

catequesi de família

Deu

PROCÉS DE FE I

GUIA DE L'ACOMPANYANT DE PARES VER.2

«Els nins no tenen ni passat ni futur, disfruten el present»
JEAN DE LA BRUYÈRE, *Les caractères*

Tots els vídeos i cançons estan a la plana web: www.enelcel.com

Els vídeos utilitzats estàn en el canal de Youtube anomenat:
www.youtube.com/user/eugenira

Material per a ús privat de la Diòcesi de Mallorca

© Idea original de Mn. Eugeni Rodríguez Adrover. Material de propietat intel·lectual amb SGAE PM 02584-2000. Revisats i ampliat pel Secretariat de Catequesi del Bisbat de Mallorca (2017-20)

Editat pel Cristians de la Vall de Sóller

Carrer gran via, 1
07100 Sóller (Illes Balears)

Dipòsit legal: PM 1040-2018

Versió 2: SETEMBRE 2020

SUMARI

PRESENTACIÓ DE LA CATEQUESI DE FAMÍLIA	4
ESQUEMA BÀSIC DE LA TROBADA	9
01 - TEMA OCTUBRE	
- PERQUÈ SOM AQUÍ?	10
02 - TEMA NOVEMBRE	
- PER QUÈ CREUEN LES PERSONES?	27
03 - TEMA DESEMBRE	
- LA FE	45
04 - TEMA GENER	
- QUÈ DEIM QUAN DEIM DÉU?.	
EL VERITABLE ROSTRE DE DÉU.	63
05 - TEMA FEBRER	
- QUÈ ÉS EL CRISTIANISME?	82
06 - TEMA MARÇ	
- DÉU I EL PROBLEMA DEL MAL	102
07 - TEMA ABRIL	
- ACTITUTS DEL DÉU DE LA TENDRESA:	
LA FORÇA DEL PERDÓ	123
08 - TEMA MAIG	
- LA RELACIÓ AMB DÉU: LA PREGÀRIA	143
CELEBRACIÓ D'ENTREGA DE LA CREU	162
CANÇONER	164

PRESENTACIÓ DE LA CATEQUESI DE FAMÍLIA

LA CATEQUESI DE FAMÍLIA: UNA OPORTUNITAT PELS PARES

1. **¿Què volem oferir, com a parròquia, a les famílies?** Habitualment la demanda que ens fan les famílies és la Primera Comunió pels seus fills/es; entesa aquesta, sovint, com un “ritus de pas” encara prou arrelat dins la nostra societat.
2. Però, nosaltres, com a comunitat cristiana, volem proposar-los un canvi de mentalitat, oferint-los una altre cosa, molt més interessant: la **oportunitat de (re)descobrir, amb els seus fills, a Jesucrist, que és l’únic capaç de donar sentit a la vida i a la mort**. Molts pares i mares encara no han descobert la bellesa de l’Evangeli. Amb el mètode de la Catequesi de Família els ho volem mostrar.
3. Així, per tant, a la Catequesi de Família no els proposem simplement una **preparació per a la primera comunió** i exigim uns **requisits**. Sinó que proposem un **PROCÉS de DESCOBERTA**: de la **fe**, de **Déu**, de **Jesús**, de **l’experiència d’Església**. Per això, proposem més que exigim. Les exigències ja vindran de la descoberta progressiva del Senyor.
4. D’aquí es fàcil deduir que **la pregunta tan habitual per l’obligatorietat** que moltes famílies es fan abans de començar, **ja no té cap sentit**.
5. De fet, seria tan absurd com demanar-se si és obligatori anar al conservatori o a una escola de música i practicar moltes hores al dia per aprendre a tocar bé el violí.
6. En realitat, i encara que això pugui sonar una mica escandalós, tampoc **NO ÉS OBLIGATORI fer la Primera Comunió**.
7. **El que volem proposar als pares i mares és una doble modalitat** per a la catequesi dels seus fills, també anomenada “catequesi de primera comunió”:
  - a. La catequesi de sempre: **Catequesi infantil setmanal**.
  - b. L’itinerari d’iniciació cristiana amb famílies: **Catequesi de Família**.

En aquest sentit, cal que l’equip de catequistes i la parròquia tingui molt present quins són els motius que ens porten a presentar la doble alternativa als pares:

  - a. *Per garantir la llibertat.*
  - b. *Els pares volen que els seus fills facin la primera comunió i passaran per allà on els diguem. Però sabem que la fe no s’imposa, sinó que es proposa, per això és molt important que venguin amb llibertat, disposats a implicar-se en l’experiència.*
  - c. *Alguns optaran per la Catequesi de Família perquè els pot resultar més còmode; altres perquè hi estan realment interessats. Les motivacions poden ser moltes i potser no seran pures, però vendran perquè volen.*
  - d. *Potser molts decideixin continuar amb la catequesi infantil setmanal, però nosaltres, com a Parròquia, apostarem per la Catequesi de Família, per **cuidar i acompanyar aquests pares i mares** que estiguin oberts a l’oportunitat que suposa per ells el procés de catequesi dels seus fills.*
8. **Què és la Catequesi de Família?** El primer que cal aclarir és que **no es tracta** del model conegut com “**Catequesi Familiar**” en què els pares rebien la catequesi que després ells havien de fer als seus fills a casa. **Es tracta d’una altra modalitat bastant diferent**, tal i com s’explica a la diapositiva. Si actualment la majoria de pares i mares son els primers que necessiten escoltar de nou el primer anunci, ¿com podem pretendre que esdevinguin catequistes dels seus fills?...

9. **Qüestions pràctiques.** S'expliquen a la diapositiva.
10. **En què consisteix exactament una Trobada de Catequesi de Família?** A la diapositiva s'explica quin és l'esquema tipus d'un encontre de Catequesi de Família. Com es pot veure, es combinen una sèrie de moments:
- i. Moments **compartits** pares i nins.
  - ii. Moments **separats**, moments de reflexió o de **catequesi**.
  - iii. Moment de **pregària-celebració**.
  - iv. Moment de compartir, d'**àgape**: berenar, dinar, sopar...
11. **Algunes recomanacions.** És important que l'equip de catequistes tingui molt presents i segueixi aquestes recomanacions per tal de **no desvirtuar** el mètode.
12. **Perquè apostem per la Catequesi de Família?** A partir d'aquí, l'objectiu de la presentació consisteix a fonamentar l'opció per aquest model catequètic i animar a implantar-lo en les diverses parròquies que encara no n'han fet experiència.
13. **La importància de l'adult en la catequesi.** Ja el *Directori General per a la Catequesi*, al num. 59, considera la catequesi d'adults com la **forma principal** de la catequesi.
14. **La importància de l'acompanyament.** A *Evangelii Gaudium*, el papa Francesc recorda que l'Església haurà d'iniciar sacerdots, religiosos i laics, en aquest "**art del'acompanyament**" per tal que, a partir d'una mirada propera, respectuosa i compassiva, puguin curar, alliberar i encoratjar a **madurar en la vida cristiana**.

Per això, a la Catequesi de Família és tan important començar per escoltar les famílies, per interessar-se per la seva vida, perquè allò que volem oferir-los en primer lloc és una **experiència de relació**. Recordem que Jesús sempre sol començar una relació amb les persones des de la simpatia (deixebles d'Emmaús).

15. **La primera comunió del fill pot esdevenir una important oportunitat pels pares.** Ben segur que si demanam als pares: ¿per què vos heu apropiat a la parròquia?, possiblement ens responguin: perquè volem que el nostre fill/a faci la primera comunió. I això és fantàstic!...Però nosaltres, com a comunitat cristiana, **volem oferir-los alguna cosa encara millor** que una simple festa: la possibilitat de descobrir en la primera comunió del seu fill/a la **oportunitat** de comptar amb d'un espai on poder **compartir amb altres pares** les dificultats i alegries pròpies d'aquest difícil, però apassionant, art d'educar un fill.

I sobretot, el que volem oferir-los és la gran oportunitat de **descobrir al Déu de Jesús** present dins la seva vida; i l'**Evangelí** com a clau interessant per viure amb plenitud i afrontar així les dificultats i els regals de cada dia amb una nova actitud. No oferim un "curs escolar" o unes "xarles" per a pares i nins, sinó una **vivència**, que passa necessàriament per oferir una **relació** amb altres persones que també intenten viure el seguiment de Jesús.

16. **Mira més enllà del problema!** Sovint els catequistes tenim una certa tendència a **culpar als pares** i és freqüent escoltar comentaris del tipus: "*no s'impliquen*"; "*no mostren interès*"; "*únicament els importa la data de la comunió, la festa i el vestit*"; "*a casa no es preocupen per saber què han fet els infants a la catequesi*"; "*no practiquen la vida cristiana*"...De tal manera que solem contemplar als pares i mares més com un **problema** que com una ajuda. Però **cal superar aquesta visió tan negativa** i reconèixer-los les seves virtuts i el fet que si s'han apropiat a la parròquia (malgrat les seves motivacions potser no siguin les que a nosaltres ens agradaria...) és perquè consideren que en l'Església encara és possible trobar-hi quelcom de **valuós**. Els pares i mares **no son un problema sinó una oportunitat**.

17. Ens cal una **MIRADA NOVA** envers els pares. Sovint feim **judicis precipitats** i atrevits sobre els altres. Però la realitat és que la gent **no és tan superficial** com sovint pensem. Hi ha moltes persones que en el fons del seu cor experimenten un **anhel, un desig de quelcom més gran** que ells mateixos que sigui capaç de donar **sentit** a allò que viuen, ja sigui bo o dolent. El que passa és que moltes vegades **no saben posar nom** a allò que desitgen i busquen i per això **no saben on anar a cercar** aquelles respostes que anhela el seu cor. Molts pares i mares encara conserven **vestigis de la fe** que tal vegada temps enrere havia estat més forta o més patent. Si apunten els seus fills a la catequesi és una mostra de que **qualque cosa queda**.
18. Com ens convida a fer el Directori general per a la Catequesi, **cal partir sempre de la realitat** i no de famílies “ideals” que ja no existeixen. Per això cal que ens demanem, per comprendre-les millor, quines raons, quines circumstàncies, les han portat a **allunyar-se progressivament (o de sobte) de la fe**. Si som capaços **d’entendre els motius**, possiblement la nostra actitud “hipercrítica” esdevingui més **comprensiva** i propera i faciliti l’itinerari. Esmentem a continuació algunes d’aquestes **raons**.
19. **Una fe poc madura**. Pels motius que sigui, la fe no ha madurat al mateix ritme en que ho feia la intel·ligència, els coneixements...i poc a poc s’ha anat quedant **estancada** en la infantesa. Per tant, quan la persona arriba a l’edat adulta, aquella fe infantil **ja no és capaç de donar resposta** als dubtes i a les inquietuds actuals, ni es veu quina relació pot tenir amb les circumstàncies concretes de la vida quotidiana; i s’acaba **abandonant**.
20. **Els valors (o contravalors) de la postmodernitat**: *pèrdua del fonament; pensament feble (societat líquida de Baumann); desorientació; escepticisme; secularització; visió fragmentada de la realitat; desconfiança; agnosticisme; lo quotidià i superficial; abandó de les fonts d’autoritat; recel vers les institucions; lo afectiu i sentimental; narcisisme...*
21. **Estil de vida actual**. Clarament influenciat pels valors de la postmodernitat que acabem d’esmentar i que **dificulten molt la reflexió** serena i la recerca de profunditat, afavorint una personalitat immadura que no ajuda al correcte desenvolupament d’una **vida espiritual** adulta i sana.
22. **Visió negativa de l’Església**. Avui en dia –al manco a Occident– l’entorn està tenyit d’un cert **anticristianisme** que tendeix a veure’l com quelcom negatiu (ple de prohibicions), anticientífic, contrari al progrés, etc. Basta veure la forma com alguns **mitjans de comunicació** tracten l’Església Catòlica. Un entorn així genera forts **prejudicis** en contra i dificulta contemplar el seu vertader rostre, de tal manera que moltes persones arriben a la conclusió que el cristianisme **no té res a dir** als homes i dones d’avui i pertany a un **passat** ja superat.
23. **Falta d’acompanyants**. Resulta complicat trobar **acompanyants madurs , preparats i creïbles** amb qui poder confrontar el propi camí de fe i els dubtes que van apareixent a mesura que la persona avança.
24. **En el fons, el procés de la Catequesi de Família, es pot resumir en tres verbs: CAMINAR, ACOMPANYAR i (RE) DESCOBRIR, a imatge del relat dels deixebles d’Emmaús:**
- a. **CAMINAR**: Tots estam en camí; com els deixebles que van a Emmaús. I **tot camí és un itinerari**, un procés. I **tot itinerari**, tot procés, **requereix temps i paciència**. El camí té també les seves **etapes**, les seves **dificultats** (carreteres costerudes, viarans estrets, caminois que voregen precipicis, bifurcacions...); els seus **contratemps** (pluja, fred, calor, bofegues al peus, cansament, extraviaments...)

Però el camí també ens permet **descobrir bells paisatges**, camins amples, viles desconegudes...El que volem proposar als pares és que es posin en marxa, **que s'atreveixin a explorar nous camins**, sent molts conscients que tal vegada no serà ràpid el trajecte, ni còmode, ni senzill...però que valdrà la pena!

- b. **ACOMPANYAR:** I ho feim a l'estil de Jesús: **des de la humilitat i la senzillesa**, sense imposar-se, ni creure's superior, i **aprenent de les vivències, raons i experiències dels altres** components del grup. Ho fem també **des de la realitat del acompanyat**. «*De què parlau entre vosaltres caminant?*» és el primer que diu Jesús als deixebles. Es a dir: s'interessa en primer lloc per **conèixer el moment i les circumstàncies** que viuen aquelles persones. Seguidament, ajudam a **fer una lectura creient del moment**, tal i com també fa Jesús explicant les Escriptures. I en darrer lloc, deixem la **porta oberta a la llibertat** per a què cadascú faci una **opció individual**.
- c. **(RE)DESCOBRIR:** Jesús ajuda els deixebles a **redescobrir** i revifar aquella fe que havia quedat malferida arrel dels esdeveniments viscuts i això **els hi retorna el vigor i el coratge per tornar a Jerusalem** per explicar-ho als seus germans. Així els deixebles esdevenen vertaderament **apòstols**. Sense cap dubte, el millor model d'acompanyant i de pedagogia de l'acompanyament entès com aquest **"fer camí junts en el descobriment de la fe"** el trobam en Jesús ressuscitat i el seu encontre amb els deixebles de Emmaús.

25. *L'artista sèrbia Marina Abrámovic i la seva parella Ulay es varen separar l'any 1988 en un acte poètic a la gran murada xinesa. Després de recórrer-la cada un des de un extrem es varen trobar just al mig i allà, després d'una llarga abraçada es van separar per no tornar-se a veure mai més...Fins que l'any 2010 Marina va presentar una retrospectiva de la seva obra titulada, 'El artista está presente' al MOMA de NY. Com a part de l'exhibició, ella s'havia de seure un minut en silenci mirant als ulls de les persones que volguessin asseure's davant ella. I això és el que va passar...*

Cap a on volem acompanyar els pares amb la proposta de la Catequesi de Família? La resposta és molt clara: **a retrobar-se amb aquell que ha estat (o pot arribar a ser) "l'amor de la seva vida": Jesucrist**. Que la primera comunió dels seus fills pugui esdevenir una magnífica oportunitat per a **redescobrir la fe** i acostar-se novament a la **comunitat** que és l'Església.

26. **Com fer-ho?** En Jesús tenim el millor Mestre en **l'art d'acompanyar**, com hem pogut comprovar abans al **relat dels deixebles d'Emmaús**. Aprenquem d'Ell i de la seva **pedagogia**.

27. I en darrer lloc, no perdem l'oportunitat de **convidar** als pares i mares que no hagin rebut el **sagrament de la Confirmació** a fer-ho. La Catequesi de Família pot esdevenir així el moment propici per a completar el procés de la iniciació cristiana i celebrar doble festa a la família.

28. Preguntes

29. Gràcies!

OPCIÓ A CATEQUESI DE FAMÍLIA

PROCÉS DE FE I

(7 - 8 anys)
2n EDUCACIÓ PRIMÀRIA

Cada setmana el nin
participa en els
oratoris parroquials
(entre setmana)

Cada mes
una trobada catequètica
(cap de setmana)

Amb tota la família per seguir un
itinerari de creixement en la fe
i acabar celebrant junts
l'Eucaristia

PROCÉS DE FE II

(8 - 9 anys)
3r EDUCACIÓ PRIMÀRIA

Cada setmana el nin
participa en els
oratoris parroquials
(entre setmana)

Cada mes
una trobada catequètica
(cap de setmana)

Amb tota la família per seguir un
itinerari de creixement en la fe
i acabar celebrant junts
l'Eucaristia

PROCÉS DE FE III

(9 - 10 anys)
4t EDUCACIÓ PRIMÀRIA

Cada setmana el nin
participa en els
oratoris parroquials
(entre setmana)

Cada mes
una trobada catequètica
(cap de setmana)

Amb tota la família per seguir un
itinerari de creixement en la fe
i acabar celebrant junts
l'Eucaristia

CELEBRACIONS

Al final del primer any:

Els nins no batiats en la infància
fan **el ritu d'ingrés**
al catecumenat (*segons RICA*)

Els nins batiats en la infància
reben el signe de la creu

CELEBRACIONS

Al final del segon any:

El temps de Quaresma els nins
batiats reben **el sagrament de la**
Reconciliació. Els que no estan
batiats **els escritinis o ritus peni-**
tencials (*segons RICA*)

El temps de Pasqua els nins
batiats reben **el sagrament**
de la Confirmació
Els que no estan batiats reben
el sagrament del Baptisme
i la Confirmació.

CELEBRACIONS

Al final del tercer any:

El temps de Quaresma
els nins reben
el sagrament
de la Reconciliació

Després del
Diumenge de Pasqua
els nins reben el
sagrament de l'Eucaristia

MATERIAL DIDÀCTIC

Cartilla d'assistència

Guia **director d'oratoris**

Guia per al **catequista de nins**

Bíblia infantil per als nins
La Bíblia per als més menuts
(Ed. Casals)

Guia per a l'**acompanyament**
de pares

MATERIAL DIDÀCTIC

Cartilla d'assistència

Guia **director d'oratoris**

Guia per al **catequista de nins**

Quadern o fulls per als nins
Catecisme pels nins
Jesús és el Senyor (Edice)

Guia per a l'**acompanyament**
de pares

MATERIAL DIDÀCTIC

Cartilla d'assistència

Guia **director d'oratoris**

Guia per el **catequista de nins**

Quadern o fulls per als nins
Catecisme pels nins
Jesús és el Senyor (Edice)

Guia per a l'**acompanyament**
de pares

PROCÉS DE FE I

(7 - 8 anys)
2n EDUCACIÓ PRIMÀRIA

Cada setmana el nin
participa dels
oratoris parroquials
(entre setmana)

Cada 15 dies amb els nins
una trobada catequètica
(cap de setmana)
Per acabar amb una
celebració de l'Eucaristia
la qual es convida
els pares.

PROCÉS DE FE II

(8 - 9 anys)
3r EDUCACIÓ PRIMÀRIA

Cada setmana el nin
participa dels
oratoris parroquials
(entre setmana)

Cada 15 dies amb els nins
una trobada catequètica
(cap de setmana)
Per acabar amb una
celebració de l'Eucaristia
la qual es convida
els pares.

PROCÉS DE FE III

(9 - 10 anys)
4t EDUCACIÓ PRIMÀRIA

Cada setmana el nin
participa dels
oratoris parroquials
(entre setmana)

Cada 15 dies amb els nins
una trobada catequètica
(cap de setmana)
Per acabar amb una
celebració de l'Eucaristia
la qual es convida
els pares.

CELEBRACIONS

Al final del primer any:

Els nins no batiats en la infància
fan **el ritu d'ingrés**
al catecumenat (*segons RICA*)

Els nins batiats en la infància
reben el signe de la creu

CELEBRACIONS

Al final del segon any:

El temps de Quaresma els nins
batiats reben **el sagrament de la**
Reconciliació. Els que no estan
batiats **els escritinis o ritus peni-**
tencials (*segons RICA*)

El temps de Pasqua els nins
batiats reben **el sagrament**
de la Confirmació
Els que no estan batiats reben
el sagrament del Baptisme
i la Confirmació.

CELEBRACIONS

Al final del tercer any:

El temps de Quaresma
els nins reben
el sagrament
de la Reconciliació

Després del
Diumenge de Pasqua
els nins reben el
sagrament de l'Eucaristia

MATERIAL DIDÀCTIC

Cartilla d'assistència

Guia **director d'oratoris**

Guia pel **catequista de nins**

Bíblia infantil pels nins
La Bíblia per als més menuts
(Ed. Casals)

Guia per a l'**acompanyament**
de pares

MATERIAL DIDÀCTIC

Cartilla d'assistència

Guia **director d'oratoris**

Guia pel **catequista de nins**

Quadern o fulls pels nins
Catecisme pels nins
Jesús és el Senyor (Edice)

Guia per a l'**acompanyament**
de pares

MATERIAL DIDÀCTIC

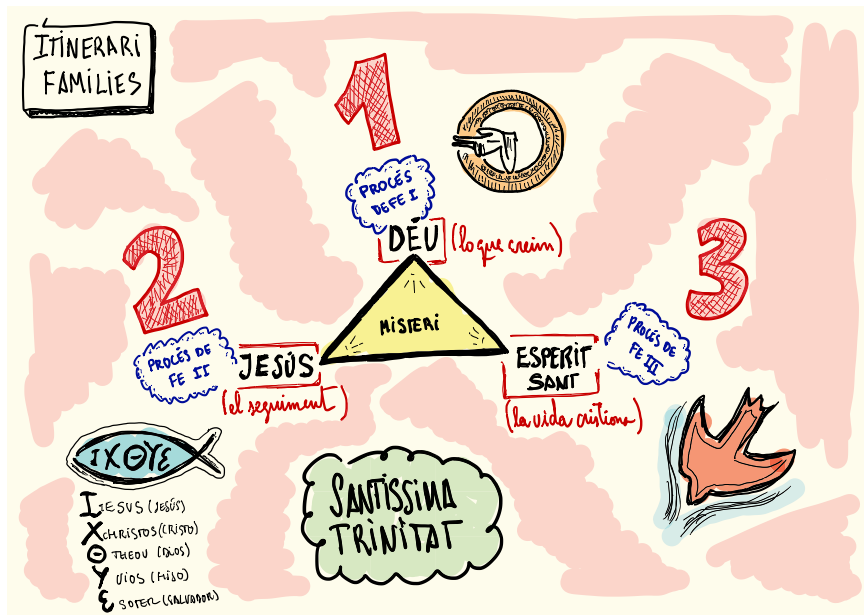
Cartilla d'assistència

Guia **director d'oratoris**

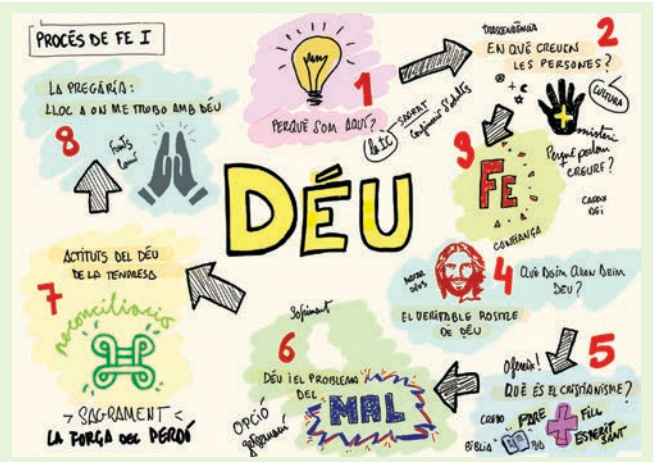
Guia pel **catequista de nins**

Quadern o fulls pels nins
Catecisme pels nins
Jesús és el Senyor (Edice)

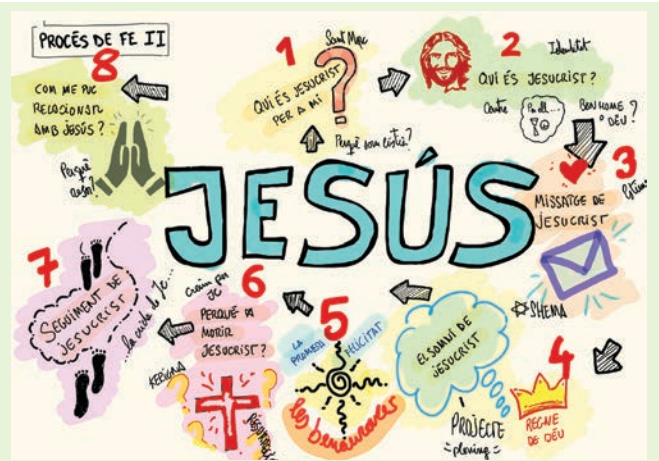
Guia per a l'**acompanyament**
de pares

PRIMER TEMPS
PROCÉS DE FE I
DEU

SEGON TEMPS
PROCÉS DE FE II
JESÚS

TERCER TEMPS
PROCÉS DE FE III
ESPERIT SANT

ESQUEMA BÀSIC DE LA TROBADA

TEMES PER A L'ACOMPANYAMENT DE PARES

0.- FINALITAT I OBJECTIUS DE LA TROBADA MATERIAL

1.- ABANS DE LA TROBADA (Convocatòria al Procés de Fe)

- 1.1.- INVITACIÓ A LA SESSIÓ CATEQUÈTICA (Flyer) (Obligatori)
- 1.2.- VIDEO PER ENVIAR PER WHATSAPP (Opcional o complementari)

2.- PRIMERA PART (Treball pares i nins conjuntament)

- 2.1.- SALUTACIÓ INICIAL (Obligatori)
- 2.2.- JOC CATEQUÈTIC (Opcional o complementari)
- 2.3.- ANIMACIÓ (Opcional o complementari)
- 2.4.- CONTE (Opcional o complementari)
- 2.5.- TREBALL CONJUNT PARES I NINS (Opcional o complementari)
- 2.6.- PREGÀRIA (Obligatori)
- 2.7.- CANT (Obligatori)

3.- SEGONA PART (Treball amb els pares)

- 3.1.- ACOLLIDA (Obligatori)
- 3.2.- PRESENTACIÓ DEL TEMA (Obligatori)
- 3.3.- DINÀMICA EXPERIENCIAL (introdueix el tema) (Obligatori)
- 3.4.- PARAULA DE DÉU (Obligatori)
- 3.5.- TREBALL EN GRUPS PETITS (Obligatori)
- 3.6.- IL·LUMINACIÓ CRISTIANA (Reflexió i explicació de la Paraula de Déu) (Obligatori)
- 3.7.- ORATORI PELS PARES I MARES (Obligatori)

4.- TERCERA PART (Eucaristia pares i nins conjuntament)

- 4.1.- ACCENT CATEQUÈTIC EN L'EUCARISTIA (Opcional o complementari)
- 4.2.- INDICACIONS PER TREBALLAR PARES I FILLS (Opcional o complementari)

5.- DESPRÉS DE LA TROBADA (Pels pares i mares)

- 5.1.- CONTINUITAT A LES XARXES SOCIALS (Opcional o complementari)

6.- APÈNDIX (Material extra pels acompanyants de pares)

- 6.1.- TEXTS PER IL·LUMINAR TEOLOGICAMENT ELS ACOMPANYANTS
- 6.2.- LECTURES COMPLEMENTÀRIES
- 6.3.- VIDEOS DE SUPORT (fragments de pel·lícules)

NOTA:

Totes les cançons amb àudio i partitures es troben a la plana web: www.enelcel.com.
Els vídeos o fragments de pel·lícules també es troben a la plana web: www.enelcel.com
o al canal de Youtube: www.youtube.com/c/EugeniRodríguezAdrover

TEMA 01 PERQUÈ SOM AQUÍ?

FINALITAT I OBJECTIUS DE LA TROBADA

- ▶▶ Convidar als pares i mares a reflexionar sobre **què és el més important en la vida i què desitgen pels seus fills.**
- ▶▶ Treballar l'actitud de la coherència a partir de la reflexió sobre les autèntiques motivacions que els han portat a demanar el sagrament de l'Eucaristia (Primera Comunió) pels seus fills. **Què demanen a l'Església?. Per què han escollit la Catequesi de Família? Què n'esperen d'aquest itinerari que just ara comencen?.**
- ▶▶ Treballar l'actitud de la **confiança** des de una clau adulta per tal que els pares i mares descobreixin que la proposta inicial que volem fer-los des de la comunitat parroquial no consisteix en l'assistència a uns cursos sinó que es tracta fonamentalment d'una «proposta de relació», amb el Déu de Jesucrist.
- ▶▶ Recordar en què consisteixen els sagraments de la **Iniciació Cristiana (Baptisme, Confirmació, Eucaristia)** i descobrir el regal tan gran que ens ofereix l'Església per mitjà dels sagraments, Convidar els pares i mares a completar la seva Iniciació Cristiana (Confirmació) en cas de no haver-ho fet abans.

MATERIAL

- ▶▶ Ordinador, projector, pantalla, equip so
- ▶▶ Bíblia
- ▶▶ Una motxilla escolar
- ▶▶ Targetes en blanc
- ▶▶ Bolígrafs
- ▶▶ Quaderns pels pares

1.- ABANS DE LA TROBADA (CONVOCATÒRIA AL PROCÉS DE FE)

- ▶▶ **1.1.- INVITACIÓ A LA SESSIÓ CATEQUÈTICA (Flyer)**
RECORDATORI! Aquest diumenge a les ?? h tenim la Catequesi de famílies. Bona setmana! O algun altre text similar.
- ▶▶ **1.2.- VIDEO PER ENVIAR PER WHATSAPP (Opcional o complementari)**
Vídeo de convidada als pares i mares nous: **Católicos: Bienvenidos a Casa**

2.- PRIMERA PART (TREBALL PARES I NINS CONJUNTAMENT)

Aquesta primera part de la trobada la feim tots junts, si és possible, a l'exterior.

▶▶ 2.1.- SALUTACIÓ INICIAL

Els catequistes i acompanyants saluden, es presenten i donen la benvinguda a les famílies amb alegria tot recordant allò que ens aplega, que és avançar junts com a família pel camí de la fe i el gran privilegi que això comporta.

▶▶ 2.2.- DINÀMICA EN FAMÍLIA

En aquest moment, es pot optar per: **explicar un conte** i convidar les famílies a fer un petit treball conjunt sobre l'ensenyament que se'n desprèn o fer un senzill joc catequètic.

En aquest moment, **es pot optar per: explicar un conte** i convidar les famílies a fer un petit treball conjunt sobre l'ensenyament que se'n desprèn o **fer un senzill joc** catequètic.

A continuació desenvolupam les dues opcions per tal de poder **escollir aquella que es consideri més convenient** en funció de les circumstàncies i del temps disponible. Evidentment també és possible fer les dues coses o anar alternant-les a cada sessió. Per altre banda, a l'Apèndix trobareu una proposta d'animació senzilla que es pot fer (si es vol) quan l'opció elegida sigui el conte.

▶▶ 2.2.1.- JOC CATEQUÈTIC: EL BINGO DE LES FAMÍLIES

* Jugam per famílies (tots els membres van junts).

* Repartim la fitxa del bingo (*veure annex 1*) i un bolígraf per família.

* El joc consisteix a completar les caselles amb els noms dels integrants d'una o varies famílies que compleixin la condició que s'indica a la fitxa. No val repetir família i s'han de completar totes les caselles sense repetir els noms. La primera família que aconsegueix emplenar totes les caselles és la que guanya.

Ensenyament catequètic del joc: En aquest cas, ja que es tracta de la primera trobada de la catequesi, no hi ha un ensenyament catequètic definit sinó que és un joc que té la finalitat d'ajudar a les famílies a rompre el gel i començar a conèixer-se una mica.

▶▶ 2.2.2.- CONTE: LA JUSTÍCIA DEL REI

Un dels catequistes pot explicar el següent conte:

«Fa molt de temps, en un país molt llunyà, governava un rei molt savi que era molt estimat pels seus súbdits per la seva generositat i justícia. Al seu regne ningú passava gana perquè les portes del palau estaven sempre obertes per oferir menjar als pelegrins, indigents i rodmons que passaven per allà. Un dia, després del dinar, un missatger del rei va anunciar a tots els presents que l'endemà era l'aniversari del rei i per celebrar-ho el monarca desitjava dinar amb ells. A més, una vegada finalitzat l'esplèndid banquet, tots i cada un dels comensals rebria un regal. L'únic que se'ls demanava per poder assistir era que arribessin a l'hora acostumada i que cadascú portés un recipient ple d'aigua per tirar-la a l'estany del palau. Els convidats van estar d'acord en que la petició del rei era fàcil de complir i a més era molt just correspondre a la seva generositat. Per això, al dia següent, una llarga cua de captaires i rodmons s'enfilava cap al palau del rei portant recipients de tota casta plens d'aigua. Alguns dels recipients eren molt grans, d'altres més petits, i fins i tot n'hi havia que no en portaven cap ni un tot confiant en la bondat del rei. A mesura que els convidats arribaven al palau buidaven els seus recipients a l'es-

tany reial i els anaven deixant a les portes de la gran sala on el rei ja els esperava per dinar. No cal dir que el menjar va ser exquisit i tots van poder satisfer amb escreix la seva gana. Una vegada finalitzat el banquet, el rei es va acomiadar de tots ells i es va retirar. Això va desconcertar enormement tothom ja que tots esperaven el regal promès. Alguns murmuraven contrariats, d'altres miraven de justificar l'oblit del rei i uns altres s'alegraven de no haver pujat ni una gota d'aigua per aquell rei que no complia les seves promeses. Lentament, i amb la decepció marcada al rostre, tots els comensals van anar sortint de la sala recollint a les portes els recipients que a la pujada havien portat plens d'aigua. I quina no va ser la seva sorpresa quan varen descobrir que els seus recipients estaven plens de monedes d'or!. Quina alegria!. Aquells que havien pujat amb grans recipients ara tenien moltes monedes d'or i aquells que havien pujat amb les mans buides, amb les mans buides se'n tornaven. I segons expliquen les cròniques del regne, gracies a aquell regal, molts dels captaires van poder comprar terres per treballar, d'altres van fer bons negocis i la majoria va aconseguir escapar d'un destí marcat per la pobresa i la fam. I aquells que no havien portat gens d'aigua al rei?...aquets van marxar per sempre d'aquell regne i mai més se'n va a tornar saber res».

Treball conjunt pares i nins

Una vegada s'ha explicat el conte, es demana als participants que s'apleguin per famílies i el comentin breument a partir de la següent pregunta: **Quin ensenyament ens vol transmetre aquest conte?**

Una vegada fet això, totes les famílies es tornen a ajuntar entorn del catequista i aquest amb l'ajuda dels infants explica quin és l'ensenyament que se'n pot extreure. Es poden fer servir aquestes paraules o unes altres de semblants:

*En aquest cas, el conte ens vol transmetre la idea que és important ser generosos, no únicament en allò material, sinó **molt especialment pel que fa als talents que Déu ens ha regalat a cadascú de nosaltres. Si entregam poc, segurament rebrem molt poc.** Cal ser generosos en les nostres obligacions i també en tot allò que cada un pot aportar al grup. A major generositat personal major serà el que ens emportem. Si a la Catequesi de Família que avui començam, posa'm al servei de tots els nostres talents i ens esforçam per créixer com a família i com a cristians, ben segur que al final del procés la nostra gerra estarà ben plena de monedes d'or.*

►► 2.3.- FINAL 1ª PART

Abans de separar-se pares i fills, podem finalitzar aquesta primera part amb una **pregària** o amb un **cant** breu.

A continuació desenvolupam les dues opcions per tal de poder **escollir aquella que es consideri més convenient** en funció de les circumstàncies i del temps disponible. Evidentment també és possible fer les dues coses o anar alternant-les a cada sessió.

►► 2.3.1.- PREGÀRIA

El catequista demana a les famílies invocar l'Esperit Sant resant una senzilla pregària. Un catequista pot llegir l'oració i un altre situar-se al seu costat assenyalant les distintes parts del cos que es mencionen a la pregària:

Senyor, beneeix les nostres mans perquè siguin delicades i sàpiguen agafar sense mai empresonar, que sàpiguen donar sense calcular i tinguin la força de beneir i consolar. Senyor, beneeix els nostres ulls perquè sàpiguen veure la necessitat; que siguin capa-

ços de mirar amb profunditat perquè els altres es sentin feliços per la meva manera de mirar-los.

Senyor, beneeix les nostres orelles perquè sàpiguen sentir la teva veu i percebin molt clarament el crit dels necessitats; que sàpiguen quedar-se sords al renou inútil i la xafarderia, però no a les veus que criden i demanen que les sentin i compreguin encara que destorbin la meva comoditat.

Senyor, beneeix les nostres boques perquè donin testimoni de Tu i no diguin res que fereixi o destrueixi; que només pronuncii paraules alegres, que mai traeixin confidències i secrets, i que aconseguixin despertar somriures.

Senyor, beneeix els nostres cors perquè siguin temple viu del teu Esperit i sàpiguen donar calor i refugi; que siguin generosos a perdonar i comprendre i aprenguin a compartir dolor i alegria amb un gran amor.

Déu meu, que puguis disposar de nosaltres amb tot el que som, amb tot el que tenim.

Amén

►► 2.3.2- CANT

Una altre manera de finalitzar aquesta primera part de la trobada és amb un cant, ja que, com diu Sant Agustí: «Qui prega cantant, prega dues vegades».

Suggerim a cada sessió un cant però els acompanyants de pares poden triar-ne un altre. El cant que proposam per aquest sessió és: **AMB LES MANS AGAFADES.**

En haver acabat, els pares es dirigeixen a la sala on es troben amb els seus acompanyants i els nins i nines fan el mateix amb els seus catequistes.

3.- SEGONA PART (TREBALL AMB ELS PARES)

Aquesta segona part es dirigeix a treballar l'itinerari de fe amb els pares i mares, juntament amb els seus acompanyants. Per aquelles famílies que tinguin fills petits es podrà oferir un servei de guarderia mentre els pares participen a la sessió.

►► 3.1.- ACOLLIDA

Reunits a la sala dels pares i abans de començar la sessió, es convida a un cafè, té o sucs i es reparteixen algunes galetes o pastes ja preparades. La finalitat d'aquest moment previ és crear un clima càlid i acollidor que disposi als participants a la confiança mútua i l'amistat. Cal vigilar que aquest moment no s'allargui excessivament i resti temps al desenvolupament de la sessió.

►► 3.2.- PRESENTACIÓ DEL TEMA

Ja que aquesta és la primera trobada de l'itinerari seria bo que l'acompanyant introduís breument el contingut fonamental de la sessió, que, per altra banda, porta un títol ben eloqüent.

A continuació exposam algunes idees i claus interessants que poden ajudar els acompanyants a situar el tema. Per explicar-ho als pares es poden fer servir aquestes paraules o unes altres de semblants:

- D'entrada és important que, com a pares i mares, **ens plantejem la pregunta** que dona títol a la sessió d'avui: **per què som aquí?**... No cal que responguem en veu alta perquè molt possiblement podem intuir-ne el motiu principal: perquè volem que el nostre fill/filla faci la Primera Comunió... i això és fantàstic... Venim perquè volem fer una festa... i la parròquia, per poder celebrar aquesta "festa", ens exigeix dos o tres anys de catequesi...

- Però nosaltres, com a comunitat cristiana **volem ajudar-vos a descobrir que la Primera Comunió dels vostres fills i filles pot esdevenir una preciosa oportunitat** per a tots i cada un de vosaltres com a pares i mares i també una gran oportunitat **com a família**... Com és això? Vos ho explicam amb més detall:

- **Sou conscients de la bellesa, de la grandesa, que suposa educar un fill? Veure'l créixer? Acompanyar-lo?** Sou conscients del moment que viuen en aquesta edat, que cal aprofitar perquè estan molt oberts, perquè encara són un poquet "innocents"?... Si t'has apuntat a la catequesi de família has de saber que la Primera Comunió del teu fill/a pot esdevenir una preciosa oportunitat per a tu, pare/mare, per a poder gaudir d'un espai en el que **compartir amb altres pares i mares allò que et preocupa, aquelles preguntes essencials que bateguen en el fons del teu cor i potser mai t'has atrevit a formular** i les dificultats i alegries que trobes en el teu dia a dia en aquest difícil i apassionant art d'educar un fill, de ser pare-mare. Sovint ens repetim que no tenim temps per reflexionar ni per dedicar-ho als fills; que és difícil educar i que aquesta societat no ens ho posa fàcil... potser **aquesta és la oportunitat que estaves cercant de poder compartir tot això que tant et preocupa.**

- **Per educar es necessita l'equip.** L'equip natural és la parella... Si bé, en alguns moments necessitam compartir amb altres allò que ens passa a casa. I en molts de moments (i això s'ha de dir amb extrema delicadesa) potser ens trobam amb famílies orfes en les que, pels motius que sigui, falta un dels dos... La catequesi de família, t'ofereix la possibilitat de **fer equip, de trobar altres pares i mares amb els qui poder compartir la tasca d'educar.**

- I en darrer lloc, però no menys important, l'itinerari que avui iniciem amb la **Catequesi de Família** és la gran oportunitat que la parròquia vos ofereix per **actualitzar i reviscolar la vostra fe... per (re)descobrir a Déu dins la vostra vida, per trobar a Jesús dins la quotidianitat del dia a dia**... Potser respecte a l'Església i a la religió teniu alguns prejudicis... què vos sembla si en parlem?... perquè, al cap i a la fi, sou vosaltres qui vos heu apropiat a la parròquia perquè el vostre fill rebi un sagrament de l'Església...

-Estam convençuts que durant aquest **itinerari de fe** que ara iniciem, podreu **descobrir l'Evangeli com a clau interessant per a viure la vida amb sentit i profunditat**, no esperant que Déu ens solucioni tots els problemes, sinó demanant-li que ens doni el coratge i l'esperança suficients per afrontar les dificultats del viure de tal manera que la nostra actitud ajudi a humanitzar la vida i la nostra família.

►► 3.3.- DINÀMICA EXPERIENCIAL

L'objectiu d'aquesta dinàmica és que els pares i mares puguin **definir quina és la seva escala de valors i a partir d'aquí prenguin consciència de les coses que són realment importants i essencials**, tant per a ells mateixos com pels seus fills, per tal d'assolir una vida plena, significativa i feliç.

Per això els presentam una **motxilla escolar** i els diem: “*Segurament, els vostres fills i filles en tenen una de molt semblant. Quan van a l’escola hi posen tot allò que necessitaran: llibres, quaderns, estoig, el berenar, potser una muda si tenen educació física, o un instrument i partitures si van al conservatori... També quan anam d’excursió ens preparam una motxilla amb tot allò que necessitarem. De la mateixa manera, si hem de fer el Camí de Sant Jaume ens preparem una motxilla, escollint en aquest cas amb molta cura, les coses que hi posem per evitar que el pes de coses innecessàries ens esgoti i no ens deixi arribar fins a Santiago...*”

*Doncs bé, la veritat és que tots nosaltres, encara que potser no en siguem conscients, **carreguem en la vida amb una motxilla imaginària en la que hem anat posant moltes coses: algunes per sobreviure; d’altres innecessàries** i que a la llarga esdevenen un pes inútil que ens dificulta avançar; i **d’altres, finalment, que consideram essencials** per afrontar els desafiaments i les dificultats del camí d’una manera digna, serena i confiada.*

*Ara imagineu que heu de preparar la motxilla dels vostres fills per què puguin fer el camí de la vida i ser feliços. **Quines coses no hi podrien faltar a la seva motxilla?...què hi posaríeu?...**”*

►► 3.3.1.- Treball personal

Com que cal anar a lo essencial, repartim a tots els participants **tres targetes en blanc** i els demanem que escriguin a cada una d’elles **una cosa que consideren no hauria de faltar a la motxilla dels seus fills**. Una vegada tothom ho ha escrit, l’acompanyant va passant amb la motxilla i cada un hi diposita les seves targetes.

►► 3.3.2.- Treball en petit grup

Una vegada recollides totes les targetes es formen petits grups, que poden quedar a la mateixa sala si les circumstàncies ho permeten (no més de quatre parelles). En canvi, si el grup de pares i mares és petit, no serà necessari fer subgrups. A continuació, **l’acompanyant reparteix a cada grup tres targetes de la motxilla per tal que aquets puguin compartir el seu contingut i, finalment, posar-se d’acord per escollir aquella que, segons el seu parer, contingui l’element que no hauria de faltar a la motxilla dels seus fills**.

►► 3.3.3.- Treball en gran grup

Quan tots els grups ja han fet la seva elecció, **un portaveu de cada grup explicarà a la resta quins son els tres elements** que els hi han correspost i quin ha estat finalment l’elegit, explicant-ne breument els motius.

►► 3.3.4.- Reflexió conclusiva

Per finalitzar la dinàmica, l’acompanyant, a partir de tot el que hagi sortit, remarcarà alguns aspectes que consideri suggeridors a l’hora de definir què és allò que considerem més important pels nostres fills, fent **una breu reflexió a partir de tot el compartit en grup i connectant-ho amb els valors de l’evangeli i amb la finalitat de la Catequesi de Família**: ajudar els pares i mares a descobrir allò que és realment essencial per poder viure una vida plena, significativa i amb sentit.

Algunes **pistes** que poden ajudar l’acompanyant a guiar aquesta reflexió son:

- *Hi ha una frase S. Covey que diu: «El més important de la vida és que el més important sigui el més important». Sembla un joc de paraules però no ho és. Cal que ens fem la pregunta: ¿Què és el més important en la meva vida?. ¿Ocupa realment el lloc que li correspon?...O resulta que dedico bona part del meu temps a coses banals (purament exter-*

nes i materials), mentre sempre trobo excuses per aplaçar allò que realment importa?. No oblidem que l'única realitat amb la que podem comptar no és altra que aquest AVUI que ara mateix tenim entre les mans. Per això és imprescindible que ens demanem **com volem viure**; quina **actitud** voldríem tenir **davant els imprevistos** de la vida; **què volem transmetre** de realment important **als nostres fills...** Potser mai ens havíem aturat a pensar-ho seriosament...

- Si ara sou aquí, si heu escollit la Catequesi de Família perquè vos ha semblat una opció vàlida tant pels vostres fills com per a vosaltres mateixos, **és perquè** probablement formau part d'aquell petit % que no es conforma amb seguir la corrent general sinó que cerca alguna cosa més. Què és el que vos ha conduït a demanar la Primera Comunió pels vostres fills?... Què vos ha impulsat a optar per la Catequesi de Família?...**Què esperau d'aquest itinerari que just ara comenceu?...** Cal fer-se aquestes preguntes i mirar de contestar-les amb tota sinceritat. Som adults i **volem fer un camí com adults**, per això és molt important tenir clares les nostres motivacions i expectatives i actuar amb **coherència**.
- Tal i com vos dèiem al principi, estam convençuts que la Catequesi de Família vos pot ajudar a **retrobar, des de l'Evangeli, aquelles coses essencials que heu de posar a la vostra motxilla personal i que voleu transmetre al vostres fills**. Però, per això, cal que estigueu oberts i receptius i vos deixeu sorprendre per Déu.

▶▶ 3.4.- PARAULA DE DÉU

L'escolta atenta de la Paraula de Déu hauria de constituir un dels **moments centrals** i més significatius de tota la sessió. Per això, és important que la Bíblia estigui situada en un lloc preferent de la sala i que el text es llegeixi directament de la mateixa i no de la fitxa.

Per ajudar els pares a entrar millor dins la història, cal que l'acompanyant hagi **contemplat prèviament aquesta escena en el silenci interior de la seva pregària**, escoltant com ressona la Paraula dins el seu cor i demanant-li a l'Esperit Sant col·laboració per tal de transmetre amb encert les veritats de la fe als pares i mares.

Abans de proclamar la Paraula, l'acompanyant fa una brevíssima introducció per tal de despertar l'interès dels oients i situar-los una mica:

▶▶ 3.4.1.- Introducció a la lectura

La lectura que escoltarem pertany a l'**Evangeli de Sant Marc** i en ella se'ns relata **la crida dels primers deixebles** per part de Jesús a la vora del llac de Galilea. Fixem-nos que Jesús no tria els seus deixebles d'entre les elits (sacerdots, nobles...), ni crida persones que destaquin especialment per les seves qualitats intel·lectuals, morals i ni tan sols religioses. Sembla més bé al contrari. **Els primers elegits son rudes pescadors**, dedicats a la sacrificada vida en el mar, sense estudis ni formació i amb l'educació justa. **Però és en ells en qui es fixa Jesús** per llançar-los la seva proposta de seguiment, amiatat i missió.

▶▶ 3.4.2.- Lectura (Mc 1, 16-20)

Crida dels primers deixebles

«Passant vora el llac de Galilea, va veure Simó i el seu germà Andreu, que tiraven les xerxes a l'aigua. Eren pescadors. Jesús els digué: -Veni amb mi i us faré pescadors d'homes. Immediatament deixaren les xerxes i el van seguir. Una mica més enllà va veure Jaume, fill de Zebedeu, i el seu germà Joan, que eren a la barca repassant les xarxes, i tot seguit els va cridar. Ells deixaren el seu pare Zebedeu amb els jornalers a la barca i se n'anaren amb Jesús.»

►► 3.5.- IL·LUMINACIÓ CRISTIANA (comentari catequètic de la Paraula de Déu)*

Una vegada llegit el text, l'acompanyant farà un comentari catequètic breu fent servir aquestes paraules o unes altres de semblants:

-**“Veni amb mi!”**. Una de les primeres coses que crida l'atenció d'aquest text és que la iniciativa d'apropar-se als pescadors, que més tard esdevindran apòstols, és de Jesús. És Jesús qui s'acosta a ells per llençar-los la seva proposta de seguiment. Una crida que vol ser, en primer lloc, una **proposta d'amistat** i que té lloc **enmig de la realitat** més quotidiana i normal. Jesús els surt a camí en el context de les seves ocupacions. Ja a l'Antic Testament podem comprovar com **Déu s'avança a estimar** la persona, molt abans inclús que aquesta el cerqui o fins i tot pensi en Ell.

-**“Immediatament deixaren les xarxes i el van seguir”**. Una crida, a més, que provoca en el cor dels qui l'escolten la **necessitat de respondre-hi immediatament**. Segurament una de les coses més interessants i potser més sorprenents és que avui, dos mil anys després, Jesús continua apropant-se a les nostres vides i, enmig de la nostra quotidianitat, **ens convida a seguir-lo i a mantenir amb Ell una relació d'amistat íntima i profunda**. El cristià no és el que coneix moltes coses de Jesús, sinó aquell que és amic del Senyor.

-Vosaltres, pares i mares, recordeu ara per un moment **quin fou el motiu que us va empènyer a apropar-vos a la parròquia**. Potser inicialment no teníeu la intenció d'aprofundir en la vostra vida cristiana i ara us trobeu formant part d'aquest grup i seguint aquest itinerari; i en el cas que volguéssiu conèixer més Jesús, segurament us n'adonareu que, en realitat, la veritable iniciativa va ser **seva**. Qui creieu doncs que va **despertar dins vosaltres aquest desig de conèixer-lo?**...

-Finalment, val la pena que ens demanem: per què aquells pescadors seguiren immediatament a Jesús, sense vacil·lar ni pensar-s'ho gens?...Idò segurament perquè es sentiren **poterosament atrets** per la seva persona. Tal vegada també nosaltres experimentem aquesta atracció...però ens fa vergonya manifestar-ho. Amb aquest itinerari que avui comenceu volem oferir-vos l'oportunitat de fer un passa més. Perquè, com deia el pensador i filòsof danès del segle XIX, **S. Kierkegaard: “Crist no demana admiradors, adoradors ni adeptes...el que desitja són deixebles, seguidors de la seva vida”**.

-Potser ara algú està pensant internament: sí, a mi **m'agradaria ser deixeble de Jesús!** M'agradaria tenir una relació íntima amb Ell! Però **com ho faig?** Vos donam algunes pistes:

Interessa't per Jesús: Mira una bona pel·lícula; llegeix un bon llibre (els acompanyants us poden aconsellar); comença a llegir l'evangeli de Marc...

Estima Jesús: dedica cada nit una estona a fer silenci, i atreveix-te a parlar amb Ell, conta-li el que has viscut al llarg del dia. Al principi, potser et resultarà estrany... prova-ho!

Quan hakis de prendre una **decisió important** atura't a pensar: què faria Jesús en aquest cas?.

Roman **atent** a tot el que vius internament... poc a poc, aprendràs a escoltar el cor...

Anima't a participar de **l'eucaristia** els diumenges.

Tal vegada vagis fent amistat amb un altre pare o mare, o un catequista, i sentis ganes de parlar amb ell i contar-li el que està suposant per a tu aquesta experiència. Atreveix-te a convidar un altre pare o mare o a un catequista a fer un cafè per anar **compartint el que està suposant per a tu viure aquesta experiència**.

*Per tal d'ajudar els catequistes a complementar i fonamentar teològicament aquest punt, a l'Apèndix es recull una exegesi bíblica sobre el fragment evangèlic que s'ha proclamat.

►► 3.5.1.- Vídeo: «El petit príncep»

<https://youtu.be/AgQVAps0p2A> (Duració: 11 min.)

Abans de veure el vídeo, el catequista podrà fer servir aquestes o unes paraules semblants per a fer una breu introducció:

*Si ara jo vos demanés que em definíssiu el cristianisme, el més probable és que gairebé tots comencéssiu la vostra definició afirmant que el cristianisme és una **religió**. I no vos equivocaríeu...El problema és que si ens quedem aquí, la nostra visió de la fe cristiana serà molt limitada. Amb el terme “religió” es sol fer referència a un conjunt de creences i pràctiques, cerimònies, dogmes i manaments que els seus seguidors han de conèixer i complir. Però el cristianisme va molt més enllà. Tal i com ens indica la lectura que hem escoltat, el primer que fa Jesús quan s'apropa a aquells que seran els seus primers deixebles és convidar-los a una **RELACIÓ** d'amistat profunda amb Ell. Aquesta és la seva principal proposta i allò que més l'interessa. De tal manera que ens podríem atrevir a dir que el cristianisme, més que una religió, és una **relació**. Una relació personal amb Déu i amb els altres (la comunitat).*

*Però, perquè qualsevol relació interpersonal sigui duradora i sòlida, cal un element que és del tot essencial: la **confiança**.*

*Per tal de mostrar a què ens referim exactament amb això de la confiança projectarem un fragment de la pel·lícula “**El Principito**” (Stanley Donen, 1974), basada en el llibre d'Antoine de Saint-Exupéry, en que la guineu li explica al Petit Príncep què significa “domesticar”.*

Quan hem vist la seqüència, el catequista prossegueix l'explicació:

El que ve a dir la guineu és que per anar teixint una relació d'amistat es necessita temps i confiança. Amb el temps i a força de trobar-se cada dia, la guineu anirà fiant-se poc a poc del petit príncep i aquesta confiança li permetrà apropar-se de mica en mica a ell, fins que arribarà el dia en que, com diu la guineu al petit príncep: “jo seré únic per a tu i tu seràs únic per a mi”.

*També nosaltres, per establir una relació amb Déu, caldrà en primer lloc que **confiem en Ell**, que ens fiem de la seva Paraula, deixant que sigui Ell el qui marqui el rumb de la nostra vida.*

*I en segon lloc, qualsevol relació humana que vulgui esdevenir sòlida i duradora necessita **temps**. Temps per anar fonamentant aquesta confiança mútua; temps per conèixer-se en profunditat; temps, en definitiva, per anar generant vincles i lligams.*

*Si aparcam les nostres pors i ens decidim a confiar en el Senyor, dedicant temps a conrear la nostra amistat, aleshores arribarà un dia en que la nostra relació esdevindrà tan estreta que ens podrem dir mútuament, (com la guineu al petit príncep): “**jo seré únic per a tu i tu seràs únic per a mi**”.*

►► 3.6.- ORATORI PELS PARES

Gràcies Senyor per haver posat en el camí de la nostra vida als nostres fills

Acabades les dinàmiques i reflexions, ve el moment de l'oració. Els acompanyants i els pares i mares es desplacen a un lloc preparat per a l'ocasió, per compartir davant Déu tot allò viscut durant la sessió.

L'oració serà molt senzilla recordant el text bíblic preparat per a l'ocasió. **Es poden realitzar algunes tècniques senzilles d'interioritat o de respiració** per ajudar aquells pares que no estan acostumats a fer silenci, meditació, reflexió o pregària. Per exemple, si optem per fer un exerci-

ci de respiració, cal ensenyar en primer lloc a centrar l'atenció sobre la inspiració i l'expiració. De tal manera que convidem a fer tres inspiracions i expiracions seguint aquesta pauta: la primera per **donar gràcies a Déu, el Pare del cel**; la segona respiració **a Jesús, el seu fill i el nostre amic**; i la tercera respiració **a l'Esperit Sant que és la força que ens impulsa**. Tot això es fa en silenci i aclucant els ulls. És clau deixar uns segons entre respiració i respiració ja que son els segons de silenci més intens.

Una oració ben preparada ajudarà a les famílies en la seva vida ordinària. Tenir cura de l'ambientació, l'aroma de la sala, la música (s'aconsella CHRISTOPHER WALCOTT, *Dreams of angels*, o *The Angel of Love*; BILL DOUGLAS, *Deep Peace*) els lectors, i ajudar guiant l'oració a que visquin un moment intens de relació personal amb Déu. Abans de marxar al lloc de l'oració s'explicarà molt bé el que es farà i de quina manera.

Possible esquema del oratori:

1.- Música de fons que ajudi a fer silenci interior.

2.- Ens posem mentalment en la presència de Jesús. L'acompanyant de pares llegirà aquesta frase de Jesús: «On n'hi ha dos o tres de reunits en el meu nom, jo som allà enmig d'ells». (Mt 18,20)

3.- Tècnica per la relaxació i interiorització

- Breu moment de silenci per sentir-se al costat de Jesús.
- Mirar amb els ulls del cor les coses bones que ens han passat aquesta setmana: records i presències.

4.- Memòria de les presències i els records de Jesús. En aquest moment es demana als pares i mares per les experiències de Déu i les presències de Jesús durant la setmana. Les experiències de Déu poden ser les coses bones que els han succeït durant la setmana amb els seus fills, i les presències de Jesús es manifesten: en la paraula, en cada un d'ells, en la història personal, en els malalts, en els pobres, en l'Eucaristia, en l'Església i els sagraments.

5.- Oració del cor. Se'ls convida a que totes aquestes presències experimentades les presentin en forma d'acció de gràcies, dient: «gràcies, Senyor, per ...». Han de ser frases molt curtes i concretes.

6.- Lectura de la cita bíblica: Aquesta primera vegada pot ser el Salm 139 recitat per tots a dos cors, els que estan asseguts a la dreta i els que estan asseguts a l'esquerra.

Senyor, has penetrat els meus secrets i em coneixes,
tu saps quan m'assec i quan m'aixeco;
descobreixes de lluny estant els meus propòsits,
saps prou bé si camino o si reposo,
et són coneguts tots els meus passos.

Encara no tinc als llavis la paraula,
que tu, Senyor, ja la veus pronunciada.
M'estrenys a banda i banda,
has posat damunt meu la teva mà.

No puc abastar un saber tan admirable;
és tan elevat que no el puc entendre.

On aniria lluny del teu esperit?
On fugiria lluny de la teva presència?

Si pujava dalt al cel, hi ets present,
si m'ajeia als inferns, també t'hi trobo.
¿Provaré de prendre les ales de l'aurora?
¿Aniré a viure a l'altre extrem del mar?

També allà les teves mans m'hi portarien,
també allà m'hi vindrien a buscar.
¿Diré, doncs, que m'amaguin les tenebres
i tingui per llum la negra nit?

Per a tu no són fosques les tenebres
i la nit és tan clara com el dia:
llum o fosca et són igual.
Tu has creat el meu interior,
m'has teixit en les entranyes de la mare.

Et dono gràcies perquè m'has fet tan admirable,
les teves obres són meravelloses:
ho reconec amb tota l'ànima.
Res del meu cos no et passava per alt
quan jo m'anava fent secretament,
com un brodat en el fons de la terra.

Els teus ulls em veien abans d'estar format,
i els anys que em destinaves
eren tots escrits en el teu llibre,
abans que n'existís un de sol.

Déu meu, com podria ponderar els teus designis?
Com podria comptar-los d'un a un?
Si m'hi posava, serien més que els grans de sorra!
Em desvetllo i encara estic amb tu.

7.- Moment de silenci

Una vegada hem escoltat la Paraula, podem convidar als pares a fer un breu moment de silenci i a deixar que ressoni en el nostre interior.

8.- Explicar el text:

Finalitzat aquest breu moment de silenci i interiorització, l'acompanyant comenta breument alguns dels punts més significatius d'aquest salm relacionant-lo amb tot el que s'ha dit fins ara.

Algunes notes interessants:

- Hi ha moments a la vida en que tots podem ser protagonistes d'una experiència religiosa, encara que, d'entrada, no siguem capaços de posar-li un nom. Ens referim concretament a aquella experiència de saber-se «habitat per un altre»; «sostingut per un altre»; «sobrepasat per un altre»; fins i tot «envoltat i abraçat per un altre». No es tracta d'una experiència que generi por, sinó que em permet ser conscient que la meua intimitat, per més gran que sigui, és coneguda per un altre; i

aquest altre la coneix inclús més que jo mateix. Evidentment, pels creients, aquest «altre» és Déu, a qui es desitja però que no es deixa mai dominar. A qui s'intueix, però un no acaba de percebre del tot; a qui es cerca, però no s'acaba de trobar.

- I és precisament aquesta experiència del Déu necessari i proper, i a la vegada «totalment altre», la que queda molt ben reflectida a aquest Salm 139. De fet, es tracta d'un Salm que és vàlid per a tothom, creients i persones que estan en recerca però que de qualque manera senten «murmuris» de Déu en la seva vida.

- Comença el salm constatant el grau tan profund d'intimitat que suposa establir una relació amb Déu: «em coneixes», «has penetrat els meus secrets», «et son coneguts tots els meus passos», «m'estrenys a banda i banda», etc. Com veim, no es tracta únicament d'un coneixement de memòria, de llibre, sinó d'un coneixement que és fruit de l'experiència i de l'amor. De fet, cal tenir present que el verb “conèixer” a la Bíblia té un sentit que va molt més enllà del que nosaltres li donem avui ja que expressa una relació tan profunda amb la persona coneguda que el mateix verb es fa servir també per a significar el grau d'intimitat física que es dona entre els membres de la parella.

- Per tant, la frase: «*Senyor tu em coneixes*» conté una càrrega amorosa tan gran, una càrrega relacional tan forta, que no es redueix simplement a un “saber dades” de l'altre persona, com si Déu ens observés de lluny estant i tingués un coneixement exacte de totes les nostres accions. Aquest “conèixer” significa sobretot que és Déu mateix qui es compromet amb tots i cada un de nosaltres, perquè és Ell qui «*ens ha teixit en les entranyes de la mare*» com ens recorda el salm, i qui ens segueix cuidant i vetllant per nosaltres en cada petita acció que realitzem. Déu vol entrar fins les profunditats més fondes del nostre cor. El seu amor s'expandeix fins a fer-se carn, per a poder arribar així fins als abismes més llunyans de la nostra soledat i del nostre dolor.

- Per això podem exclamar amb el salmista «¿On aniria lluny del teu esperit?, On fugiria lluny de la teva presència? Si pujava dalt del cel, hi ets present, si m'ajeia als inferns, també t'hi trobo» i afirmar amb Sant Agustí: «¡Oh Déu, que ets més íntim al meu ésser que jo mateix!»

9.- Moment de pregària: En aquest moment es convida els pares i mares a que, de manera individual, es vagin apropant a la catifa, agafin una de les espelmes que trobaran a sobre i l'encenguin tot fent aquesta pregària o similar: «Senyor Jesús, **encenc aquesta llum perquè cuidis a <nom del seu fill o filla>**». Després deixaran l'espelmeta encesa en el lloc indicat i tornaran al seu lloc.

10.- Cançó: Com el Pare m'estima.

11.- Oració: Es pot concloure l'oratori, elevant les nostres mans al cel i resant junts el Pare Nostre.

12.- Benedicció final

4.- TERCERA PART (EUCARISTIA PARES I NINS CONJUNTAMENT)

►► 4.1.- ACCENT CATEQUÈTIC EN L'EUCARISTIA (*Opcional o complementari*)

Avui és un bon moment **per a posar l'accent en la signació**. Per això, aprofitant que farem el signe de la creu als catecúmens i entregarem la creu, podem explicar-los la gran importància que té aquest símbol pels cristians, motiu pel qual constitueix la manera habitual de començar i acabar (amb la benedicció) totes les celebracions cristianes.

De la mateixa manera, podem fer notar també que abans de **proclamar l'evangeli, feim el signe de la creu tres vegades** damunt el nostre cos, i alhora, el prevere o el diaca, besen l'evangeli (com ho feim a l'oratori). Convidam els nins a que també puguin començar i acabar el dia fent el signe de la creu.

Seria molt interessant que el primer dia de Catequesi de Família, els pares, nins i catequistes poguessin fer una **visita catequètica pel temple parroquial**:

En primer lloc es podria fer una breu aturada **al portal major**, per tal de calmar els nervis i poder entrar al temple en un ambient de silenci. A partir d'aquest moment el catequista o acompanyant de pares mirarà de parlar fluixet per tal de mostrar que el silenci en un lloc de pregària és important.

Es recordaran les **normes bàsiques de bon comportament**: no dur el cap tapat per gorges, no córrer, baixar els escalons amb tranquil·litat i no botant, etc. És normal que l'atenció del nin es dispersi, per això és important centrar l'atenció en el més important a cada moment.

Si hi ha aigua per senyar-se, convidam els nins a fixar-se en la pica sense explicar-los encara que es fa en ella o què significa. Després ens dirigim a la **pica baptismal**, on s'explica la importància del baptisme i el motiu pel qual la pica baptismal està situada devora el portal (si encara hi és), ja que pel baptisme s'entra a formar part d'aquesta gran família que és l'Església. Llavors s'explica també què es fa amb la pica d'aigua beneïda que hem vist abans: senyar-se, ja que cada vegada que anem a l'església a celebrar la nostra fe, recordam amb aquest gest el nostre baptisme.

Seguidament ens dirigim a **l'altar**: és la part més important de l'Església i per això el tenim tan ben arreglat, perquè al seu voltant ens reunim per celebrar l'Eucaristia.

Finalment, ens dirigim a **la creu**: aprenem a senyar-nos mirant tots la creu, inclòs pares i acompanyants de pares i catequistes.

►► 4.2.- INDICACIONS PER TREBALLAR PARES I FILLS (*Opcional o complementari*)

Els acompanyants de pares proposen unes pautes per treballar a casa amb els fills:

1.- Instal·lar a casa un raconet de pregària que sigui un lloc en el que, com a l'església, ens hi trobem tranquils i bé, i en el que puguem compartir amb la nostra família les nostres experiències i pregàries. Posar una creu o una imatge i una espelma ens ajudarà molt a crear l'ambientació d'aquest racó.

2.- Cercar un moment dins la setmana per **veure junts (pares i fills) les fotos del bateig**, de les noces dels pares o padrins... (aquí cal ser delicats per les diferents situacions familiars que ens podem trobar). També es pot demanar als nins que els expliquin tot el que han vist a l'església.

3.- Es proposa a la família que a casa es trobi **un moment sagrat durant la setmana per compartir amb tota la família** el que han viscut a la trobada d'iniciació cristiana.

NOTA

Al final d'aquesta primera sessió de l'itinerari pot ser molt interessant demanar als pares i mares si han rebut tots els sagraments necessaris per a completar la seva iniciació cristiana (Baptisme, Confirmació i Eucaristia). En el cas que qualche pare o mare no ho hagi fet (és freqüent el nombre d'adults que no han rebut la Confirmació, per exemple) se'l pot convidar a fer-ho aprofitant el present itinerari.

5.- DESPRÉS DE LA TROBADA (PELS PARES I MARES)

►► 5.1.- CONTINUITAT A LES XARXES SOCIALS (*Opcional o complementari*)

Durant les setmanes que van d'una reunió a l'altre, el responsable o coordinador dels catequistes pot enviar als pares algun vídeo o text (via whatsapp) perquè aquets puguin seguir reflexionant sobre el tema que s'ha tractat a la sessió. D'aquesta manera, la catequesi segueix viva i té **ressò a les xarxes socials**.

En aquest cas, proposam el següent vídeo breu:

- **La vida con Dios.** *Dan Stevers. Videos para una Iglesia creativa.*

La vida amb Déu no es tracta d'una religió, es tracta d'una RELACIÓ.

6.- APÈNDIX (MATERIAL PELS ACOMPANYANTS DE PARES)

En aquest apartat oferim als acompanyants i catequistes altres animacions, dinàmiques, contes, vídeos que es poden fer servir com alternatius o complementaris als que es proposen a cada sessió.

Per altra banda, també es fa una proposta de textos i lectures que poden ser de molta utilitat als acompanyants i catequistes a l'hora de preparar millor la sessió i aprofundir en aspectes teològics o bíblics.

Finalment, l'Apèndix es completa amb una bibliografia recomanada.

►► 6.1.-DINÀMICA: BINGO DE FAMÍLIES

Completar les caselles amb els noms dels integrants d'una família que compleixi la condició que s'indica... No val repetir família.

QUE TENGUI UN COTXE BLANC	QUE LI AGRADI ANAR D'EXCURSIÓ	QUE EL FILL NOMI COM EL PARE	QUE TENGUI BESAVI
QUE TENGUI UNA MASCOTA	QUE NO TENGUI Wii	QUE HAGI ANAT A PORTAVENTURA	QUE EL SEU PRIMER FILL SIGUI UNA NINA
QUE VISQUIN A UNA PLANTA BAIXA	QUE ALS FILLS NO ESL AGRADI LA VERDURA	QUE ELS DIUMEN- GES DININ AMB ELS AVIS	QUE CELEBRIN ELS ANIVERSARIS
QUE HAN ANAT A LA SEU	QUE CANTIN AL COTXE	QUE ELS NINS AJU- DIN A CASA	QUE ELS PARES SI- GUIN SIMPÀTICS
QUE BENEEXIN LA TAULA	QUE PRACTIQUIN ESPORT	QUE TENGUIN PLAN- TES	QUE NO ELS AGRADI EL FUTBOL

►► 6.2.- ANIMACIÓ (Opcional o complementari)

En cas que s'hagi escollit el conte com a dinàmica inicial en família es pot optar per realitzar algunes danses, cançons, o jocs senzills per rompre el gel i permetre que els pares i mares tinguin uns moments per jugar amb els seus fills. És important fer veure que divertir-se i jugar també forma part de l'alegria cristiana.

Seguidament suggerim alguns jocs que els acompanyants poden utilitzar. Cadascú pot escollir aquells que tingui més per mà. Es demana als pares, mares i nins que facin un cercle gros per jugar tots plegats.

- **DANSA: VINT MONEIES EN ASSEMBLEA:** Vint monees en assemblea discutien un greu problema com tenir la panxa ben plena sense fer gens de feina, ooaa ooaa, ooaa, ooaa, marajai, marajai...

- **CRIT: PIPO:** pi, po, pipipo, pipi, pipi, pipi, po, comuniquen...

- **CRIT: HO HEM FET BE:** Ho hem fet bé? bé (3 vegades) bé, bé, bé una monada de bé que visca Mallorca i noltres?? també!!.

- **DANSA: EPO E TAI TAI E:** Epo e tai tai e... Epo e tai tai e... Epo e tuqui-tuqui epo E tuqui tuqui epo E tuqui-tuqui e...

- **GEST: APLAUDIMENT D'UNGLES:** aplaudir amb les ungles...

- **DANSA: Y RESPIRAR:** Respirar / a pleno pulmón / la brisa marina que entra que sale que sube que baja del fondo del mar.

▶▶ 6.3.- VIDEOS DE SUPORT

A continuació proposam alguns vídeos que els acompanyants de pares també poden utilitzar a l'hora de complementar les seves explicacions.

- **Como Dios (Bruce todopoderoso)**

La pel·lícula explica la història de Bruce Nolan (Jim Carrey), reporter de televisió que, per diferents qüestions, acaba enfrontant-se amb Déu i li retreu lo malament que ho està fent. Déu (Morgan Freeman) accepta el repte i li lliura a Bruce tots els seus poders. Només hi ha dues limitacions: ningú pot saber que té els poders de Déu i els poders divins no poden modificar la llibertat de la persona.

- **¡Hola, Soy Cristiana!**

- **Dios No Te Necesita** (Carlos Erazo-Proyecto GTG)

Es tracta d'un vídeo d'un conegut youtuber cristià (de confessió evangèlica) en el que explica de manera molt convincent i apassionada que Déu vol establir una relació amb nosaltres perquè som els seus fills i ens estima infinitament i no per allò que nosaltres li puguem donar.

▶▶ 6.4- TEXTS PER IL·LUMINAR TEOLOGICAMENT ELS ACOMPANYANTS

A continuació proposam als acompanyants de pares un conjunt de lectures per aprofundir en el tema i que poden ser d'utilitat per a preparar millor la sessió i/o complementar el que apareix a la fitxa.

▶▶ 6.4.1.- Youcat

Números: 1, 2, 3

1. Per quina raó som a la terra?

Nosaltres som a la terra per a reconèixer i estimar Déu, per fer el bé segons la seva voluntat i aconseguir un dia el cel.

Ser home significa provenir de Déu i anar cap a Déu. El nostre origen és més llunyà que el que es remunta als nostres pares, i cal cercar-lo en Déu, en qui es troba tota la felicitat del cel i de la terra; ell ens espera en la seva eterna i infinita felicitat. Ara, però vivim en aquesta terra; a vegades sentim la proximitat del nostre Creador, sovint no la percebem gens. A fi que puguem trobar el camí que ens torna a la pàtria, Déu ha enviat el seu Fill, que ens ha alliberat del pecat i de tot mal i ens guia de manera infal·lible cap a la vida veritable. Ell és «el camí, la veritat i la vida» (Jn 14,6).

2. Per què Déu ens ha creat?

Déu ens ha creat per un acte d'amor lliure i desinteressat.

Quan un home estima, el seu cor vessa d'aquest amor, i voldria compartir la seva joia amb els altres; aquesta característica l'ha heretada del seu Creador. Encara que Déu

és un misteri, amb els mitjans humans podem pensar i dir que ell ens ha creat pel seu amor sobreabundant: ell volia compartir la seva joia infinita amb nosaltres, que som creatures del seu amor.

3. Per què busquem a Déu?

Déu ha ficat en el nostre cor el desig de buscar-lo i trobar-lo. Sant Agustí deia: «Ens heu fet per a vós i el nostre cor està inquiet fins que no reposa en vós» . Anomenem religió aquest desig de Déu.

La recerca de Déu és natural per a cada home; tot el seu esforç en la recerca de la veritat i la felicitat és al capdavant una recerca d'allò que el sosté, l'aquieta i l'embolcalla de manera absoluta. L'home s'ha trobat veritablement a sí mateix en el moment en què ha trobat Déu. «Qui cerca la veritat cerca Déu, tant si ho veu clar com si no» (Santa Edith Stein).

▶▷ 6.5.- BIBLIOGRAFIA

- González-Carvajal, Luis. *Esta es nuestra fe. Teología para universitarios*. Ed. Sal Terrae. Santander, 1998.

TEMA 02 EN QUÈ CREUEN LES PERSONES?

FINALITAT I OBJECTIUS DE LA TROBADA

- ▶▶ Reflexionar sobre les preguntes essencials de la vida: **per què existeix el món?; per què existim nosaltres?; quin sentit té la meua vida?; què ens espera després de la mort?...** i descobrir com aquestes qüestions ens obren a la transcendència i a la pregunta per **l'existència de Déu**.
- ▶▶ Conèixer quines son les diferències entre **Transcendència, Espiritualitat i Religió**.
- ▶▶ **Què volem dir quan parlem de «experiència religiosa»? Què significa que l'home és capax Dei (capaç de Déu)?** Creure és de persones ignorants, incultes o antiquades?
- ▶▶ **Perquè hi ha tantes religions? Totes diuen el mateix?** Hi ha motius per afirmar que la religió cristiana és la vertadera?

MATERIAL

- ▶▶ Ordinador, projector, pantalla, equip so
- ▶▶ Bíblia
- ▶▶ Targetes amb les cites de personatges coneguts
- ▶▶ Bolígrafs
- ▶▶ Quaderns pels pares

1.- ABANS DE LA TROBADA (CONVOCATÒRIA AL PROCÉS DE FE)

- ▶▶ **1.1.- INVITACIÓ (Flyer)**
RECORDATORI! Aquest diumenge a les ?? h tenim la Catequesi de Família. Bona setmana!
O algun altre text similar.
- ▶▶ **1.2.- VIDEO PER ENVIAR PER WHATSAPP (Opcional o complementari)**
Vídeo de convidada als pares i mares nous:
Merli - Schopenhauer (capítol 6) (Trobar sentit a la vida - IES- Esperança)

2.- PRIMERA PART (TREBALL PARES I NINS CONJUNTAMENT)

Aquesta primera part de la trobada la feim tots junts, si és possible, a l'exterior.

▶▶ 2.1.- SALUTACIÓ INICIAL

Els catequistes i acompanyants saluden, es presenten i donen la benvinguda a les famílies amb alegria tot recordant allò que ens aplega, que és avançar junts com a família pel camí de la fe i el gran privilegi que això comporta.

▶▶ 2.2.- DINÀMICA EN FAMÍLIA

En aquest moment, **es pot optar per: explicar un conte** i convidar les famílies a fer un petit treball conjunt sobre l'ensenyament que se'n desprèn **o fer un senzill joc** catequètic.

A continuació desenvolupam les dues opcions per tal de poder **escollir aquella que es consideri més convenient** en funció de les circumstàncies i del temps disponible. Evidentment també és possible fer les dues coses o anar alternant-les a cada sessió. Per altre banda, a l'Apèndix trobareu una proposta d'animació senzilla que es pot fer (si es vol) quan l'opció elegida sigui el conte.

▶▶ 2.2.1- JOC CATEQUÈTIC: EL SUBMARÍ

Es tracta d'un joc per treballar la confiança. Dividim els participants del joc en dos grups. Cada grup ha de fer una fila índia agafats per les espatlles. Tots manco el darrer han de dur els ulls tapats. La persona que va al darrera de la fila, l'única que duu els ulls destapats, ha de guiar els seus companys mitjançant la pressió sobre l'espatlla.

Si pitja l'espatlla dreta, cada un de la fila ha de transmetre l'ordre a qui té davant i la fila ha de girar cap a la dreta, si és cap a l'esquerra, hauran de pitjar l'espatlla esquerra. Es tracta de xocar amb un altre submarí només guiats pel darrer membre de la fila, l'únic que duu els ulls destapats.

Ensenyament catequètic del joc: Cal que ens fiem de la persona que guia el submarí per tenir èxit en la nostra missió. De la mateixa manera que, en la vida, també ens hem de fiar dels altres per poder viure, fer amics, etc...La confiança també és bàsica per poder ser amics de Jesús.

▶▶ 2.2.2.- CONTE: EL BRODAT DE DÉU

Un dels acompanyants de pares pot explicar el següent conte. Fins i tot pot es podria convidar a una padrina per ajudar-nos a representar el conte amb major realisme.

Quan jo era petit la meva mare solia cosir molt. Jo m'asseia sempre prop d'ella i li demanava què feia. Ella em responia que estava brodant. Jo sempre observava el treball de la meva mare des de una posició més baixa que el lloc on ella estava asseguda, així que sempre em queixava dient-li que, des de el meu punt de vista, allò que feia em semblava molt confús. Ella em somreia, em mirava i dolçament em responia: -Fill, surt a jugar una estona; quan hagi acabat el meu brodat et posaré sobre la meva falda i podràs veure'l acabat. I jo em demanava: ¿per què fa servir alguns fils de colors tan obscurs i per què des de on jo miro tot em sembla tan desordenat?... Quan finalment el brodat va estar acabat, vaig escoltar la veu de la meva mare dient-me: -Fill meu, vine i puja a la meva falda! Jo ho vaig fer de seguida i vaig quedar

sorprès i emocionat quan vaig poder contemplar una bella flor o una preciosa posta de sol en el brodat. **¡No m'ho podia creure; des de baix tot es veia tan confús!** Aleshores la meva mare em digué: -Fill meu, des de baix tot et semblava confús i desordenat perquè desconeixies que a dalt hi havia un pla, un disseny que jo anava seguint. Ara que ho pots veure des de el meu lloc pots saber que allò que feia tenia un sentit...

Moltes vegades, durant tots aquests anys, he mirat el cel i li he demanat a Déu:

— Pare, ¿què fas? I Ell em responia: — Estic brodant la teva vida.

Aleshores jo li replicava: — Però si tot es veu tan confús!, és un desordre!. Els fills semblen tan obscurs!... Per què no son més brillants?...

I un dia, **Déu, amb un infinit somriure, em va respondre: — Fill meu, ocupa't de la teva feina que jo aniré fent la meva. I un dia, quan arribis al cel, et pujaré a la meva falda i aleshores podràs contemplar el pla des de on jo el veig. Aleshores, ho comprendràs tot...**

Treball conjunt pares i nins

Una vegada s'ha explicat el conte, es demana als participants que s'apleguin per famílies i el comentin breument a partir de la següent pregunta: **Quin ensenyament ens vol transmetre aquest conte?**

Una vegada fet això, totes les famílies es tornen a ajuntar entorn del catequista i aquest amb l'ajuda dels infants explica quin és l'ensenyament que se'n pot extreure.

En aquest cas, el conte ens vol transmetre la idea que moltes vegades **no entenem el sentit de les coses que ens passen**, especialment quan es tracta de coses negatives i solem pensar que la vida és un caos o que no té cap sentit. **Però oblidam que el pla permès i volgut per Déu sempre és per al nostre bé i per a la nostra salvació**, encara que es tracta d'un pla que únicament pot ser comprès completament des de la mirada del seu Creador.

Per això, **cal confiar en el Gran Brodador de la nostra història** i demanar-li la gràcia de tenir paciència per a entendre el disseny que Ell ha imaginat exclusivament per a cada un de nosaltres.

Arribarà un dia que Déu ens pujarà a la seva falda i ens permetrà contemplar el disseny de la nostra vida des de la seva mirada i aleshores descobrirem que allà on nosaltres únicament érem capaços de veure-hi caos, desordre i confusió, Déu hi va brodar el més bell i magnífic de tots els tapissos.

►► 2.3.- FINAL 1ª PART

Abans de separar-se pares i fills, podem finalitzar aquesta primera part amb una **pregària** o amb un **cant** breu.

A continuació desenvolupam les dues opcions per tal de poder **escollir aquella que es consideri més convenient** en funció de les circumstàncies i del temps disponible. Evidentment també és possible fer les dues coses o anar alternant-les a cada sessió.

►► 2.3.1.- PREGÀRIA

El catequista demana a les famílies invocar l'Esperit Sant resant una senzilla pregària. Un catequista pot llegir l'oració i un altre situar-se al seu costat **assenyalant les distintes parts del cos que es mencionen a la pregària:**

Senyor, beneeix les nostres mans perquè siguin delicades i sàpiguen agafar sense mai empresonar, que sàpiguen donar sense calcular i tinguin la força de beneir i consolar.

Senyor, beneeix els nostres ulls perquè sàpiguen veure la necessitat; que vegin darrere de la superfície perquè els altres se sentin feliços per la meva manera de mirar-los.

Senyor, beneeix les nostres orelles perquè sàpiguen sentir la teva veu i percebin molt clarament el crit dels necessitats; que sàpiguen quedar-se sords al renou inútil i la xafarderia, però no a les veus que criden i demanen que les sentin i compreguin encara que destorbin la meva comoditat.

Senyor, beneeix les nostres boques perquè donin testimoni de Tu i no diguin res que fereixi o destrueixi; que només pronuncii paraules alegres, que mai traeixin confidències i secrets, i que aconseguixin despertar somriures.

Senyor, beneeix els nostres cors perquè siguin temple viu del teu Esperit i sàpiguen donar calor i refugi; que siguin generosos a perdonar i comprendre i aprenguin a compartir dolor i alegria amb un gran amor.

Déu meu, que puguis disposar de nosaltres amb tot el que som, amb tot el que tenim.

Amén

►► 2.3.2.- CANT

Una altre manera de finalitzar aquesta primera part de la trobada és amb un cant, ja que, com diu Sant Agustí: «Qui prega cantant, prega dues vegades».

Suggerim a cada sessió un cant però els acompanyants de pares poden triar-ne un altre. El cant que proposam per aquest sessió és: **Dios está aquí.**

En haver acabat, els pares es dirigeixen a la sala on es troben amb els seus acompanyants i els nins i nines fan el mateix amb els seus catequistes.

3.- SEGONA PART (TREBALL AMB ELS PARES)

Aquesta segona part es dirigeix a treballar l'itinerari de fe amb els pares i mares, juntament amb els seus acompanyants. Per aquelles famílies que tinguin fills petits es podrà oferir un servei de guarderia mentre els pares participen a la sessió.

►► 3.1.- ACOLLIDA

Reunits a la sala dels pares i abans de començar la sessió s'ofereix als pares i mares un cafè, té o sucs i es reparteixen algunes galetes o pastes ja preparades. La finalitat d'aquest moment previ és crear un clima càlid i acollidor que disposi als participants a la confiança mútua i l'amistat. Cal vigilar que aquest moment no s'allargui excessivament i resti temps al desenvolupament de la sessió.

►► 3.2.- PRESENTACIÓ DEL TEMA

A continuació exposam algunes idees i claus interessants que poden ajudar els acompanyants

a situar el tema. Per explicar-ho als pares i mares es poden fer servir aquestes paraules o unes altres de semblants:

- *En algun moment de la nostra vida, i molt especialment quan ens acostem a la mitjana edat, la majoria de nosaltres s'ha d'enfrontar a determinades preguntes que podríem qualificar com a «transcendentals», com per exemple: **quin sentit té la meva vida?; he vingut al món amb alguna missió?; què ens espera després de la mort?...***

*Es tracta de qüestions essencials que, reflexionades i meditades amb serietat, tenen la capacitat d'**obrir-nos a la transcendència**, a allò que està més enllà de nosaltres mateixos i de la nostra realitat més immediata.*

- *En aquesta sessió veurem com aquestes preguntes fonamentals ens condueixen a **preguntar-nos també per l'existència de Déu**, sens dubte la qüestió més important a la que tota persona s'haurà d'enfrontar a qualque moment de la seva vida. De la resposta que cadascú doni dependrà fonamentalment la seva manera de concebre el món, la vida i les persones.*

- *Per altra banda mirarem d'esbrinar quines son les diferències fonamentals entre **transcendència, espiritualitat i religió**, termes que sovint es confonen o es contraposen. (Imatge de Josep Otón a l'annex 1)*

- *També intentarem aclarir què volem dir quan parlem de «**experiència religiosa**» i ens plantejarem si el fet de creure en un Déu «**personal**» tal i com planteja la fe cristiana, és quelcom raonable o és més bé cosa de persones ignorants, incultes o antiquades.*

- *Finalment, ens demanarem perquè, si Déu és un, **existeixen tantes religions** i quins motius tenim els cristians per creure que la religió cristiana és la vertadera, tot recordant els elements fonamentals de la professió de fe: crec en Déu Pare, en Jesucrist i en l'Esperit Sant.*

►► 3.3.- DINÀMICA EXPERIENCIAL

Tenint com a punt de partida l'experiència humana de la pregunta pel sentit, ara plantejarem als pares i mares la següent dinàmica per tal d'ajudar-los a reflexionar i a fer-se algunes preguntes essencials.

►► 3.3.1.- Treball personal

En primer lloc els presentem en **unes targetes les següents cites d'alguns personatges** coneguts que parlen sobre el sentit de la vida i de l'existència i els demanem que cadascú esculli personalment aquella cita amb la que s'identifica més o hi està més d'acord:

-«L'únic coneixement absolut que pot assolir l'home, és que la vida no té sentit». L.Tolstoi (1828-1910)

-«No et demanis què pot donar-te la vida, sinó què espera de tu».V. Frankl (1905-1997)

-«La tragèdia de l'home modern no resideix en el fet de saber cada vegada menys sobre el sentit de la seva pròpia vida, sinó en el fet de preocupar-se'n». Václav Havel (1936-2011).

-«No és fins que ens n'adonem que significam quelcom pels altres que no sentim que hi ha un objectiu o propòsit en la nostra existència». Stefan Zweig (1881-1942)

-«*En el fons son les relacions amb les persones allò que dona sentit a la vida*». Karl Wilhelm Von Humboldt (1769-1859)

-«**Ser allò que som i convertir-nos en allò que podem arribar a ser, és l'única finalitat en la vida**». Robert Louis Stevenson (1850-1894)

-«*Si la mort no fos el preludi a una altra vida, la vida present seria una burla cruel*». Mahatma Gandhi (1869-1948)

-«**Després d'haver descobert que la vida no té cap sentit, no ens queda més remei que donar-n'hi un**». Lucian Blaga (1895-1961)

►► 3.3.2.- Treball en gran grup

Quan tothom ha escollit la seva, es fa una ronda entre tots els participants per tal que cadascú pugui explicar a la resta els motius que l'han portat a inclinar-se per aquella cita en concret.

►► 3.3.3.- Reflexió conclusiva

Per finalitzar la dinàmica, l'acompanyant, a partir de tot el que hagi sortit, remarcarà alguns aspectes que consideri suggeridors afegint algunes reflexions com les que segueixen a continuació:

-A l'etapa vital de **la joventut i primera maduresa, l'amor i el treball son les dues vivències humanes fonamentals** que configuren la nostra vida i li donen sentit. Per això, aquesta és **l'etapa dels projectes**, com per exemple: aconseguir un treball o promocionar laboralment; comprar un pis; casar-se; tenir fills...Però arriba un moment (habitualment entre els 40 i 50 anys) en que **la realitat s'imposa**, i tot i haver pogut assolir alguns dels objectius que un es va marcar quan era més jove, la consciència que **el temps passa molt rapit** i que molts somnis juvenils ja no es faran mai realitat, s'acaba imposant amb força. Per altra banda, també és en la mitjana edat quan comencen a aparèixer els primers signes visibles de l'envelliment, que ens fan prendre consciència de la nostra **finitud** i del nostre **límit**. Tot plegat, acaba desencadenant sovint allò que la nostra cultura occidental ha batejat com a «**crisi dels quaranta**» i que, ben mirat, **no deixa de ser altra cosa que una «crisi de sentit»** ja que ens obliga a replantejar-nos-ho tot.

- La bona notícia és que totes aquestes coses que, d'entrada, semblen bastant negatives, són la gran **oportunitat** que se'ns brinda (si sabem aprofitar-ho) per a donar una nova direcció a les nostres vides. La «**crisi de sentit**», **viscuda d'una manera conscient i adulta**, sovint és la clau que obre la porta a les **grans preguntes** (per què existim?; quin sentit té la vida?; hem vingut al món amb alguna missió?...) i possibilita que es desperti en el cor de les persones **la intuïció profunda que la vida ha de ser qualche cosa més**.

- En aquelles persones que encara conserven les seves **arrels cristianes** o es mostren obertes a la **transcendència**, la pregunta pel sentit en suscita automàticament una altra de molta més envergadura i que és la que ara ens interessa: **existeix Déu?; és Déu l'únic capaç de donar sentit a la vida i la mort? val la pena creure-hi?**

►►3.3.4.- Video: «Hannah y sus hermanas» (Opcional o complementari)

Es pot donar l'opció de substituir la dinàmica anterior, o bé complementar-la, (si es disposa de temps) amb la projecció d'un fragment de la pel·lícula: «**Hannah y sus hermanas**» (**Woody Allen, 1974**), que l'acompanyant pot presentar als pares fent servir aquestes paraules o unes

altres de semblants:

En aquesta pel·lícula, W. Allen ens presenta en clau d'humor diferents episodis de les vides entrecruades dels seus protagonistes que, baix aparença de tranquil·litat i normalitat, amaguen tot un seguit d'insatisfaccions i frustracions. El seu protagonista principal, Micky (Woody Allen), un hipocondríac de manual i clar exemple de l'angoixa existencial dels homes i dones actuals, es planteja durant tota la pel·lícula els grans interrogants de la vida: «**si tard o d'hora tots hem de morir, quin sentit té la vida?, perquè val la pena viure?, té sentit viure en un món sense Déu?**» cosa que ens pot ajudar a il·lustrar molt bé el tema d'aquesta sessió.

Una vegada s'ha mirat la seqüència, l'acompanyant pot compartir les següents conclusions:

El gran escriptor rus **Tolstoi** (1828-1910), a un dels seus llibres més personals (“**Confesión**”), va escriure:

«Mi pregunta era la más simple de todas, una que se encuentra en el alma de todo ser humano, desde el niño más ingenuo hasta el viejo más sabio. Una pregunta **sin cuya respuesta no se puede vivir**, y que yo encontré en la experiencia. “¿Qué será de lo que estoy haciendo hoy o de lo que haré mañana? ¿**Qué será de mi vida entera?**” Dicho de otro modo, la pregunta es: “¿**Por qué tengo que vivir?** ¿Por qué tengo que desear o hacer?” También puede expresarse así: “¿**Hay algún sentido en mi vida** indestructible para la muerte inevitable que me aguarda?»

Davant la pregunta fonamental pel **sentit de la vida**, les persones poden donar respostes molt diverses, com per exemple:

- a) La pregunta pel **sentit de la vida...no té sentit!**. I en cas que en pogués tenir algun, aquest consistiria simplement en **viure el moment present de la millor manera possible**, sense fer-se preguntes que tanmateix mai podrem contestar. Si ens hi fixem, aquesta és la postura que adopta el protagonista de la pel·lícula (Mickey), quan al final de l'escena que acabem de veure, diu:

«**Què passa si Déu no existeix i nosaltres només vivim una vegada i s'ha acabat?...No t'interessa viure aquesta experiència?...Per què no deix de destrossar-me la vida cercant respostes que mai trobaré i em dedico a gaudir-ne mentre duri?...I després?...després...qui ho sap!...Potser existeix alguna cosa, ningú ho sap amb certesa...Sé que la paraula “potser” és un penjador molt petit per penjar-hi tota una vida...però és lo únic que tenim!**»

- b) **El sentit de la vida radica en l'ordre**. És a dir, la vida consisteix en una successió lògica d'esdeveniments: néixer, créixer, educar-se, treballar, casar-se, tenir fills, envellir i finalment... morir. Des d'aquest punt de vista és suficient ser bona persona, complir amb allò que està manat, no fer mal a ningú, per tal de justificar la pròpia existència.
- c) **El sentit de la vida es troba en un sistema de creences (religió) o en una determinada manera de veure i comprendre el món (cosmovisió)**. Les persones necessitem tenir respostes als enigmes de l'existència i les religions han creat sistemes de resposta, camins de salvació, processos d'il·luminació, etc... per tal d'oferir aquestes respostes.
- d) El sentit de la vida es fonamenta en **un amor personal**: la parella, els fills, els amics... O en la **ciència, el coneixement, la bellesa...**

Totes aquestes opcions (i d'altres que no hem esmentat) poden tenir una certa utilitat durant un temps, però no son prou sòlides i a vegades **poden fallar-nos**. Fins i tot, poden arribar a esdevenir un obstacle que ens impedeixi anar més enllà. Per tant, la **pregunta fonamental** que ens hem de fer és: **quan tot allò sobre el que havíem edificat el sentit de la nostra vida (ordre, cosmovisió, coneixements, possessions, amor humà...) es demostra feble i precari, ¿on fonamentem aleshores el sentit de la nostra vida?...**

Fixem-nos que aquesta és la pregunta fonamental perquè és la que **ens obre a la qüestió de Déu** i ens posa en el camí de descobrir que **únicament des de Déu és possible fonamentar, de manera sòlida i permanent, el sentit de tota vida humana**.

Ara bé, arribar a aquesta conclusió només és possible després d'un **procés personal** perquè, d'entrada, no resulta evident a la raó que Déu sigui el fi últim de l'home. De fet, la reflexió final que fa el protagonista de la pel·lícula **és compartida** avui per moltíssimes persones, potser inclús per nosaltres mateixos. Per això, **davant la pregunta pel sentit de la vida o l'existència de Déu son molts els que opten per deixar-ho estar i no donar-hi més voltes, perquè, tanmateix,... "qui ho sap el que vindrà després!"**..

Únicament quan la persona ha descobert i experimentat l'amor infinit de Déu pot entendre i compartir allò que deia S. Agustí: «Senyor, ens heu fet per a Vós i el nostre cor està inquiet fins que descansa en Vós».

►► 3.3.5.- Treball en grups

Val la pena reflexionar una mica amb els pares sobre això, a partir d'algunes preguntes molt senzilles:

a.- Es senten identificats amb el personatge que interpreta Woody Allen?

b.- Alguna vegada han arribat a la seva mateixa conclusió?

c.- Com es demanava Tolstoi, ¿hi ha algun sentit a la nostra vida que la mort inevitable que ens espera no pugui destruir?

►► 3.4.- PARAULA DE DÉU

L'escolta atenta de la Paraula de Déu hauria de constituir un dels **moments centrals** i més significatius de tota la sessió. Per això, és important que la Bíblia estigui situada en un lloc preferent de la sala i que el text es llegeixi directament de la mateixa i no de la fitxa.

Per ajudar els pares a entrar millor dins la història, cal que l'acompanyant hagi **contemplat prèviament aquesta escena en el silenci interior de la seva pregària**, escoltant com ressona la Paraula dins el seu cor i demanant-li a l'Esperit Sant col·laboració per tal de transmetre amb encert les veritats de la fe als pares i mares.

Abans de proclamar la Paraula, l'acompanyant fa una brevíssima introducció per tal de despertar l'interès dels oients i situar-los una mica:

►► 3.4.1.- Introducció a la lectura

*La lectura que escoltarem a continuació correspon al capítol 17 del Llibre dels **Fets dels apòstols**. En*

aquest fragment s'esmenta el **discurs que l'apòstol Pau** (en un dels seus nombrosos viatges per predicar la bona nova de l'Evangeli als pagans), **va dirigir als ciutadans d'Atenes**. En aquest discurs, Pau explica que, mentre recorria la ciutat i contemplava els seus llocs sagrats, va poder descobrir entre una gran multitud d'altars i estàtues, un senzill altar dedicat al «**déu desconegut**». Per a ell, allò era una prova claríssima que els atenesos, tot i creure en molts déus, desconeixien profundament el veritable Déu. Els **faltava posar nom** a Aquell que s'amagava sota l'altar "al déu desconegut". Aleshores, dret enmig de l'areòpag¹, Pau va fer el seu discurs.

►► 3.4.2.- Lectura (Ac 17,22-28)

Pau a Atenes

Pau, dret al mig de l'Areòpag, va parlar així: Atenesos, veig que en tot sou molt religiosos, perquè, recorrent la ciutat i contemplant els vostres llocs sagrats, fins i tot he trobat un altar que porta aquesta inscripció: «Al déu desconegut.» Doncs bé, el que vosaltres adoreu sense conèixer és el que jo vos anuncio. El Déu que ha fet el món i tot el que s'hi mou, Senyor com és de cel i terra, no habita en temples construïts per mans d'home ni té necessitat de cap servei dels homes, ell que a tots dona vida, alè i tota cosa. Ell va crear d'un sol home tota la raça humana perquè habités arreu de la terra. I ha fixat uns temps precisos i els límits dels llocs on els homes han de viure, perquè cerquin Déu. De fet, potser podrien acostar-s'hi a les palpenes i trobar-lo, perquè ell no és lluny de ningú de nosaltres, ja que «en ell vivim, ens movem i som».

►► 3.5.- IL·LUMINACIÓ CRISTIANA (comentari catequètic de la Paraula de Déu)*

Una vegada llegit el text, podem convidar als pares a fer un breu moment de silenci i deixar que ressoni en el seu interior.

Finalitzat aquest moment d'interiorització, l'acompanyant comenta breument alguns dels punts més significatius d'aquesta lectura, relacionant-ho amb tot el que s'ha dit fins ara. Es pot llegir el text que segueix i l'acompanyant anar-ho comentant:

- *A la lectura de la Paraula que hem escoltat podem constatar la gran sorpresa de l'apòstol Pau en descobrir, enmig d'una ciutat plena d'altars, estàtues i llocs sagrats, un altar dedicat al "**déu desconegut**", prova evident del profund desconeixement que tenien els atenesos del vertader Déu. La seva religiositat estava saturada de nombroses divinitats però cap d'elles era capaç d'omplir realment el seu cor i donar sentit a la seva vida. Aleshores, dret enmig de l'areòpag Pau va explicar als atenesos que **aquell Déu desconegut a qui adoraven sense conèixer-lo es trobava tan a prop d'ells que fins i tot a les fosques podrien trobar-lo, perquè "en ell vivim, ens movem i som"**. És el Déu creador de l'univers, que va fer l'home a la seva imatge i es va revelar en l'encarnació de **Jesucrist**.*
- *Si ens hi fixem, **avui ens passa un poc el mateix. Vivim envoltats d'ídols** (els diners, la fama, el poder, la tecnologia...), de falses divinitats a les que la nostra societat desencantada i postmoderna ha edificat altars i a les que dona culte pensant que en elles rau la salvació. **Però es tracta de divinitat falses**, adverteix sant Pau. **No salven la persona**, sinó que la aïllen i acaben per destruir-la.*
- *Malgrat tot, **dins el cor de tota persona encara subsisteix un anhel, un desig de veritat i bondat autèntiques**, la intuïció de que ha d'haver-hi quelcom més enllà dels ídols capaç d'omplir plenament l'esperit i d'afermar-lo en l'esperança autèntica. És la crida del Déu, encara desconegut, que resideix en el fons del cor de tot ésser humà. Diu el catecisme: "El deseo de Dios está inscrito en el corazón del hombre, porque el hombre ha sido cre-*

1 Turó situat a l'oest de la Acròpolis d'Atenes i seu del tribunal.

ado por Dios y para Dios; y Dios no cesa de atraer al hombre hacia sí, y **sólo en Dios encontrará el hombre la verdad y la dicha que no cesa de buscar**" (CEC, 27).

- *Però, com ja s'ha dit, per tal que l'experiència de l'amor de Déu esdevingui el fonament central de sentit serà necessari tot un **procés**. Per ara, el més important en aquest punt inicial de l'itinerari consisteix en prendre consciència que **les coses valuoses que donen sentit a la vida no son més que mediacions, camins, vies d'accés, però no acaben de ser-ne el vertader fonament. L'únic fonament i allò que dona sentit ple a tota vida és Déu.***

*Per tal d'ajudar els catequistes a complementar i fonamentar teològicament aquest punt, a l'Apèndix es recull una exegesi bíblica sobre el fragment evangèlic que s'ha proclamat.

Finalment, podem deixar plantejades les següents preguntes als pares i mares per tal que les vagin meditant i reflexionant a casa en els seus moments de pregària personal.

- **Què és allò que dona sentit a la meua vida?**
- **He pensat alguna vegada en les grans preguntes de l'existència? Quina resposta hi dono?**
- **És Déu un referent de sentit dins la meua vida?**

►► 3.6.- ORATORI PELS PARES

Gràcies Senyor per haver posat en el camí de la nostra vida als nostres fills

Acabades les dinàmiques i reflexions, ve el moment de l'oració. Els acompanyants i els pares i mares es desplacen a un lloc preparat per a l'ocasió, per compartir davant Déu tot allò viscut durant la sessió.

L'oració serà molt senzilla recordant el text bíblic preparat per a l'ocasió. **Es poden realitzar tècniques d'interioritat o de respiració** per ajudar aquells pares que no estan acostumats a fer silenci, meditació, reflexió o pregària. Per exemple, si optem per fer un exercici de respiració, cal ensenyar en primer lloc a centrar l'atenció sobre la inspiració i l'expiració. De tal manera que convidem a fer tres inspiracions i expiracions seguint aquesta pauta: la primera per **donar gràcies a Déu, el Pare del cel**; la segona respiració **a Jesús, el seu fill i el nostre amic**; i la tercera respiració **a l'Esperit Sant que és la força que ens impulsa**. Tot això es fa en silenci i aclucant els ulls. És clau deixar uns segons entre respiració i respiració ja que son els segons de silenci més intens.

Una oració ben preparada ajudarà les famílies en la seva vida ordinària. Tenir cura de l'ambientació, l'aroma de la sala, la música (S'aconsella CHRISTOPHER WALCOTT, *Dreams of angels*, o *The Angel of Love*; BILL DOUGLAS, *Deep Peace*) els lectors, i ajudar guiant l'oració a que visquin un moment intens de relació personal amb Déu. Abans de marxar al lloc de l'oració s'explicarà molt bé el que es farà i de quina manera.

Possible esquema del oratori:

1.- Música de fons per ajudar a fer silenci interior.

2.- Tècnica per la relaxació i interiorització

- Breu moment de silenci per sentir-se al costat de Jesús.
- Mirar amb els ulls del cor les coses bones que ens han passat aquesta setmana: records i presències

3.- Memòria de les presències i els records de Jesús. En aquest moment es demana als pares i mares per les experiències de Déu i les presències de Jesús durant la setmana. Les experiències de Déu poden ser les coses bones que els han succeït durant la setmana amb els seus fills, i les presències de Jesús es manifesten: en la paraula, en cada un d'ells, en la història personal, en els malalts, en els pobres, en l'Eucaristia, en l'Església i els sagraments. «Perquè on n'hi ha dos o tres de reunits en el meu nom, jo som allà enmig d'ells» (Mt 18,20)

4.- Oració del cor. Se'ls convida a que totes aquestes presències experimentades les presentin en forma d'acció de gràcies, dient: «gràcies, Senyor, per ... ». Han de ser frases molt curtes i concretes.

5.- Lectura de la cita bíblica: Lectura del llibre de Isaïes (Is 45,18-19)

Això diu el Senyor, creador del cel, ell que és Déu, que ha fet la terra i l'ha formada, ell que li dóna solidesa, que no l'ha creada buida sinó bona per a habitar: «Jo sóc el Senyor, i no n'hi ha d'altre. No he parlat en un lloc amagat, en un indret d'un país tenebrós. No he dit pas als descendents de Jacob que cerquessin en mi respostes obscures. Jo, el Senyor, parl clarament i anuncio les coses en llenguatge planer».

6.- Moment de silenci i pregària

Una vegada hem escoltat la Paraula, podem convidar als pares a fer un breu moment de silenci i a deixar que ressoni en el nostre interior. **Se'ls convida a que parlin en Déu i li donin gràcies per estar viu, per tenir una parella, uns fills i en definitiva una família** a la qual estima i es estimada per ella.

7.- Cançó: Com el Pare m'ha estimat.

8.- Oració: Es pot concloure l'oratori, elevant les nostres mans al cel i resant junts el Pare Nostre.

9.- Benedicció final

4.- TERCERA PART (EUCARISTIA PARES I NINS CONJUNTAMENT)

►► 4.1.- ACCENT CATEQUÈTIC EN L'EUCARISTIA (*Opcional o complementari*)

L'accent catequètic d'avui podria fer referència a l'**ofertori**. En aquest dia, els nins (o una família) podrien dur **les ofrenes del pa i el vi**. Podem explicar que posam damunt l'altar el pa i el vi de la mateixa manera que a casa posam sobre la taula els aliments que compartirem. A la missa recordam les paraules de Jesús en el darrer sopar i, per aquestes paraules, el pa i el vi esdevenen el cos i la sang del Senyor. Jesús està present enmig nostre, tal i com ens va dir: cada vegada que ho repetiu, jo seré enmig vostre.

També serà molt bo que tots nosaltres, a casa, abans de començar a menjar, beneïm la taula, per recordar que Jesús és present enmig de nosaltres.

En el moment de la pregària del Parenostre podem indicar als nins que aquella és la pregària de Jesús, la mateixa que Ell va ensenyar als apòstols.

Finalment, després de l'homilia de la celebració, també es pot entregar l'**oració de la benedicció de taula** (es poden adquirir a la llibreria de la Casa de l'Església) a cada nin o família.

El celebrant ho diu per a tots:

Rebeu l'oració de la benedicció de la taula, perquè prengueu consciència que el Senyor Jesús s'asseu també a la taula de ca vostra, així com ens convida a la taula de l'Eucaristia, perquè ens preparem per al banquet etern del Regne.

Tots: Amén.

Després, el celebrant (potser ajudat d'algun catequista) entrega les targetes de les oracions de la benedicció de taula a cada nin o família.

►► 4.2.- INDICACIONS PER TREBALLAR PARES I FILLS (*Opcional o complementari*)

Els acompanyants de pares proposen unes pautes per treballar a casa amb els fills:

1.- Instal·lar a casa un raconet de pregària que sigui un lloc en el que, com a l'església, ens hi trobem bé i tranquils i on puguem compartir amb la nostra família les nostres experiències i pregàries. Una creu o una icona amb una espelmeta, poden ajudar molt a decorar i donar sentit a aquest racó.

2.- Es proposa a la família que a casa trobi **un moment sagrat durant la setmana per compartir amb tota la família** el que han viscut a la trobada d'iniciació cristiana.

NOTA

Al final d'aquesta segona sessió de l'itinerari pot ser molt interessant demanar als pares i mares si han rebut tots els sagraments necessaris per a completar la seva iniciació cristiana (Baptisme, Confirmació i Eucaristia). En el cas que qualche pare o mare no ho hagi fet (és freqüent el nombre d'adults que no han rebut la Confirmació, per exemple) se'l pot convidar a fer-ho aprofitant el present itinerari.

5.- DESPRÉS DE LA TROBADA (PELS PARES I MARES)

►► 5.1.- CONTINUITAT A LES XARXES SOCIALS (*Opcional o complementari*)

Durant les setmanes que van d'una reunió a l'altre, el responsable o coordinador dels catequistes pot enviar als pares algun vídeo o text (via whatsapp) perquè aquets puguin seguir reflexionant sobre el tema que s'ha tractat a la sessió. D'aquesta manera, la catequesi segueix viva i té **ressò a les xarxes socials**.

En aquest cas, proposam el següent vídeo breu:

- Vídeo: Les persones felices

6.- APÈNDIX (MATERIAL PELS ACOMPANYANTS DE PARES)

En aquest apartat oferim als acompanyants i catequistes altres animacions, dinàmiques, contes, vídeos que es poden fer servir com alternatius o complementaris als que es proposen a cada sessió.

Per altra banda, també es fa una proposta de textos i lectures que poden ser de molta utilitat als acompanyants i catequistes a l'hora de preparar millor la sessió i aprofundir en aspectes teològics o bíblics.

Finalment, l'Apèndix es completa amb una bibliografia recomanada.

▶▶ 6.1.- ANIMACIÓ

En cas que s'hagi escollit el conte com a dinàmica inicial en família es pot optar per realitzar algunes danses, cançons, o jocs senzills per rompre el gel i permetre que els pares i mares tinguin uns moments per jugar amb els seus fills. És important fer veure que divertir-se i jugar també forma part de l'alegria cristiana.

Seguidament suggerim alguns jocs que els acompanyants poden utilitzar. Cadascú pot escollir aquells que tingui més per mà. Es demana als pares, mares i nins que facin un cercle gros per jugar tots plegats.

- **CRIT: PIPO:** pi, po, pipipo, pipi, pipi, pipi, po, comuniquen...

- **GEST: APLAUDIMENT DE PIPELLES:** aplaudir amb les pipelles...

- **CRIT: VISCA, VISCA!!:** Visca (3 vegades) visca, visca, visca, què visca Mallorca i noltres? també!!.

- **GEST: COET:** amb les mans picant damunt les cames, aplaudint, amb la boca i pum...

- **DANSA: AMIGOTXOS!!:** Hola amigotxos!! (repeteixen) Quereis bailar un bailotxo conmigotxo? (si!!) Ponedotxo la mano deretxoxa en la espaldotxa del delantotxo, etc... Eugène est ma cousine, ma cousine, ma cousine. Eugène est ma cousine, ma cousine Eugène.

- **DANSA: VAMOS A CASAR LEONES?:** asseguts o al terra, picant les mans damunt les cuixes. Diversos entrebancs: un pont, un desert, un arbre, un riu, una cova...

- **DANSA: AMUNT, AVALL!!:** Amunt, avall, a la dreta a l'esquerra, davant, darrere, a la dreta l'esquerra, amunt a avall, a la dreta a l'esquerra, davant, derrere, a la dreta a l'esquerra.

▶▶ 6.2.- VIDEOS DE SUPORT (fragments de pel·lícules)

A continuació proposam alguns vídeos que els acompanyants de pares també poden utilitzar a l'hora de complementar les seves explicacions.

- **Fragment de la serie: Merli - Aristòtil (capítol 4) (L'home cerca en la vida la felicitat)**

- **Fragment de la sèrie: Merlí - Thoreau (capítol 33) (Viure la vida - No volia descobrir a l'hora de la mort que no havia viscut)**

►► 6.3.- TEXTS PER IL·LUMINAR TEOLOGICAMENT ELS ACOMPANYANTS

A continuació proposam als acompanyants de pares un conjunt de lectures per aprofundir en el tema i que poden ser d'utilitat per a preparar millor la sessió i/o complementar el que apareix a la fitxa.

►► 6.3.2.- Youcat

Números: 4, 5, 6

4. Podem reconèixer l'existència de Déu amb la nostra raó?

Sí. La raó humana pot reconèixer Déu amb certesa.

El món no pot tenir en sí mateix el propi origen i el propi fi; en tot allò que existeix hi ha més del que es pot veure. L'ordre, la bellesa i l'evolució del món testimonien alguna cosa que els és superior i porten cap a Déu. Tot home és obert a la veritat, al bé i a la bellesa; percep en si mateix la veu de la consciència que l'empeny cap al bé i l'allunya del mal. El qui segueix de manera racional aquesta petja troba Déu.

5. Com és que els homes neguen a Déu, si poden conèixer-lo amb la raó?

Conèixer a el Déu invisible és per a la ment humana un gran repte, davant el qual molts es fan enrere com espantats; alguns refusen de conèixer Déu perquè altrament haurien de canviar la pròpia vida. Sostenir que la pregunta sobre l'existència de Déu no té de sentit en quant manca de resposta, és una simplificació.

6. Es pot comprendre Déu? Es pot parlar d'ell de manera sensata?

Podem, de tota manera, parlar correctament de Déu, encara que nosaltres els homes som limitats i la infinita grandesa de Déu és incommensurable amb la limitació del llenguatge humà.

Per a poder dir alguna cosa de Déu, recorrem a imatges imperfectes i a representacions limitades. En qualsevol afirmació sobre Déu, el nostre llenguatge no està a l'altura de la seva grandesa. Per aquest motiu hem d'anar purificant i millorant el nostre discurs sobre Déu.

►► 6.3.4.- Altres temes complementaris

Creure és cosa d'ignorants?

Com ja dèiem al principi d'aquesta sessió, tota persona, d'ençà que té ús de raó, es planteja en un moment o altra una sèrie de preguntes essencials pel seu desenvolupament existencial: qui soc? ¿Què faig en aquest món? ¿Què hi ha després de la mort?

Històricament, tots els grans pensadors i les grans filosofies s'han plantejat d'una o altra manera aquestes qüestions, i gairebé sempre, l'intent de respondre-les ha obert la porta a la que podem considerar "la gran pregunta": ¿existeix Déu?. Encara avui, Déu continua essent la pregunta més profunda que pot plantejar-se l'esser humà. La qüestió que cal respondre ara és si creure en l'existència d'aquest Ésser Superior és quelcom raonable o es tracta simplement d'una cosa superada pels coneixements científics actuals i patrimoni, per tant, de persones poc formades, ignorants o senzillament estúpides.

Explicava Benet XVI en una de les seves catequesis que *«la tradició catòlica, des de els seus inicis, ha rebutjat el "fideisme", que és la voluntat de creure contra la raó. "Credo quia absurdum" no és una fórmula que interpreti correctament la fe catòlica. Déu, en efecte, no és absurd, sinó que és misteri. I el misteri, no és irracional, sinó sobreabundància de sentit, de*

significat, de veritat. Si, contemplant el misteri, la raó hi veu obscuritat, no és perquè en el misteri no hi hagi llum, sinó més bé perquè n'hi ha massa. Es com quan els ulls de l'home es dirigeixen directament al sol per a mirar-lo: únicament veuen tenebres; però ¿qui diria que el sol no és lluminós, més encara, la font de la llum?... És fals el prejudici de certs pensadors moderns segons els quals la raó humana estaria com a bloquejada pels dogmes de la fe. La veritat és exactament lo contrari, com han demostrat els grans mestres de la tradició catòlica. Sant Agustí, abans de la seva conversió, va cercar amb gran inquietud la veritat a través de totes les filosofies disponibles, i a totes les va trobar insatisfactòries. La seva fatigosa recerca racional és per a ell una pedagogia significativa per a la trobada amb la Veritat de Crist. Quan afirma: «comprèn per a creure i creu per a comprendre», és com si relatés la seva pròpia experiència de vida. Raó i fe, davant la divina Revelació, no son estranys o antagonistes, sinó que ambdós son condició per a comprendre el seu sentit, per a rebre el seu missatge autèntic, acostant-se al llindar del misteri. Sant Agustí, juntament amb molts altres autors cristians, és testimoni d'una fe que s'exercita amb la raó, que pensa i convida a pensar. En aquesta línia, sant Anselm dirà en el seu Proslogion que la fe catòlica és "fides quaerens intellectum", la fe que cerca comprendre.»

En què creuen les persones? Transcendència, espiritualitat i religió

Encara que pugui semblar una afirmació sorprenent, tots els éssers humans som religiosos per naturalesa. I això és així perquè, com acabem de veure:

- tots cerquem el sentit de les coses que ens passen;
- ens demanem d'on venim i a cap a on anem;
- ens qüestionem coses que van més enllà del que podem veure i això ens porta a viure en una permanent insatisfacció existencial.

En definitiva, perquè som capaços de relacionar-nos amb la transcendència, és a dir, amb allò que està més enllà de la realitat material immediata, i de vincular la nostra vida a un principi rector que li dona plenitud i unitat; sentit, al cap i a la fi.

Avui, però, son cada vegada més nombroses les persones que no es consideren religioses però sí "espirituals", remarcant d'aquesta manera una clara diferència entre ambdós termes que, d'entrada, pot sorprendre una mica ja que fins ara sempre havien estat íntimament vinculats.

La pregunta és: ¿és possible considerar-se espiritual sense una pràctica religiosa? Determinades evidències i coneixements que provenen d'àmbits tan diversos com l'antropologia, la psicologia, o fins i tot la neurologia responen afirmativament a la pregunta i apunten al fet que, a les dimensions cognitives i emocionals de l'ésser humà, caldria afegir-hi la dimensió espiritual, que és pròpia de la nostra espècie ja que únicament la persona humana és capaç de superar els límits de la psicologia animal i obrir-se a la transcendència. Des de aquest punt de vista, per tant, l'espiritualitat seria intrínseca a l'ésser humà i per això moltes persones, tot i no professar cap religió, es consideren espirituals.

Altra cosa son las configuracions de la transcendència que s'han concretat històricament en diferents formes religioses i espiritualitats. Cal tenir en compte que les religions apareixen com a formes culturals en un espai i un temps concret en el que es manifesta i expressa la dimensió de l'esperit. Per això no és gens estrany que, en aquesta època postmoderna en que vivim, caracteritzada pel retrocés de les institucions religioses tradicionals, la tendència a l'individualisme, l'atomització i l'aïllament, apareguin noves maneres de practicar la fe, nous grups desvinculats de les esglésies històriques

o directament creients sense cap tipus de pertinença eclesial. A més, les religions, pel fet de relacionar-se amb models socials que sovint es veuen com a antiquats i per les dificultats que sovint presenta a l'hora d'adaptar-se a les exigències de la societat de la informació i del coneixement, semblen interessar cada cop menys.

Per contra, resulta que l'interès per l'espiritualitat creix i s'estén, incrementant-se el nombre de persones que decideixen emprendre un camí espiritual al marge de les religions tradicionals. En una societat globalitzada com la nostra en la que conflueixen totes les grans tradicions, la pràctica de l'espiritualitat és cada cop més heterogènia. Així, uns opten per camins estètics (música meditativa, contemplació, dansa...); altres per camins humanistes (idees filosòfiques, compromís social...); també per camins ecològics (consideració de la naturalesa com a teofania o manifestació de lo sagrat), etc... Son les anomenades noves espiritualitats laiques, com també ho son en el nostre context occidental, l'esoterisme, les pràctiques psicològiques d'autoajuda o la fascinació per les tècniques com el ioga, la relaxació o el mindfulness...vinculades generalment a l'espiritualitat oriental.

Però resulta que lo espiritual es quelcom inherent a lo religiós ja que **no es pot ser religiós sense ser espiritual**, sense tenir una espiritualitat. Una persona religiosa, en els sentits descrits anteriorment, serà cada vegada més espiritual si aprofundeix en les motivacions que el mouen a actuar; ser espiritual o tenir una espiritualitat és donar-li contingut al que es fa religiosament; és donar fonament a una forma. L'espiritualitat vindria a ser com el motor de la persona religiosa. Hi ha per tant una relació intrínseca entre lo religiós i lo espiritual, de tal manera que la religió és espiritual i l'espiritualitat ha de ser religiosa.

Si aterrem tot això a la religió cristiana, podem dir que una persona serà espiritual si deixa que l'Esperit Sant faci la seva feina, si es deixa pastar per Ell a imatge de Crist. El treball de l'Esperit Sant en nosaltres consisteix en santificar-nos: fer-nos com Crist.

Si Déu existeix i és un, per què tantes religions?

Quan el periodista italià Vittorio Messori al seu llibre «*Cruzando el umbral de la esperanza*» (Plaza & Janés, 1994) va plantejar aquesta mateixa qüestió al papa Joan Pau II, aquest li va respondre que en lloc de sorprendre's pel fet que la Providència hagués permès una varietat tan gran de religions, allò que realment ens hauria de meravellar és la gran quantitat d'elements comuns que comparteixen.

Una manera possible d'aproximar-se a aquesta qüestió, seria considerar que el fet que existeixin tantes religions és una manifestació de la gran riquesa humana i l'expressió d'una recerca plural del mateix: la divinitat. En aquest sentit, cada religió accentuaria una dimensió concreta: Déu i l'ètica, Déu i la natura, Déu i la interioritat, etc... Per tant, segons aquesta lògica, les religions han de ser moltes ja que representen distintes maneres d'apropar-nos al mateix, tenint en compte la riquesa humana d'una banda i la infinita riquesa del misteri de Déu de l'altra. Si observem amb atenció qualsevol religió, sempre hi podrem descobrir la veritat de l'home apropant-se al misteri.

Aquesta és una forma de valorar l'existència de tantes religions, però el problema es presenta quan ens demanem: i si existís una religió en la que no és l'home qui cerca el misteri sinó que és Déu mateix el qui decideix lliurement apropar-se a l'home per a manifestar-se tal i com Ell és?...

En aquest cas, hauríem d'aprendre a descobrir on s'ha revelat aquest Déu i a escoltar

què ha dit.

Finalment, ¿d'on prové la pretensió cristiana de veritat única? Humilment ens cal reconèixer que durant molts segles el cristianisme ha rebutjat sovint les altres religions considerant-les falses. Però a la Bíblia, "veritat" no és lo oposat a "falsedat", sinó que la veritat té més a veure amb el desvetllament d'allò que estava ocult, en aquest cas, amb la manifestació de Déu. Per això, la pretensió cristiana no és una qüestió de veritat en front de falsedat. La vertadera qüestió consisteix més bé a descobrir si a Déu se li ha ocorregut o no manifestar-se. Com tampoc és la qüestió més rellevant respondre a la pregunta de si Déu pot salvar per mitjà d'altres religions, sinó sobretot saber en què consisteix la salvació que Déu ens ha manifestat en Jesús, que no és la mateixa que prové d'altres religions.

Com recorda el Concili Vaticà II: *«l'Església catòlica no refusa res d'allò que en les religions esmentades és veritable i sant. Considera amb respecte sincer aquelles formes d'actuar i de viure, aquells preceptes i doctrines que, tot i apartar-se en molts de punts d'allò que ella sosté i proposa, en força ocasions transmeten un raig d'aquella Veritat que il·lumina tots els homes. Anuncia, certament, i té obligació de proclamar sense treva Crist, que és "camí, veritat i vida" (Jn 14,6), en el qual els homes troben la plenitud de la vida religiosa i en el qual Déu ha reconciliat amb Si mateix totes les coses» (Nostra aetate 2).*

Jesucrist va venir al món per a tots els pobles de la terra i amb la seva mort en creu els ha redimit a tots i té els seus camins per arribar a cada un d'ells.

Idò, en què creiem els cristians?

La professió de fe cristiana: Crec en Déu Pare, en Jesucrist i en l'Esperit Sant

Des de el seu origen, l'Església va expressar i va transmetre la seva pròpia fe en fórmules breus i normatives per a tots (Cf. Rom 10,9; 1 Cor 15,3-5; etc.). Ben aviat es va començar a recollir el més essencial de la fe en resums ben articulats que recollien el més important de les Escripures per tal d'oferir en poques paraules als candidats al baptisme els fonaments de la fe. Aquestes síntesis de la fe reben el nom de «professions de fe» perquè resumeixen la fe que professen els cristians i també «Credo» pel fet que normalment la primera paraula sol ser: Crec («credo» en llatí).

El Credo és per al cristià la seva carta de presentació, el seu «document d'identitat» cristiana en la mesura en que l'identifica i resumeix allò que creu; és el senyal que orienta la seva vida i li proporciona la ruta per a seguir el camí que el porta a la salvació.

Per això quan ens demanin perquè som catòlics la resposta ha de ser: per què creiem en Déu tot poderós creador del cel i de la terra, i en Jesucrist el seu únic fill que va morir per a salvar-nos, i en l'Esperit Sant que ens impulsa i ens infon vida i en l'Església, comunitat dels seguidors del Senyor per mitjà de la qual rebem els sacraments que son regal de salvació.

►► 6.4.- BIBLIOGRAFIA

- Torralba, Francesc. ***Y, a pesar de todo, creer.*** PPC. Madrid, 2018.

- Carrón, Julián. ***¿Dónde está Dios?. La fe cristiana en tiempos de la gran incertidumbre.*** Ed. Encuentro. Madrid, 2018.

- Juan Santos, José Fernando. ***Pregunta sin miedo sobre Dios***. Ed.PPC. Madrid, 2018.
- Garrido, Javier. ***Reflexión y diálogo para personas que buscan. I Punto de Partida***. Ed. Franciscanas Arantzazu. Vitoria-Gasteiz, 2011.

TEMA 03 LA FE

FINALITAT I OBJECTIUS DE LA TROBADA

- ▶▶ A partir de l'experiència antropològica de la confiança interpersonal i la relació com a fonament de la convivència humana **acostar-se a l'experiència de la fe entesa com un «fiar-se de Déu»** (confiar en la seva Paraula) que fa possible l'encontre personal amb Ell, present en l'Església.
- ▶▶ Descobrir que **la fe és també la resposta de l'home a aquest Déu que li ha sortit a l'encontre** i l'ha estimat primer, evitant reduir la fe únicament a la religiositat.
- ▶▶ Verificar seriosament **la identitat i la consistència** de la pròpia experiència de fe.

MATERIAL

- ▶▶ Ordinador, projector, pantalla, equip so
- ▶▶ Bíblia
- ▶▶ Bolígrafs
- ▶▶ Quaderns pels pares
- ▶▶ Cartolina on hi ha escrit: **LA FE CRISTIANA**

1.- ABANS DE LA TROBADA (CONVOCATÒRIA AL PROCÉS DE FE)

▶▶ 1.1.- INVITACIÓ (Flyer)

RECORDATORI! Aquest diumenge a les ?? h tenim la Catequesi de Família. Bona setmana!
O algun altre text similar.

Ja que aquesta sessió sol coincidir en el mes de desembre, es convida les famílies a dur la figura del nin Jesús que posaran al seu betlem. **A la celebració de l'Eucaristia es fa la benedicció de Sant Joan Pau II.**

▶▶ 1.2.- VIDEO PER ENVIAR PER WHATSAPP (Opcional o complementari)

Vídeo de convidada als pares i mares nous: **¿Qué es la fe? COPE**

2.- PRIMERA PART (TREBALL PARES I NINS CONJUNTAMENT)

Aquesta primera part de la trobada la feim tots junts, si és possible, a l'exterior.

▶▶ 2.1.- SALUTACIÓ INICIAL

Els catequistes i acompanyants saluden, es presenten i donen la benvinguda a les famílies amb alegria tot recordant allò que ens aplega, que és avançar junts com a família pel camí de la fe i el gran privilegi que això comporta.

▶▶ 2.2.- DINÀMICA EN FAMÍLIA

En aquest moment, **es pot optar per: explicar un conte** i convidar les famílies a fer un petit treball conjunt sobre l'ensenyament que se'n desprèn **o fer un senzill joc** catequètic.

A continuació desenvolupam les dues opcions per tal de poder **escollir aquella que es consideri més convenient** en funció de les circumstàncies i del temps disponible. Evidentment també és possible fer les dues coses o anar alternant-les a cada sessió. Per altre banda, a l'Apèndix trobareu una proposta d'animació senzilla que es pot fer (si es vol) quan l'opció elegida sigui el conte.

▶▶ 2.2.1.- JOC CATEQUÈTIC: JOC DE CONFIANÇA

Els participants es posen per parelles, de tal manera que els components de cada parella siguin semblants en altura i pes. Ells decideixen qui és la parella A i qui és B. El joc es desenvolupa en dues fases, totes les parelles al mateix temps.

Primera fase: A i B es posen un davant l'altre a una distància de 50 cm, aproximadament, posant les palmes de les mans dretes una davant l'altre. Al sus de l'animador (o catequista), A i B al mateix temps es deixen caure cap endavant, mantenint els peus fermes (sense moure'ls), recolzant les pròpia palma de la mà sobre la del company, i retornant a la posició inicial després d'haver fet aquest moviment. Se repeteix el mateix moviment més vegades, convidant a les parelles a augmentar sempre la distància entre els dos components.

Segona fase: A gira l'esquena a B, guardant una distància inicial de 50 cm, aproximadament. Es mantenen drets. Al sus de l'animador (o catequista), A se deixa caure cap endarrera, mantenint els peus fermes en la mateixa posició. Mentre B ha de controlar la caiguda sostenint A, i retornant-lo a la posició inicial. Com en la primera fase, es pot anar repetint, augmentant la distància entre A i B. Després es poden invertir els rols: B es deixa caure, i A el sosté.

Ensenyament catequètic: L'objectiu del joc és ajudar els participants a prendre consciència de com viuen la confiança interpersonal com a pas previ per viure la confiança amb Déu. Com veurem avui, la fe no és altra cosa que confiança. Confiar que estam en les bones mans de Déu i que Ell no es deixarà caure mai. També som convidats a viure amb aquesta confiança les nostres relacions, amistats, vida de parella, etc..

Son moltes les preguntes que sorgeixen del joc: La por d'abandonar-se en les mans de l'altre és major quan no li veig la cara?... Durant la segona fase del joc, ¿quan m'he sentit millor?: en el moment d'abandonar-me, o en el moment de sostenir l'altre?... És fàcil abandonar-se si no hi ha una relació de confiança amb la persona amb la qual m'ha tocat ser parella?... Algú ha dubtat de la força de l'altre?... I de la pròpia?... Algú s'ha

llançat sense cap dificultat?... Ens incomoda el contacte físic amb algú que no coneixem massa?...

Com tots els jocs, ens permet rompre el gel entre les famílies i ajudar-los a descobrir que no venen simplement a escoltar una xerrada o una conferència, sinó que serà necessària la seva implicació.

►► 2.2.2- CONTE: QUÈ ÉS LA FE EN DÉU?

Un dels acompanyants de pares pot explicar el següent conte. Fins i tot es pot aconseguir una armilla salvavides i unes aletes per representar el conte amb més realisme.

El petit Albert assistia a la primària i la mestra va encarregar a la seva classe la següent tasca: —Cal que feu una investigació per esbrinar què significa tenir fe en Déu. Intrigat, de tornada a casa n'Albert li va demanar a la seva mare: —Què és la fe en Déu?, és un treball per l'escola. Amb un gran somriure la mare li va respondre: —Realment vols saber què és la fe en Déu?. —Si, va respondre n'Albert. —Bé, idò acompanya'm a la platja i t'ho ensenyaré. Una vegada arribats a la platja, la seva mare li va donar una armilla salvavides i unes aletes. Albert es va queixar: —Però si jo no sé nedar!. —No passa res, li va contestar la mare, posa't-ho de totes maneres. I així ho va fer. —Ara comença a caminar d'esquena en direcció al mar. Una vegada dins l'aigua no deixis de caminar i arribarà un moment en que notaràs que ja no fas peu. Aleshores, deixa't anar i tira't d'esquena. No tenguis por que no t'enfonsaràs ja que l'armilla et farà surar. L'Albert estava aterrit i no s'atrevia a fer allò que la mare li deia. —Fes-ho!, insistí ella, jo estaré al teu costat perquè no tinguis por, així que tranquil!. Finalment, n'Albert va decidir confiar en la seva mare i va començar a avançar d'esquena cap al mar. Quan ja era dins l'aigua de sobte va sentir que els seus peus gairebé ja no tocaven fons i la por el va parilitzar. Però quan veié a la seva mare prop d'ell i va recordar les paraules que aquesta li havia dit es va omplir novament de valor i va seguir avançant fins que els seus peus deixaren de tocar completament el fons. La mare tenia raó!. No s'enfonsava!. L'armilla el mantenia surant. I aquella experiència tan emocionant el va omplir de felicitat. De retorn a casa, la mare li va explicar a l'Albert: —La fe en Déu s'assembla molt a això que has experimentat avui. El mar representa la vida. Jo, que no m'he mogut del teu costat, represento a Déu. I l'armilla salvavides representa la fe. Quan t'endinses al mar de la vida i notes que les dificultats i els problemes estan a punt de fer que perdis peu i t'enfonsis sense remei, aleshores has de confiar i tenir ben present que l'armilla de la fe impedirà que t'ofeguis. Déu sempre estarà al teu costat, com jo hi era quan estaves dins l'aigua, però cal que tu t'atreveixis a donar el primer pas i fiar-te de l'armilla. D'aquesta manera comprovaràs amb sorpresa que pots surar enmig del mar de la vida amb total pau i serenitat. I això t'omplirà de felicitat. L'Albert va quedar meravellat amb aquella explicació i va donar les gràcies a la seva mare. No cal dir que la mestra va quedar impressionada amb el treball d'investigació que havia fet l'Albert i li va posar una de les notes més altes de la classe.

Treball conjunt pares i nins

Una vegada s'ha explicat el conte, es demana als participants que s'apleguin per famílies i el comentin breument a partir de la següent pregunta: **Quin ensenyament ens vol transmetre aquest conte?**

Una vegada fet això, totes les famílies es tornen a ajuntar entorn del catequista i aquest amb l'ajuda dels infants explica quin és l'ensenyament que se'n pot extreure. Es pot fer servir aquestes paraules o unes altres de semblants:

A qualche moment de la nostra vida, a tots (creients i no creients), ens toca enfrontar-nos a situacions difícils o problemàtiques. Situacions que generen dins nosaltres la penosa sensació de «no fer peu», cosa que generalment ens omple de por. Però els creients comptam amb una

poterosa «armilla salvavides» que, si bé no soluciona tots els problemes, si que ens ajuda a no enfonsar-nos sota el seu pes: **la FE**.

Però cal aclarir que **la fe no és quelcom màgic** amb la que podem aconseguir tot allò que volem, o que possibilita que tot ens vagi bé a la vida i no tinguem problemes. La fe, no impedeix que tinguem problemes, dificultats o malalties. Però **gràcies a la fe és possible viure totes les adversitats de la vida amb coratge, esperança i fins i tot amb alegria i bon humor**.

►► 2.3.- FINAL 1ª PART

Abans de separar-se pares i fills, podem finalitzar aquesta primera part amb una **pregària** o amb un **cant** breu.

A continuació desenvolupam les dues opcions per tal de poder **escollir aquella que es consideri més convenient** en funció de les circumstàncies i del temps disponible. Evidentment també és possible fer les dues coses o anar alternant-les a cada sessió.

►► 2.3.1.- PREGÀRIA

El catequista demana a les famílies invocar l'Esperit Sant resant una senzilla pregària. Un catequista pot llegir l'oració i un altre situar-se al seu costat **assenyalant les distintes parts del cos que es mencionen a la pregària**:

Senyor, beneeix les nostres mans perquè siguin delicades i sàpiguen agafar sense mai empresonar, que sàpiguen donar sense calcular i tinguin la força de beneir i consolar.

Senyor, beneeix els nostres ulls perquè sàpiguen veure la necessitat; que siguin capaços de mirar amb profunditat perquè els altres es sentin feliços per la meua manera de mirar-los.

Senyor, beneeix les nostres orelles perquè sàpiguen sentir la teua veu i percebin molt clarament el crit dels necessitats; que sàpiguen quedar-se sords al renou inútil i la xafarderia, però no a les veus que criden i demanen que les sentin i comprenguin encara que destorbin la meua comoditat.

Senyor, beneeix les nostres boques perquè donin testimoni de Tu i no diguin res que fereixi o destrueixi; que només pronunciï paraules que alegres, que mai traïxin confidències i secrets, i que aconseguixin despertar somriures.

Senyor, beneeix els nostres cors perquè siguin temple viu del teu Esperit i sàpiguen donar calor i refugi; que siguin generosos a perdonar i comprendre i aprenguin a compartir dolor i alegria amb un gran amor.

Déu meu, que puguis disposar de nosaltres amb tot el que som, amb tot el que tenim.

Amén

►► 2.3.2.- CANT

Una altre manera de finalitzar aquesta primera part de la trobada és amb un cant, ja que, com diu Sant Agustí: «Qui prega cantant, prega dues vegades».

Sugerim a cada sessió un cant però els acompanyants de pares poden triar-ne un altre. El cant que proposam per aquest sessió és: **Mil milions d'estrelles**

En haver acabat, els pares es dirigeixen a la sala on es troben amb els seus acompanyants i els nins i nines fan el mateix amb els seus catequistes.

3.- SEGONA PART (TREBALL AMB ELS PARES)

Aquesta segona part es dirigeix a treballar l'itinerari de fe amb els pares i mares, juntament amb els seus acompanyants. Per aquelles famílies que tinguin fills petits es podrà oferir un servei de guarderia mentre els pares participen a la sessió.

►► 3.1.- ACOLLIDA

Reunits a la sala dels pares i abans de començar la sessió s'ofereix als pares i mares un cafè, té o sucs i es reparteixen algunes galetes o pastes ja preparades. La finalitat d'aquest moment previ és crear un clima càlid i acollidor que disposi als participants a la confiança mútua i l'amistat. Cal vigilar que aquest moment no s'allargui excessivament i resti temps al desenvolupament de la sessió.

►► 3.2.- PRESENTACIÓ DEL TEMA

A continuació exposam algunes idees i claus interessants que poden ajudar els acompanyants a situar el tema. Per explicar-ho als pares i mares es poden fer servir aquestes paraules o unes altres de semblants:

- Com ja vàrem comentar a la primera sessió d'aquest itinerari, **la confiança és una de les experiències bàsiques de l'esser humà**. Per viure en plenitud, les persones necessitem confiar en els altres, en nosaltres mateixos, i també en aquelles coses que estan al nostre servei. Si en la nostra vida quotidiana no som capaços de experimentar aquesta confiança bàsica difícilment podrem fer el salt a la confiança en Déu. Perquè **la fe té molt de confiança, de fiar-se d'Algú que sabem no ens fallarà**.

- L'objectiu de la trobada d'avui és reflexionar sobre **què és i què no és la fe**, verificar seriosament la identitat i la consistència de la nostra pròpia experiència de fe, **presentar la vida cristiana com un encontre viu amb Jesucrist**, present en l'Església i descobrir quina és la proposta que ens fa Jesús per mitjà de la seva Paraula.

- **Tots necessitam confiar, necessitam veritat, necessitam sentir**. Si ens obrim al do de la fe podrem arribar a conèixer la veritat última de la vida. Hi estam disposats?...

►► 3.3.- DINÀMICA EXPERIENCIAL

Tenint com a punt de partida l'experiència humana de la pregunta pel **sentit**, ara plantejarem als pares i mares la següent dinàmica per tal d'ajudar-los a reflexionar i a fer-se algunes preguntes essencials.

En un lloc ben visible de la sala penjarem una cartolina on hi ha escrit amb lletra gran: **LA FE CRISTIANA**.

►► 3.3.1.- Treball personal

Aleshores **repartim a cada un dels pares i mares tres targetes en blanc** que haurem retallat i preparat abans i els convidam a escriure o a dibuixar en cada una d'elles una idea que els suggereix la frase que hi ha escrita a la cartolina. A cada tarja han d'expressar una idea.

►► 3.3.2.- Treball en petit grup

Una vegada acabat aquest treball personal es recullen les distintes targetes amb les idees expressades i **es formen petits grups** (no més de quatre parelles). Si el grup de pares i mares no és molt nombrós no cal fer subgrups.

A continuació **es mesclen les targetes i es tornen a repartir** de tal manera que a cadascú li corresponguin novament 3 targetes.

Quan s'han acabat de repartir novament les targetes, l'acompanyant convida tots els participants a **ordenar les seves a partir del grau d'identificació personal amb el que hi ha expressat o segons la importància que cada un pensa que té allò que hi ha escrit**. A continuació es comença a fer una roda en el grup i a cada volta cada un dels participants haurà d'explicar a la resta quina tarja elimina i per quin motiu.

►► 3.3.3.- Treball en gran grup

Finalment, tots els participants han de conservar **una sola tarja que penjaran a la cartolina on està escrit LA FE CRISTIANA** explicant els motius pels quals han decidit quedar-se finalment amb aquella tarja. Si s'han fet grupets més petits, un portaveu de cada grup explicarà a la resta el significat de les cartes que han quedat finalistes en el seu grup.

►► 3.3.4.- Reflexió conclusiva

Per finalitzar la dinàmica, l'acompanyant, a partir de les targetes que s'han penjat a la cartolina, remarcarà alguns aspectes que consideri suggeridors a l'hora de definir què és la fe cristiana. No cal que l'acompanyant faci referència a totes les targetes sinó que aquestes ens serveixin com a punt de partida per a **clarificar aspectes essencials sobre el què és i no és la fe**.

Algunes pistes que poden ajudar l'acompanyant a guiar aquesta reflexió son:

Reflexionem primer: què NO és la fe cristiana?

- No és una forma de **religiositat natural (superstició)**: acudeixo a la pregària quan em sent perdut, quan tenc problemes, esperant que Déu me'ls solucioni, com si fos el geni de la làmpada màgica.
- No és un acte purament emocional, **un sentiment**, un crit desesperat, un analgèsic ni una sortida per la tangent.
- No és un llistat de **doctrines abstractes** allunyades de la vida real.
- No és un conjunt de **ritus i/o pràctiques** que convé complir per ser bona persona o per tenir sort en la vida.
- No és un grapat de **normes ètiques o morals** que regulen el nostre comportament, ni una **filosofia de vida**.

- No és una **cosa infantil** ni una renúncia a la racionalitat.

- No és una **manera d'explicar el que no és explicable** (un invent, una projecció dels homes...).

- No consisteix en el nostre **esforç per trobar Déu**.

Llavors, **què ÉS la fe cristiana?**

- La fe és, abans que qualsevol altra cosa, **un encontre** amb aquest Déu personal que ha volgut formar part de la història humana i que s'ha avançat a estimar-nos.

- La fe és la **resposta lliure i voluntària** a la proposta de Déu que parla dins els cor de tota persona oberta a escoltar.

- La fe és **confiar (fiar-se)** que aquest Déu amb qui m'he trobat (en la seva Paraula, en els Sagraments, en els germans...) camina al meu costat, em sosté en les dificultats, dóna sentit a la meua vida i m'espera més enllà de la mort.

- La fe és **un do**, un regal de Déu.

- La fe és **una relació, una aliança, un vincle íntim i personal** amb Déu que res ni ningú podrà trencar. És, en definitiva, **una història d'amor**.

Cal ajudar els pares a descobrir la profunditat de l'experiència de la fe a partir de la profunditat de la seva pròpia experiència de relació, de la confiança interpersonal, de la generació de vincles amb els altres.

►► 3.3.5.- Video: «La Cabaña» (Opcional o complementari)

Per a completar de manera molt visual tot el que ja s'ha dit abans es pot optar per projectar un fragment de la pel·lícula: **La Cabaña (tenir fe)**, fragment: 01:08 – 01:14 (Stuart Hazeldine, 2017)

A **La Cabaña**, Mack Phillips és un pare de família marcat pel dolor de la pèrdua traumàtica de la seva filla petita, Missy. Un dia, rep una misteriosa carta que el convida a passar el cap de setmana a la cabana on es varen trobar els darrers rastres de la seva filla. Intrigat i desesperat, Mack decideix anar-hi, trobant-se amb uns amfitrions del tot inesperats, la Santíssima Trinitat: **Déu Pare, Jesús i l'Esperit Sant**. Ells li ensenyaran a mirar el seu dolor d'una altra manera i a descobrir el poder transformador de la fe i el perdó.

A l'escena que es proposa, hi descobrim fàcilment un gran paral·lelisme amb **el fragment evangèlic en que Jesús camina damunt l'aigua** i que llegirem a continuació. Si ho pensam bé, tots, d'una manera o altra, caminam damunt l'aigua. La naturalesa de l'aigua és inestable, sovint incontrolable, sempre a punt d'esvalotar-se. **L'aigua és una imatge de la nostra vida**, tan fràgil, inestable i poc controlable que moltes vegades amenaça de arrossegar-nos i enfonsar-nos. També les nostres pors, les nostres inseguretats, les nostres ferides més íntimes, la nostra manca de confiança en definitiva, actuen com un llast que ens ofega. Però **hi ha un secret per a no enfonsar-se: fixar la mirada únicament en Jesús**.

Seguidament escoltarem a l'evangeli com **Jesús convida a Pere a caminar sobre les aigües** i com aquest comença a enfonsar-se en el precís instant en que retira la mirada de Jesús i la fixa en tot el que l'envolta (la tempesta, el vent, les ones...) deixant-se endur per la por. A la pel·lícula, el protagonista comença a enfonsar-se arrossegat pels seus dimonis interiors, per la

forta tempesta que s'ha desfermat dins el seu cor d'ençà de la mort de la seva filla. Únicament quan **confia en la paraula de Jesús i fixa la mirada en Ell, la seva tempesta interior es calma i es capaç de caminar sobre l'aigua.**

►► 3.4.- PARAULA DE DÉU

L'escolta atenta de la Paraula de Déu hauria de constituir un dels **moments centrals** i més significatius de tota la sessió. Per això, és important que la Bíblia estigui situada en un lloc preferent de la sala.

Per ajudar els pares a entrar millor dins la història, cal que **l'acompanyant hagi contemplat prèviament aquesta escena en el silenci interior de la seva pregària**, escoltant com ressona la Paraula dins el seu cor i demanant-li a l'Esperit Sant col·laboració per tal de transmetre amb encert les veritats de la fe als pares i mares.

Abans de proclamar la Paraula, l'acompanyant fa una brevíssima introducció per tal de despertar l'interès dels oients i situar-los una mica.

►► 3.4.1.- Introducció a la lectura

*La lectura que escoltarem pertany a l'Evangelí de Sant Mateu i en ella se'ns relata com Jesús **camina damunt l'aigua** del llac de Galilea enmig d'una tempesta, un esdeveniment molt freqüent en aquell llac i que posava a prova fins i tot a pescadors ben experimentats.*

Durant la lectura convé que estiguem atents a cada gest i a cada paraula que pronuncien els personatges de l'evangelí i que, fins i tot, ens posem en la pell d'algun dels personatges. Fixem-nos especialment en:

-els deixebles acovardits que no reconeixen Jesús i el confonen amb un fantasma;

-les paraules que els diu Jesús;

-la insòlita reacció de Pere quan el reconeix;

-la conseqüència de la seva por i la reacció de Jesús

Una vegada feta aquesta breu introducció, **convidam als presents a posar-se drets** i a adoptar una **actitud d'escolta** profunda. Normalment el text no el llegirem de la fitxa, sinó de la Bíblia. **Es pot encendre un ciri.**

►► 3.4.2.- Lectura (Mt 14, 24-33)

Jesús camina damunt l'aigua

La barca ja s'havia allunyat un bon tros de terra, i les ones la sacsaven, perquè el vent era contrari. A la matinada, Jesús va anar cap a ells caminant sobre l'aigua. Quan els deixebles el veieren caminant sobre l'aigua, es van esglaiar i es digueren: —És un fantasma! I es posaren a cridar de por. Però de seguida Jesús els digué: —Coratge! Som jo. No tingueu por!. Pere li contestà: —Senyor, si ets tu, mana'm que vengui caminant damunt l'aigua. Jesús li digué: —Vine. Pere baixà de la barca, es posà a caminar damunt l'aigua i anà cap a Jesús. Però en veure que el vent era fort, es va acovardir. Llavors començà a enfonsar-se i cridà: —Senyor, salva'm! A l'instant, Jesús estengué sa mà i va agafar-lo dient-li: —Home de poca fe! Per què has dubtat? Llavors pujaren a la barca, i el vent va parar. Els qui eren a la barca es prosternaren davant d'ell i exclamaren: —Realment ets Fill de Déu.

►► 3.5.- TREBALL EN GRUPS PETITS

►► 3.5.1.- Moment de treball personal

A la fitxa que entregarem als pares hi trobam unes preguntes per contestar individualment en un clima de silenci.

-La crisi dels deixebles: Quins son els temporals de la meua vida, les meves crisis?.. Fixeu-vos, en el seu crit quan se'ls apareix Jesús: «És un fantasma!». **Potser nosaltres també hem pensat alguna vegada que tot això de la fe podria ser un engany?..**

-Les paraules de Jesús: «Coratge! Som jo. No tingueu por!». **Has experimentat alguna vegada a Jesús donant-te ànim i alliberant-te de la por i l'angoixa?..**

-Pere caminant sobre les ones: potser sovint experimentem que això de tenir fe s'assembla a caminar «sobre les aigües», recolzant-me només en la paraula de Jesús. **Has tingut alguna vegada una experiència semblant?..**

-La por de Pere: quan Pere dubte i té por comença a enfonsar-se. Què fa abans d'enfonsar-se del tot?.. Què penses del seu crit?.. **En els moments de prova, ¿acudeixes a Jesús?..**

-La reacció de Jesús: Fixeu-vos com reacciona. ¿És Jesús per a mi una mà estesa que m'agafa en els moments de crisi?.. **Puc comptar amb algú de confiança a la meua vida que m'estengui la mà, o m'aculli quan defallesc?..**

►► 3.5.2.- Moment de treball en parella de pare-mare (si és oportú)

Podem convidar les parelles a compartir les respostes a les preguntes anteriors. Si en manca un de la parella, es pot fer un petit grupet, o passar directament al moment tercer.

►► 3.5.3.- Moment de treball de grup

Es tracta de verificar com s'ha viscut l'experiència. No es tracta de fer una posada en comú, perquè la conversa anterior ha de quedar en el secret de la parella. Si bé, es pot deixar un espai per si algú vol compartir amb els altres una comunicació més profunda del propi treball personal o de parella.

►► 3.6.- IL·LUMINACIÓ CRISTIANA (Comentari catequètic de la Paraula de Déu)

A continuació, l'acompanyant comenta alguns dels punts més significatius d'aquest fragment de l'evangeli a partir del comentari de José Antonio Pagola que s'ofereix a continuació. Es pot llegir el text i l'acompanyant anar-ho comentant o bé es pot repartir als participants perquè ho llegeixin i meditin a casa.

COMENTARI

Mateu va escriure una bella catequesi de Jesús amb un **objectiu** concret: **ajudar els seguidors de Jesús a reafirmar-se en la seva fe sense deixar-se enfonsar per les dificultats**. Ho va fer amb tal força que encara avui ens pot revifar per dins.

Els deixebles estan sols. Aquesta vegada no els acompanya Jesús. S'ha quedat sol en una muntanya propera, parlant amb el seu Pare en el silenci de la nit. Mateu descriu amb trets precisos la situació: els deixebles es troben sols, **“un bon tros lluny de terra”**, enmig de la inseguretats

del mar; la barca és **“sacsejada per les ones”**, desbordada per les forces adverses; **“el vent és contrari”**, tot es torna en contra. A més s’ha fet fosc i les tenebres ho embolcallen tot.

Els cristians que escolten aquest relat l’entenen de seguida. Coneixen el llenguatge dels salms i saben que “les aigües profundes”, “la tempesta”, “les tenebres de la nit”... són **símbols d’inseguretat, angoixa i incertesa**.

Entre les tres i les sis del matí **se’ls acosta Jesús** caminant sobre les aigües. Mai no ha deixat de pensar en ells. Però els deixebles **no són capaços de reconèixer-lo** enmig de la tempesta i les tenebres. Jesús els sembla **“un fantasma”**, quelcom no real, una il·lusió falsa... **Les pors** en la comunitat cristiana són uns dels **majors obstacles** per a reconèixer Jesús i seguir-lo amb fe com a “Fill de Déu” que ens acompanya i ens salva en les crisis.

Jesús els diu les tres paraules que necessiten escoltar: **“Coratge. Som jo. No tingueu por”**. Aquestes paraules les escoltarem més d’una vegada al llarg del nostre recorregut. **“Coratge”**: Jesús ve a infondre ànims i sembrar esperança en el món. **“Som jo”**: no és un fantasma, sinó algú que es viu, ple de força salvadora. **“No tingueu por”**: hem de confiar i aprendre a reconèixer-lo al nostre costat enmig de les crisis, perills i dificultats.

Animat per les paraules de Jesús, Pere fa una **petició sorprenent**: “Senyor, si ets tu, mana’m que vengui caminant sobre l’aigua”. No sap si Jesús és un fantasma o algú viu i real, però **vol viure l’experiència** d’anar cap a Ell caminant, no pas sobre terra ferma, sinó sobre l’aigua; no recolzat en la seguretat, sinó en la feblesa de la fe. Jesús diu: **“vine”**.

En el nostre recorregut ens trobarem més d’una vegada amb la seva invitació: **“Vine i segueix-me”**. Així cridava pels camins de Galilea i així crida avui a qui el vulgui escoltar. Però la crida a Pere, enmig de la tempesta enclou quelcom més: “Vine al meu encontre caminant sobre les aigües, encara que no encertis a reconèixer-me enmig d’aquesta tempesta i **encara que estiguis ple de dubtes** enmig de la nit”.

Pere va baixar de la barca i **“es posà a caminar sobre l’aigua i anà cap a Jesús”**. Això és **essencialment la fe cristiana**. “Caminar cap a Jesús, fer passos dia a dia orientant la nostra vida vers Ell. “Sobre l’aigua”, sense cap altre suport ferm que no sigui la seva Paraula, Sostinguts per la seva presència misteriosa en la nostra vida. **Estam disposats a viure aquesta experiència?**

No és fàcil viure aquesta fe nua. Pere en concret, “en veure que el vent era fort, **es va espantar i va començar a enfonsar-se**”. És el que ens pot passar en aquests moments: ens fixem només en la força que té el mal, ens entra la por i els dubtes, i començam a enfonsar-nos en la desesperança, la indiferència o la incredulitat. **Què podem fer?**

El primer, **“cridar” Jesús**. És el que fa Pere en començar a enfonsar-se: **“Senyor, salva’m!”**. Invoça Jesús com a “Senyor”. I només li demana una cosa: “Salva’m!”. Amb això està dit tot. Aquest crit sortit del més íntim del nostre cor pot ser una forma humil, però molt real, de viure la nostra fe.

Jesús, que està atent i pendent de Pere, **no resta indiferent a aquest crit**. Segons el relat, **“estengué la mà, va agafar-lo i li digué: Home de poca fe! Per què has dubtat?”**. Sense saber com ni per què, Pere viu quelcom difícil d’explicar a qui no ho ha viscut. Experimenta Jesús com una **“mà estesa”**; **es deixa “agafar” per ell** i sent que Jesús el salva d’enfonsar-se. Al fons del seu cor escolta aquesta pregunta que pot canviar la seva vida: “Home de poca fe! Per què has dubtat?”. Tal vegada és enmig de la crisi i de la nit quan aprenem a creure amb més veritat en la força salvadora de Jesús. Pere i Jesús caminen agafats enmig de les ones i del vent.

En pujar a la barca, **la tempesta es va calmar**. Quan Jesús és enmig del grup, **els deixebles recuperen la pau**. Ho han viscut tot d'aprop, plens de por i angoixa, però **han experimentat la seva força salvadora**. Els mateixos que abans deien “és un fantasma” es prostren ara davant de Jesús i li diuen des de molt endins: **“Realment ets Fill de Déu”**. José Antonio Pagola, *Grups de Jesús*, Barcelona, Claret, 2014, pp. 18-21 (text adaptat)

Altres qüestions sobre el tema de la fe que poden enriquir aquest moment d'aprofundiment amb els pares son:

- És cert que **tenir fe tampoc ens ho resol tot**. Com a cristians seguirem tenint els mateixos problemes i dificultats que aquells que no tenen fe en Jesucrist. Però la fe ens permetrà contemplar i afrontar les dificultats quotidianes des de una altra perspectiva, la que ens donen les paraules del Senyor: **Coratge. Som Jo. No tingueu por!**. (Mt 14,27)

- Per altra banda, **la fe sovint haurà de conviure amb el dubte**. Però això no ens ha de fer patir innecessàriament ja que el dubte forma part de la nostra condició humana. Pere dubta també quan es troba enmig del temporal. De fet, **una fe que no es fa preguntes segurament és una fe anèmica o agonitzant**. La fe no és tenir-ho tot clar, és prendre l'opció vital de fiar-se de Jesús passi el que passi i en qualsevol circumstància de la nostra vida.

-“En definitiva, ¿què té a dir la fe cristiana als homes i dones d'avui, en un món tan irregular i problemàtic com el nostre en el que han desaparegut gairebé totes les certeses? Doncs bé, la fe encara té molt a dir i molt per oferir als homes i dones d'avui si aquets la troben encarnada en la vida, en l'experiència d'altres persones. **Quan ens trobam amb persones que gràcies a la seva fe afronten les mateixes circumstàncies que tots (dificultats, cansament, desil·lusions, malalties) d'una manera distinta, testimoniant una major intensitat humana, una alegria profunda, aleshores tot canvia: ens quedam admirats, impactats, ens veim implicats. I d'aquest impacte en neix un atractiu, una curiositat que pot esdevenir pregunta explícita sobre l'origen i la causa del que veiem**. Quan ens topam amb una forma distinta d'estar davant d'aquesta vida quotidiana nostra que sovint ens paralitza, podem adonar-nos que la fe té molt a veure amb la vida en la seva concreció i totalitat”. Julián Carrón. *¿Dónde está Dios?. La fe cristiana en tiempos de la gran incertidumbre*. Ed. Encuentro. Madrid, 2018.

►► 3.6.- ORATORI PELS PARES

Senyor ajuda'm a no voler controlar sempre la vida i a llançar-me en els braços del teu amor. Acabades les dinàmiques i reflexions, ve el moment de l'oració. Els acompanyants i els pares i mares es desplacen a un lloc preparat per a l'ocasió, per compartir davant Déu tot allò viscut durant la sessió.

L'oració serà molt senzilla recordant el text bíblic preparat per a l'ocasió. **Es poden realitzar algunes tècniques senzilles d'interioritat o de respiració** per ajudar aquells pares que no estan acostumats a fer silenci, meditació, reflexió o pregària. Per exemple, si optem per fer un exercici de respiració, cal ensenyar en primer lloc a centrar l'atenció sobre la inspiració i l'expiració. De tal manera que convidem a fer tres inspiracions i expiracions seguint aquesta pauta: la primera per **donar gràcies a Déu, el Pare del cel**; la segona respiració **a Jesús, el seu fill i el nostre amic**; i la tercera respiració **a l'Esperit Sant que és la força que ens impulsa**. Tot això es fa en silenci i aclucant els ulls. És clau deixar uns segons entre respiració i respiració ja que son els segons de silenci més intens.

Una oració ben preparada ajudarà a les famílies en la seva vida ordinària. Tenir cura de l'ambientació, l'aroma de la sala, la música (S'aconsella CHRISTOPHER WALCOTT, *Dreams of angels*, o *The Angel of Love*; BILL DOUGLAS, *Deep Peace*) els lectors, i ajudar guiant l'oració a que visquin un moment intens de relació personal amb Déu. Abans de marxar al lloc de l'oració s'explicarà molt bé el que es farà i de quina manera.

Possible esquema del oratori:

1.- Música de fons per ajudar a fer silenci interior.

2.- Tècnica per la relaxació i interiorització

- Breu moment de silenci per sentir-se al costat de Jesús.
- Mirar amb els ulls del cor les coses bones que ens han passat aquesta setmana: records i presències

3.- Memòria de les presències i els records de Jesús. En aquest moment es demana als pares i mares per les experiències de Déu i les presències de Jesús durant la setmana. Les experiències de Déu poden ser les coses bones que els han succeït durant la setmana amb els seus fills, i les presències de Jesús es manifesten: en la paraula, en cada un d'ells, en la història personal, en els malalts, en els pobres, en l'Eucaristia, en l'Església i els sagraments. «Perquè on n'hi ha dos o tres de reunits en el meu nom, jo soc allí enmig d'ells» (Mt 18,20)

4.- Oració del cor. Se'ls convida a que totes aquestes presències experimentades les presentin en forma d'acció de gràcies, dient: «gràcies, Senyor, per ... ». Han de ser frases molt curtes i concretes.

5.- Lectura de la cita bíblica: Lectura de l'Evangelí segons sant Mateu (Mt 17,14-20)

Un home es va acostar a Jesús, s'agenollà davant d'ell i li digué: —Senyor, tingues pietat del meu fill, que és epilèptic i pateix molt: sovint cau al foc o a l'aigua. L'he portat als teus deixebles, però no l'han pogut curar. Jesús digué: —Generació descreguda i esgarriada! Fins quan hauré d'estar amb vosaltres? Fins quan us hauré de suportar? Porteu-me el nin aquí. Aleshores Jesús increpà el dimoni, que va sortir del nin, i el nin quedà curat des d'aquell mateix moment. Quan van ser sols, els deixebles anaren a trobar Jesús i li preguntaren: —Per què nosaltres no l'hem pogut treure? Ell els respongué: —Per la vostra poca fe. Vos ho asseguro: només que tinguéssiu fe com un gra de mostassa, si dèieu a aquesta muntanya: «Vés-te'n allà», se n'hi aniria. Res no vos seria impossible.

6.- Moment de silenci i pregària

Una vegada hem escoltat la Paraula, podem convidar als pares a fer un breu moment de silenci i a deixar que ressoni en el nostre interior. **Se'ls convida a que preguin a Déu i li demanin força per no voler controlar la parella, els fills, la família, en definitiva tot.** I demanar **fe i confiança** per deixar-nos a les mans de Déu.

7.- Cançó: Tu ets qui ens crides i en silenci venim.

8.- Oració: Es pot concloure l'oratori, elevant les nostres mans al cel i resant junts el Pare Nostre.

9.- Benedicció final

4.- TERCERA PART (EUCARISTIA PARES I NINS CONJUNTAMENT)

►► 4.1.- ACCENT CATEQUÈTIC EN L'EUCARISTIA (*Opcional o complementari*)

En el dia d'avui l'accent el podríem posar en l'**explicació de la Corona d'Advent**. I també podríem accentuar el moment de silenci i de **petició de perdó** que feim sempre al començament de la celebració.

Igualment és molt important convidar **els nins a fer un betlem a casa** i posar-hi el Nin Jesús que han duit i que beneirem. Alhora, no oblidem convidar-los a l'assaig de les matines, que aprofitarem per fer una catequesi sobre el naixement de Jesús.

Benedicció del Nin Jesús que posaran al Betlem de Casa. Després de la benedicció del final de l'Eucaristia, convidam totes les persones que han duit la imatge del Nin Jesús a passar a davant el presbiteri i aguantar amb les mans el Nin Jesús.

BENEDICCIÓ DEL NIN JESÚS DE SANT JOAN PAU II

El celebrant diu la següent oració amb les mans esteses:

**Déu, Pare Bo,
Tu estimares tant els homes
que ens enviases el teu Fill únic, Jesús,
nascut de la Verge Maria,
per salvar-nos i conduir-nos cap a Tu.
Et demanam que , amb la teva benedicció (+),
aquesta imatge del Nin Jesús,
que ve de nou a nosaltres,
sigui, a ca nostra, signe de la teva presència i del teu amor.
T'ho demanam en nom de Jesús, el teu Fill estimat,
que ve per donar-nos la pau al món. Ell, que viu i regna
pels segles dels segles.**

A continuació, el celebrant aspergeix amb aigua beneïda les persones que tenen a les mans la imatge del Nin Jesús. Es pot acabar acomiadant la gent i convidant-los a viure amb molta profunditat el final de l'Advent.

►► 4.2.- INDICACIONS PER TREBALLAR PARES I FILLS (*Opcional o complementari*)

Els acompanyants de pares proposen unes pautes per treballar a casa amb els fills:

1.- Instal·lar a casa un raconet de pregària que sigui un lloc en el que, com a l'església, ens hi trobem tranquils i bé, i en el que puguem compartir amb la nostra família les nostres experiències i pregàries. Posar una creu o una imatge i una espelma ens ajudarà molt a crear l'ambientació d'aquest racó.

2.- Es convida a les famílies a **fer la corona d'Advent i el betlem** a casa seva. Es proposa a les famílies que el dia vinent duguin un **selfie amb el seu betlem**. Es pot fer una exposició a la parròquia. O si es prefereix es pot donar els molts d'anys amb la fotografia (*selfie*) mitjançant el grup de whatsapp

5.- DESPRÉS DE LA TROBADA (PELS PARES I MARES)

►► 5.1.- CONTINUITAT A LES XARXES SOCIALS (*Opcional o complementari*)

Durant les setmanes que van d'una reunió a l'altre, el responsable o coordinador dels catequistes pot enviar als pares algun vídeo o text (via whatsapp) perquè aquets puguin seguir reflexionant sobre el tema que s'ha tractat a la sessió. D'aquesta manera, la catequesi segueix viva i té **ressò a les xarxes socials**.

Com per exemple:

- **¿Qué hace a una persona extraordinaria? Entrevista a Nick Vujicic**, persona que va néixer sense extremitats i ha aconseguit superar les seves limitacions i dur una vida plena i feliç gràcies a la seva fe en Jesucrist.

- **¿Què és la fe?** (Cristina Kaufmann)

6.- APÈNDIX (MATERIAL PELS ACOMPANYANTS DE PARES)

En aquest apartat oferim als acompanyants i catequistes altres animacions, dinàmiques, contes, vídeos que es poden fer servir com alternatius o complementaris als que es proposen a cada sessió.

Per altra banda, també es fa una proposta de textos i lectures que poden ser de molta utilitat als acompanyants i catequistes a l'hora de preparar millor la sessió i aprofundir en aspectes teològics o bíblics.

Finalment, l'Apèndix es completa amb una bibliografia recomanada.

►► 6.1.-ANIMACIÓ

En cas que s'hagi escollit el conte com a dinàmica inicial en família es pot optar per realitzar algunes danses, cançons, o jocs senzills per rompre el gel i permetre que els pares i mares tinguin uns moments per jugar amb els seus fills. És important fer veure que divertir-se i jugar també forma part de l'alegria cristiana.

Seguidament suggerim alguns jocs que els acompanyants poden utilitzar. Cadascú pot escollir aquells que tingui més per mà. Es demana als pares, mares i nins que facin un cercle gros per jugar tots plegats.

- **DANSA: UK ALE OLA** Uk ale ola, a tique tique tomba, es massa massa massa, oh alue alue aluo, oh alue alue aluo, oh alue alue aluo y se acabó.

- **CANÇÓ AMB GESTS: L'ESTRANY ANIMAL:** He anat a Lluç d'excursió i he vist un gros animal, tenia tres dents i el cap pelat, tenia també, un cul de paper.

- **DANSA: PARA PAPARA:** Para para papa parapa, pere pere pepe perepe, piri piri pipi piri, poro poro popo poropo, puru puru pupu purupu...

- **DANSA: TENIA UN TIC:** Habia Monti, he anato a la casa del doctore, y el me ha ditto, que mueva la mano cosí (pierna) (cabeza) (llengua), etc...

Els tres arbres

Hi havia una vegada tres arbres en un bosc que parlaven sobre els seus somnis i plans de futur. – “Qualque dia seré un cofre de tresors i estaré ple d’or, plata i pedres precioses. Tothom veurà la meva bellesa”. – digué el primer arbre. El segon arbre va dir: “Qualque dia seré un gran vaixell en el que navegaran a través dels oceans els reis i reines més poderosos del món. Tots es sentiran segurs per la meva fortalesa i el meu casc tan perfecte.” Finalment el tercer arbre digué: “Jo vull créixer molt per arribar a ser el més alt de tots els arbres del bosc. Així estaré ben a prop de Déu. Seré l’arbre més gran de tots els temps i la gent sempre em recordarà”. I així, durant molts anys, els tres arbres varen pregar nit i dia a Déu per a que els seus somnis es convertissin en realitat. Un dia, un llenyater els va talar tots tres i els va vendre a un fuster. Amb el primer arbre el fuster en va fer una menjadora per a animals i va acabar en un estable, ple de palla. Com és de suposar, l’arbre es va sentir molt malament ja que allò no era ni de bon tros el que ell havia demanat amb tanta insistència. El segon arbre es va convertir en una petita barca de pesca i va ser posat en un llac. Els seus somnis de ser una gran embarcació havien arribat a la seva fi. El tercer arbre, finalment, va ser tallat en llargs i feixucs taulons que varen quedar abandonats dins un fosc magatzem. En veure en què s’havien convertit, els tres arbres es sentiren profundament decebuts i trists. Els seus plans havien fracassat per complet. Però, malgrat tot, **una nit**, Josep i Maria arribaren a l’estable i posaren l’infant Jesús a la menjadora. Aleshores, el primer arbre va descobrir que havia contingut el tresor més gran de la humanitat. Anys més tard, Jesús i alguns deixebles pujaren a la petita barca per creuar el llac de Galilea. Durant la travessa, es va desfermar una forta tempesta i l’arbre va pensar que no seria lo suficientment fort per a salvar-los. Però Jesús es va aixecar i va calmar la tempesta. I d’aquesta manera, el segon arbre va poder descobrir que duia **al Rei** de tots els reis i Senyor de tots els senyors. Finalment, **algú va agafar dos d’aquells taulons que dormien al magatzem i en va fer una creu sobre la que crucificaren a Jesús**. Arribat el diumenge, Jesús va ressuscitar i **el tercer arbre va sentir que havia estat més a prop de Déu del que mai s’hagués pogut imaginar**.

Per a la reflexió personal:

En aquest cas, el conte ens transmet la idea de que quan sembla que les coses no ens surten així com a nosaltres ens agradaria, **no hem de perdre mai l’esperança i confiar** que Déu sempre té preparat el millor pla per a nosaltres. Com hem pogut veure, finalment cada arbre va aconseguir allò que havia somniat, encara que no de la forma que havia planejat. Som cristians perquè **ens hem trobat amb Jesús i confiam** plenament en que Ell vol sempre el millor per a nosaltres, encara que d’entrada ens pugui semblar que no és així. No podem saber el que Déu té previst per a nosaltres, únicament podem confiar que els seus plans son sempre els millors i únicament Ell els coneix.

Els dos nadons

En el ventre d’una mare hi havia dos nadons. Un va preguntar a l’altre: —Tu creus en la vida després del part? L’altre va respondre: —És clar que sí. Hi ha d’haver alguna cosa després del part. Potser estem aquí per preparar-nos per al que vindrà més tard. —Bogeries, diu el primer. «No hi ha vida després de el part. ¿Quina classe de vida seria aquesta?» El segon diu: —No ho sé, però segur que hi haurà més llum que la hi ha aquí. Potser podrem caminar amb les nostres pròpies cames i menjar amb les nostres boques. Potser tindrem altres sentits, que ara ni tan sols podem imaginar. El primer va contestar: —Això és un absurd!. Caminar és impossible. I ¿menjar amb la boca? ¡Ridícul! El cordó umbilical ens nodreix i ens dona tot el que necessitem. El cordó umbilical és massa curt. La vida després del part és impossible. El segon va insistir: —Bé, jo penso que hi ha alguna cosa i tal vegada sigui diferent del que hi ha aquí. Potser ja no

necessitem d'aquest tub físic. El primer contesta: —Bogeries!, a més, si realment hi hagués vida després del part, llavors perquè ningú mai ha retornat d'allà? El part és el final de la vida i en el post-part només hi ha fosca, silenci i oblit. No anirem a cap altre lloc. —Bé, jo no ho sé, diu el segon, però crec que després del part ens trobarem amb la Mare i ella ens cuidarà. El primer va respondre: —Mare?, tu realment creus en la Mare? Això és ridícul!. Si la mare existeix, on és? El segon diu: —Ella està al voltant nostre. La Mare ho embolcalla tot. Per ella, nosaltres som. És en ella que vivim. Sense ella, aquest món no seria i no podria existir. Diu el primer: —Bé, jo no la puc veure, aleshores és lògic que cregui que no existeix. El segon li respon: —A vegades, quan estàs en silenci, si et concentres molt i realment escoltes, segur que podràs percebre la seva presència i escoltar la seva veu amorosa que ve d'allà dalt.

Per a la reflexió personal:

Sovint ens passa que únicament som capaços de creure i acceptar allò que podem captar pels nostres sentits i, així, ens neguem a contemplar ni tan sols la possibilitat que pugui haver-hi una realitat que els transcendeix. La manera de superar aquesta visió tan materialista i obrir-se a l'experiència de la fe és **ser humil** i mostrar-se disposat a **reconèixer que hi ha moltes coses que desconeixem**. Certament no hi ha cap prova científica que sigui capaç de demostrar l'existència de Déu o de la vida més enllà de la mort, però **els cristians hem fet l'opció de fiar-nos de les paraules de Jesús** que ens diu: "Si m'heu conegut a mi, també coneixereu el meu Pare" (Jn 14, 7) o "A casa del meu Pare hi ha lloc per a molts" (Jn 14, 2). Per això, entre el "no-res" o el sentit, **el cristià opta pel sentit**, perquè, malgrat no tenir totes les respostes, **confia** (fiar-se: tenir fe) en Jesús.

►► 6.3.- VIDEOS DE SUPORT (fragments de pel·lícules)

A continuació proposam alguns vídeos que els acompanyants de pares també poden utilitzar a l'hora de complementar les seves explicacions.

- Contact

- Contact (Una prueba de fe) 01:09:45 - 01:12:06

Sovint demanam proves per creure, però la fe no es fonamenta en les proves sinó en la confiança, en fiar-se.

- Contact (He tenido una experiencia que no puedo explicar) 02:07:45 – 02:10:33

No estam sols i som preciosos als ulls de Déu.

- Sigo como Dios – 01:03:00

La fe, la pregària, no son la solució màgica als nostres problemes sinó que els problemes i les dificultats, gràcies a la fe, poden esdevenir una magnífica oportunitat que Déu ens brinda per a ser millors.

- **La pesca del salmón en Yemen:** El científic i la jove sopen amb el xeic, un home afable, culte i molt tolerant. Mentre parlen de la viabilitat del projecte del salmó, el científic es mostra molt escèptic respecte a la seva viabilitat: seria un miracle. I ell només creu en coses que tenen un alt percentatge de probabilitat. Aleshores el xeic li pregunta: «¿No és religiós?». I es sorprèn que, sent pescador, no sigui una persona religiosa ja que un pescador ha d'esperar moltes hores en la confiança que un peix arribi a picar. Potser no és religiós, però sens dubte es tracta d'un home de fe. (Sobre les qualitats humanes que poden fer més possible la vivència de la fe) (**Min. 34,45**).

- **Ángeles y demonios:** «¿Vosté creu en Déu? Soc un home de ciència i no crec en el que la religió ha fet... Però no es tracta d'això: ¿creu en Déu?... La fe es un do que encara no m'ha estat

concedit» (**Min. 26,07**). El nou Papa ha elegit el nom de Lluç. Recordem que l'evangelista Lluç era metge. És una manera d'unir la ciència i la fe. El món necessita d'ambdues. (**Min. 2,09,30**)

- **Kung Fu panda: Creure i tenir fe en l'altre** – En una conversa entre el mestre i l'aprenent, el mestre explica a l'aprenent que en la vida no tot es pot controlar ni dominar, ja que les coses no sempre surten com a un li agradaria. Per això, més important que voler-ho controlar tot, és acceptar la realitat, i sobre tot, tenir fe. Creure és el que més ens pot ajudar a la vida.

►► 6.4.- TEXTS PER IL·LUMINAR TEOLOGICAMENT ELS ACOMPANYANTS

A continuació proposam als acompanyants de pares un conjunt de lectures per aprofundir en el tema i que poden ser d'utilitat per a preparar millor la sessió i/o complementar el que apareix a la fitxa.

►► 6.4.1.- Youcat

Números: 20, 21, 22

20. Com podem respondre a Déu quan ell ens parla?

Respondre a Déu significa creure en ell.

El qui vol creure necessita «un cor dòcil» (1 Re 3,9). Déu cerca de diverses maneres el contacte amb nosaltres. En qualsevol trobada entre homes, en qualsevol experiència natural, en qualsevol aparent casualitat, en qualsevol repte i en qualsevol dolor, Déu hi amaga un missatge secret adreçat a nosaltres. De manera encara més clara ell ens parla quan s'adreça a nosaltres en la seva Paraula o en la veu de la consciència; ens parla com a amics, i per això li hem de respondre com a amics i creure'l amb plena confiança, aprendre a entendre'l cada vegada més bé i acceptar sense reserves la seva voluntat.

21. Què és la fe?

La fe és conèixer i creure. Té set signes distintius:

- La fe és un pur do de Déu que nosaltres rebem quan el demanem amb fervor.
- La fe és la força sobrenatural de la qual tenim necessitat per a assolir la nostra salvació.
- La fe requereix el lliure albir i la lucidesa intel·lectual de l'home en el moment en què ell es fia de la invitació de Déu.
- La fe és absolutament certa, perquè Jesús n'és el garant.
- La fe és imperfecta fins que no esdevé activa en l'amor.
- La fe creix quan nosaltres escoltem cada vegada més bé la paraula de Déu i estem en viu intercanvi amb ell mitjançant la pregària.
- La fe ens dona ja ara un tast de la joia celestial.

Molts afirmen que creure és per a ells massa poc, que tindrien necessitat de conèixer. Però la paraula «creure» té dos significats profundament diferents: quan un paracaigudista demana a l'empleat de l'aeroport: «Em meu paracaigudes ha estat confeccionat bé?», i aquell respon descuradament: «Oh, crec que sí», això no basta, perquè el paracaigudista voldria conèixer de debò la resposta a aquesta pregunta. Ara bé, si ell ha demanat a un amic que li confeccioni el paracaigudes, la resposta a la mateixa pregunta serà: «I tant, l'he fet jo personalment!. Pots fiar-te de mi!». A la qual cosa el paracaigudista dirà: «Molt bé, et crec». Aquest creure és molt més que un simple saber; indica certesa: aquesta és la fe que va fer sortir Abraham cap a la terra promesa, aquesta és la fe que va fer perseverar els màrtirs fins a la mort, aquesta és la fe que sosté els cristians encara avui perseguits, una fe que embolcalla l'home en la seva integritat.

22. Creure, com és possible?

El qui creu està buscant un lligam personal amb Déu i està disposat a creure tot el que Déu revela de si mateix.

A l'origen de la fe hi ha sovint una mena de sotrac o una inquietud espiritual. L'home s'adona que el món visible i el curs normal de les coses no ho pot ser tot, i se sent tocat per un misteri; d'aquí deriven les petges que el guien cap a l'existència de Déu i de mica en mica descobreix la confiança d'adreçar-se a Déu i finalment de lligar-se lliurement a ell. L'Evangeli de Joan diu: «A Déu, ningú no l'ha vist mai; el Fill unigènit, que és Déu i està en el si del Pare, ens l'ha revelat» (Jn 1,18). Per això nosaltres hem de creure en Jesús, el Fill de Déu, quan volem saber què és el que Déu desitja comunicar-nos. Creure significa, per tant, donar el propi assentiment a Jesús i jugar-nos per ell tota la nostra vida.

►► 6.5.- BIBLIOGRAFIA

- Torralba, Francesc. **Y, a pesar de todo, creer.** PPC. Madrid, 2018.
- Carrón, Julián. **¿Dónde está Dios?. La fe cristiana en tiempos de la gran incertidumbre.** Ed. Encuentro. Madrid, 2018.
- González-Carvajal, Luis. **Esta es nuestra fe. Teología para universitarios.** Ed. Sal Terrae. Madrid, 1998.
- Pagola, José Antonio. **Creer ¿para qué?.** PPC. Madrid, 2009.
- Pagola, José Antonio. **Grups de Jesús.** Barcelona, Claret, 2014, pp. 18-21
- Juan Santos, José Fernando. **Pregunta sin miedo sobre Dios.** Ed.PPC. Madrid, 2018.
- Garrido, Javier. **Reflexión y diálogo para personas que buscan. I Punto de Partida.** Ed. Franciscanas Arantzazu. Vitoria-Gasteiz, 2011.

TEMA 04

QUÉ DEIM QUAN DEIM DÉU? EL VERITABLE ROSTRE DE DÉU

FINALITAT I OBJECTIUS DE LA TROBADA

►► Es tracta de rompre amb els estereotipus de déus falsos creats per la mateixa persona o per concepcions religioses equivocades. Per això es convida a reflexionar sobre algunes **imatges falses de Déu que cal superar i substituir pel rostre del Déu-Amor de Jesús:**

1. Del déu de la por al Déu de l'amor.
2. Del déu dels sacrificis al Déu de la vida.
3. Del déu de la imposició al Déu de la llibertat.
4. Del déu violent al Déu de la pau.
5. Del déu solitari al Déu trinitat.

►► Comprovar com en la **paràbola del pare misericordiós** hi podem trobar una de les millors descripcions del Déu de Jesús.

►► Reflexionar sobre el primer article del credo: «Crec en Déu Pare, totpoderós, creador del cel i de la terra». Com cal entendre que Déu és «Pare», «totpoderós» (en l'amor) i «creador».

►► **Déu, "mestre interior".**

MATERIAL

- Ordinador, projector, pantalla, equip so
- Bíblia
- Bolígrafs
- Quaderns pels pares
- Caramels de diferents sabors

1.- ABANS DE LA TROBADA (CONVOCATÒRIA AL PROCÉS DE FE)

►► 1.1.- INVITACIÓ (Flyer)

RECORDATORI! Aquest diumenge a les ?? h tenim la Catequesi de Família. Bona setmana!
O algun altre text similar.

►► 1.2.- VIDEO PER ENVIAR PER WHATSAPP (Opcional o complementari)

Vídeo de convidada als pares i mares nous: **¿Cómo es Dios? (atrévete a buscar)**

2.- PRIMERA PART (TREBALL PARES I NINS CONJUNTAMENT)

Aquesta primera part de la trobada la feim tots junts, si és possible, a l'exterior.

►► 2.1.- SALUTACIÓ INICIAL

Els catequistes i acompanyants saluden, es presenten i donen la benvinguda a les famílies amb alegria tot recordant allò que ens aplega, que és avançar junts com a família pel camí de la fe i el gran privilegi que això comporta.

►► 2.2.- DINÀMICA EN FAMÍLIA

En aquest moment, **es pot optar per: explicar un conte** i convidar les famílies a fer un petit treball conjunt sobre l'ensenyament que se'n desprèn **o fer un senzill joc** catequètic.

A continuació desenvolupam les dues opcions per tal de poder **escollir aquella que es consideri més convenient** en funció de les circumstàncies i del temps disponible. Evidentment també és possible fer les dues coses o anar alternant-les a cada sessió.

►► 2.2.1.- JOC CATEQUÈTIC: EL GUST DE DÉU

1. L'acompanyant demana als participants que s'apleguin per famílies (pares i nins) i els formula la següent pregunta: **Com és Déu, per a vosaltres?** Després de deixar un breu espai de temps per que ho pensin, l'acompanyant convida al portaveu de cada família a **compartir** lliurement la resposta, mentre ell va prenent nota.
2. Seguidament, reparteix a cinc o sis persones (adults i nins) **caramels de diferents sabors** i els demana que se'ls mengin.
3. Mentre ho fan, l'acompanyant es va apropant a alguns pares i nins (que no han rebut caramel) i els demana: **Em pots descriure el gust del caramel que s'està menjant el teu company?**

El més probable és que la resposta sigui: «no puc... no ho sé...». Resposta ben lògica ja que **l'única forma de poder descriure adequadament el gust d'un caramel és... menjant-ne un!**

Potser que algú respongui que és d'un sabor determinat (p.ex: maduixa) perquè hagi vist l'embolcall. Però saber de quin gust és no és el mateix que poder descriure'l. Per fer-ho, caldrà provar-lo.

Ensenyament catequètic del joc: El mateix raonament ens pot servir per parlar de Déu. A Déu no el podem conèixer realment només per "l'embolcall", és a dir, per les coses que ens han contat d'Ell o que hem llegit en un llibre. Per saber realment com és Déu, cal haver-lo "tastat", com al caramel. És a dir, cal haver-lo experimentat en la nostra vida. Creure que és Algú viu i actual que ens acompanya cada dia i ens dona força, alegria i esperança.

►► 2.2.2.- CONTE: EL NIN QUE VOLIA CONÈIXER A DÉU

Un dels catequistes o acompanyant de pares pot explicar el següent conte:

Hi havia una vegada un nin que volia conèixer a Déu. Ell sabia que calia fer un llarg viat-

ge fins on vivia Déu, així que va fer la motxilla, va agafar uns entrepans i uns suc per si li entrava gana, i es va posar en camí. Encara no havia sortit de la ciutat quan es va trobar amb una senyora molt anciana que, asseguda en un banc del parc, mirava divertida els coloms que voletejaven per tot arreu. El nin es va asseure al seu costat i va treure de la motxilla un dels entrepans i un suc per berenar. Aleshores va notar que la velleta semblava tenir gana i li va oferir un dels seus entrepans. Ella l'acceptà molt agraïda, amb un somriure tan bell que el nin, desitjant tornar-lo a veure, va oferir-li també un suc. Novament un preciós somriure es va dibuixar en el rostre d'aquella anciana. El nin estava encantat. I així varen passar tot l'horabaixa, menjant i somrient, però sense que cap dels dos pronunciés ni una sola paraula. Quan es va començar a fer fosc, el nin estava cansat i es va aixecar per anar-se'n. Quan ja havia donat algunes passes, es va aturar, es va girar i va tornar corrents al banc on continuava asseguda l'anciana per donar-li una tendra abraçada. I la velleta, emocionada, li va regalar el més gran i bell dels seus somriures. Quan el nin va arribar a casa, la seva mare es va sorprendre de la cara de felicitat que duia el seu fill. I quan li va preguntar quin era el motiu de tanta alegria, ell li va contestar: - Avui he berenat amb Déu! ¿I saps una cosa? ¡Té el somriure més bell que he vist mai!. Mentre tant l'anciana, també plena de felicitat va arribar a ca seva. El seu fill estava aclaparat per la pau que irradiava el seu rostre i li va demanar: - Mare, ¿què has fet avui que t'ha fet t'han feliç? Ella va contestar: - Avui he menjat un entrepà al parc amb Déu. ¿I saps una cosa? És molt més jove del que em pensava!.

Treball conjunt pares i nins

Una vegada s'ha explicat el conte, es demana als participants que s'apleguin per famílies i el comentin breument a partir de la següent pregunta: **Quin ensenyament ens vol transmetre aquest conte?**

Una vegada fet això, totes les famílies es tornen a ajuntar entorn del catequista i aquest explica quin és l'ensenyament que se'n pot extreure. Es poden fer servir aquestes paraules o unes altres de semblants:

En aquest cas, el conte ens vol transmetre la idea que Déu sovint té el rostre de les persones amb les que ens trobem en el nostre dia a dia. A vegades ens podem passar la vida esperant la visita de Déu, a qui hem imaginat com un ésser totpoderós amb una llarga barba blanca i túnica, i no som conscients que potser l'hem tingut cada dia davant nostre reflectit en el rostre d'un nin o en el somriure d'una anciana. Per saber qui és realment Déu, serà necessari abandonar moltes de les imatges que ens hem anat construint sobre Ell i tornar a la senzillesa de l'Evangeli que ens parla d'un Déu pobre, humil i senzill fet carn en la persona de Jesús.

►► 2.3.- FINAL 1ª PART

Abans de separar-se pares i fills, podem finalitzar aquesta primera part amb una **pregària** o amb un **cant** breu.

A continuació desenvolupam les dues opcions per tal de poder **escollir aquella que es consideri més convenient** en funció de les circumstàncies i del temps disponible. Evidentment també és possible fer les dues coses o anar alternant-les a cada sessió.

►► 2.3.1.- PREGÀRIA

El catequista demana a les famílies invocar l'Esperit Sant resant una senzilla pregària. Un catequista pot llegir l'oració i un altre situar-se al seu costat **assenyalant les distin-**

tes parts del cos que es mencionen a la pregària:

Senyor, beneeix les nostres mans perquè siguin delicades i sàpiguen agafar sense mai empresonar, que sàpiguen donar sense calcular i tinguin la força de beneir i consolar.

Senyor, beneeix els nostres ulls perquè sàpiguen veure la necessitat; que siguin capaços de mirar amb profunditat perquè els altres es sentin feliços per la meva manera de mirar-los.

Senyor, beneeix les nostres orelles perquè sàpiguen sentir la teva veu i percebin molt clarament el crit dels necessitats; que sàpiguen quedar-se sords al renou inútil i la xafarderia, però no a les veus que criden i demanen que les sentin i comprenguin encara que destorbin la meva comoditat.

Senyor, beneeix les nostres boques perquè donin testimoni de Tu i no diguin res que fereixi o destrueixi; que només pronuncii paraules alegres, que mai traeixin confidències i secrets, i que aconseguixin despertar somriures.

Senyor, beneeix els nostres cors perquè siguin temple viu del teu Esperit i sàpiguen donar calor i refugi; que siguin generosos a perdonar i comprendre i aprenguin a compartir dolor i alegria amb un gran amor.

Déu meu, que puguis disposar de nosaltres amb tot el que som, amb tot el que tenim.

Amén

►► 2.3.2.- CANT

Una altre manera de finalitzar aquesta primera part de la trobada és amb un cant, ja que, com diu Sant Agustí: «Qui prega cantant, prega dues vegades».

Suggerim a cada sessió un cant però els acompanyants de pares poden triar-ne un altre. El cant que proposam per aquest sessió és: **Pon tu mano en la mano**

En haver acabat, els pares es dirigeixen a la sala on es troben amb els seus acompanyants i els nins i nines fan el mateix amb els seus catequistes.

3.- SEGONA PART (TREBALL AMB ELS PARES)

L'objectiu d'aquesta segona part consisteix a treballar l'itinerari de fe amb els pares i mares, juntament amb els seus acompanyants. Per aquelles famílies que tinguin fills petits es podrà oferir un servei de guarderia mentre els pares participen a la sessió.

►► 3.1.- ACOLLIDA

Reunits a la sala dels pares i abans de començar la sessió, es convida a un cafè, té o suc i es reparteixen algunes galetes o pastes ja preparades. La finalitat d'aquest moment previ és crear un clima càlid i acollidor que disposi als participants a la confiança mútua i l'amistat. Cal vigilar que aquest moment no s'allargui excessivament i resti temps al desenvolupament de la sessió.

►► 3.2.- PRESENTACIÓ DEL TEMA

A continuació exposam algunes idees i claus interessants que poden ajudar els acompanyants a situar el tema. Per explicar-ho als pares i mares es poden fer servir aquestes paraules o unes altres de semblants:

- És molt possible que la paraula Déu sigui una de les més utilitzades, manipulades i mal compreses de la història de la humanitat. Tot i que en moltes ocasions s'ha emprat per a justificar els actes més nobles i dignes de la nostra condició humana i com a instrument d'alliberament i pacificació, no podem negar que el nom de Déu també s'ha fet servir com a pretext per a justificar tota casta de barbaritats: guerres, persecucions i fins i tot genocidis. No és gens estrany doncs que la paraula «Déu» susciți impressions tan diverses i generi en qui l'escolta imatges contraposades i fins i tot irreconciliables.

- Per altra banda, malgrat tractar-se d'una realitat que no podem veure ni tocar, sembla que tothom té una opinió personal sobre Déu. No som únicament els creients els qui ens hem format una imatge mental de Déu, sinó que també els agnòstics, els ateus i, fins i tot, aquells que es manifesten clarament indiferents, tenen la seva. Per això, quan un afirma que creu (o no creu) en Déu cal que especifiqui, en primer lloc, a què s'està referint exactament amb la paraula «Déu».

- En aquesta sessió intentarem explicar a Qui ens referim exactament els cristians quan deim Déu. Per això, **caldrà desemascarar, en primer lloc, algunes imatges falses de Déu** creades al llarg dels segles a partir de concepcions religioses equivocades i substituir-les pel rostre del Déu-Amor que ens presenta Jesús a l'Evangelí.

- Una vegada fet aquest primer pas ens trobarem en condicions de comprendre, amb tota la seva profunditat i bellesa, una de les veritats principals i fonamentals de la fe cristiana que proclamem en el Credo: **«Crec en Déu Pare, totpoderós, creador del cel i de la terra»**. És a dir, què significa que Déu és «Pare»?; què volem dir quan deim que és «totpoderós»? i perquè el considerem el «creador» de totes les coses?...

- Descobrirem també com **Jesús és el rostre del Pare**, Déu fet carn i sang per a la nostra salvació. Vols saber qui és i com és el Déu dels cristians? Mira a Jesús!

- I ja per acabar, la comprensió de **Déu com a «mestre interior»** serà de gran ajuda a l'hora de prendre decisions importants en la nostra vida i permetre'ns sortir de les cruïlles vitals que tots, en un moment o altre, experimentem. Veurem que creure en Déu, en el Déu de Jesús, és **estar disposat a descobrir-lo com aquest «mestre interior» que habita en el fons del cor de tota persona**.

►► 3.3.- VIDEO: Fragment de la pel·lícula: La Cabaña

Per complementar de manera visual aquesta presentació i situar encara millor el tema es pot projectar un petit fragment de la pel·lícula: **La Cabaña (Stuart Hazeldine, 2017)**, que ja hem recomanat en altres ocasions.

Si ho recordem, la pel·lícula segueix les passes de **Mackenzie Phillips**, un pare de família amb una història passada de maltractament infantil que haurà d'afrontar la desaparició i assassinat de la seva filla petita **Missy**. Un fet que el trastornarà completament i l'apartarà de tothom, inclús de la seva dona i els altres fills. Un dia, després de trobar una misteriosa carta a la bústia de casa seva convidant-lo a tornar a la cabana on va ser assassinada la seva filla, decideix tornar-hi, amb la idea de venjar-se del seu botxí. Però allà no trobarà l'assassí sinó «Algú» molt

especial (**la Trinitat**) que l'ajudarà a descobrir el poder alliberador del perdó.

En el fragment que proposam podem veure com s'estableix un profund diàleg entre Mackenzie i Déu Pare que, curiosament, es troba representat per una dona de color, en un intent de rompre les imatges tradicionals que ens hem anat fent d'Ell. Tot i que el contingut del diàleg resulta molt interessant ara no es tracta d'encetar un debat o una reflexió sobre quin és el paper que hi juga Déu enmig del drama del dolor i del mal, sinó fixar-nos en una de les frases que, en un moment determinat, Déu li diu al protagonista: «Jo no soc com tu creus que soc».

Mackenzie, a causa de tot el que li ha passat en la vida (maltractament, assassinat de la seva filla, ruptura familiar...), s'ha anat construint una imatge de Déu molt allunyada del Pare misericordiós que ens presenta Jesús a l'Evangeli. **Potser a nosaltres ens ha pogut passar quelcom de semblant.** Les nostres experiències personals, els nostres prejudicis, allò que ens han contat, ha anat dibuixant en el nostre interior **una imatge de Déu equivocada**, allunyada de l'Evangeli, fins i tot malsana en alguns casos.

Per tant, cal que en primer lloc tots ens fem aquesta pregunta: ¿com crec que és Déu?. La dinàmica que proposem a continuació ens ajudarà a respondre-la.

►► 3.4.- DINÀMICA EXPERIENCIAL

Quina és la meva imatge de Déu?

El cor de les persones funciona sovint a partir de analogies. També, o fins i tot encara més, quan es tracta de Déu. Així, **cada un de nosaltres sol construir-se una imatge de Déu a la mesura dels propis desitjos i temors, de les experiències de la infantesa i de l'educació rebuda.** Però sembla que el Déu de Jesús és un Déu un tant «diferent». Per això és necessari que a la idea de Déu que ens hem anat construint al llarg dels anys li donem, de tant en tant, una bona sacsejada per tal de deixar-nos sorprendre i poder passar així d'una religiositat purament cultural a una fe adulta i autènticament cristiana.

►► 3.4.1.- Treball personal i en petit grup

En primer lloc es demana als participants que, de manera individual, pensin com és el Déu en el que creuen, quines són les seves característiques essencials. Una vegada pensat això, cal que ho posin per escrit elaborant d'aquesta manera una espècie de «**credo**» personal.

Després d'un període de temps prudencial es comparteixen els distints «credos» entre els membres del grup.

►► 3.4.2.- Treball en petit grup

Una vegada s'han compartit els distints «credos» en petit grup, es reuneixen tots els grups i se'ls convida a **mirar unes vinyetes o dibuixos sobre Déu** extrets d'alguns llibres del dibuixant J. L. Cortés, com *Abbá e' Cía* o d'altres (i que trobareu a l'annex d'aquesta sessió). Per facilitar que tothom ho pugui veure còmodament es recomana projectar les imatges.

La idea és que els participants, pares i mares, puguin esbrinar **quina és la característica de Déu que vol representar cada vinyeta i la comparin amb les del seu «credo» personal.** És molt possible que algun dels dibuixos els pugui sorprendre molt. De fet, és bo

que així sigui. Si ho pensam bé, el Déu de Jesús sempre resulta sorprenent i diferent a qualsevol idea preconcebuda.

►▷ 3.4.3.- Reflexió conclusiva: les imatges falses de Déu

Per finalitzar la dinàmica, l'acompanyant, a partir de tot el que hagi sortit, remarcarà alguns aspectes que consideri suggeridors, afegint algunes reflexions com les que se segueixen a continuació:

Déu és Pare, i és amor, i és alegria. I ens desborda per totes bandes. Es també sorprenent. En canvi nosaltres ens hem anat fent una imatge mental de Déu molt concreta que, si ho pensam una mica, és gairebé segur que en el fons s'assembla bastant a nosaltres mateixos. Sovint serà necessari rompre amb aquestes imatges per a retrobar el seu autèntic rostre.

Algunes de **les imatges equivocades de Déu que cal substituir son***:

- **El déu de la por:** si Déu és el portador de la por enlloc de l'amor, aleshores estam utilitzant allò més sant de la forma més degradant. Cal lluitar contra aquesta imatge fosca i amenaçadora de Déu. Al déu de la por i del temor únicament el podrem vèncer amb el seu oposat, que és el Déu de l'amor, el Déu de Jesús. Algunes definicions de Déu que podem trobar al Nou Testament són: «**Déu és esperit**» (Jn 4, 24); «**Déu és llum**» (1Jn 1,5); i sobretot: «**Déu és amor**» (1Jn 4, 8.16). Per tant, Amor, és el nom propi de Déu, allò que millor expressa el que Ell és en sí mateix; allò en que consisteix tot el seu actuar. Déu és el ser que estima i, per tant, estimar és el que Déu és, el que Déu fa, el seu ofici, i no vol ni pot fer altra cosa. Oblidar aquest principi fonamental i substituir-lo per la por és desfigurar greument la imatge de Déu.

- **El déu dels sacrificis:** aquesta és una altre imatge de Déu molt persistent encara avui. Es tracta d'un déu que sembla desitjar el patiment dels seus fills i demana sacrificis i expiacions. Una imatge de Déu molt perillosa que distorsiona profundament el Déu vertader de l'amor, la misericòrdia i l'acceptació incondicional. **Cal substituir aquesta imatge per la del Déu de la vida, de la pau, de la alegria i de la festa, la llibertat i la novetat.** Cal passar d'una religiositat que encongeix l'esperit a una que l'eixampla. Cal esforçar-se per crear i viure un cristianisme més festiu i alegre, que sigui una afirmació de la vida. Déu, el Déu de Jesucrist, és el Senyor de la Vida.

- **El déu de la imposició:** una imatge bastant habitual de Déu, fruit de la nostra educació (i encara emprada sovint) és la del déu-prohibició. Déu és, en aquest cas, una espècie de policia que immediatament ens tanca el pas si traspassem la línia vermella de la norma, la bona conducta, les lleis o els manaments. Aquest és el déu que mana, ordena, imposa, decreta i prohibeix. Es tracta d'un déu, a més, molt proper al déu de la por i el càstig. Novament ens hem construït una penosa imatge de Déu que provoca el rebuig d'aquells homes i dones que desitgen ser lliures i autònoms. Déu és un Déu de llibertat, de tal manera que aquell que té un contacte autèntic amb Ell esdevé immediatament lliure, trenca les seves cadenes i es desfà de tot allò que l'esclavitza. Per tant, en la relació amb Déu, **cal que passem de la dependència a la llibertat; de la imatge d'un Déu que mana, prohibeix, imposa, al Déu que proposa des de l'interior de la consciència** i, per tant, s'exposa a ser rebutjat per la llibertat humana. Déu no vol res que no brolli de la nostra llibertat.

- **El déu violent:** un dels majors escàndols religiosos del nostre temps és, sense cap dubte, veure com Déu és utilitzat sovint per a justificar la violència i la mort. I davant això, un dubte més que raonable sol aparèixer en el cor de moltes persones: no serà que la creença en Déu entraïnyia llavors de violència?. Per això és de gran importància transmetre la convicció que un Déu

*violent i amant de la sang és una contradicció diabòlica. **El nom de Déu és pau, i els creients hem de ser sempre constructors de la pau.***

- **El déu solitari:** A la majoria dels creients, la Trinitat no els diu res. És una doctrina estranya i supèrflua. I, tot i així, el Déu Trinitat, és la característica més distintiva del cristianisme. Quan afirmam que Déu és u i tri, estam dient quelcom molt important per a comprendre correctament al nostre Déu ja que ens permet **passar de la imatge d'un Déu individualista i solitari a la de un Déu de la vida, relacional i comunitari.** Un Déu (Pare) que no s'ha volgut tancar en sí mateix sinó que, sortint de sí mateix, s'ha buidat completament en l'encarnació del Fill (Jesús) i viu permanentment amb nosaltres i en nosaltres (Esperit Sant), fins que retornem a Ell i Ell sigui tot en tots.

*El contingut d'aquest punt sobre les falses imatges de Déu s'ha elaborat a partir de les tesis que José Maria Mardones exposa al seu llibre: **Matar a nuestros dioses. Un Dios para un creyente adulto.** PPC editorial.

Reflexió sobre les vinyetes de José Luis Cortés:

A les vinyetes que hem estat mirant, J. L. Cortés ens dibuixa un Déu amb bata i sabatilles, un Déu «papà» (**Abbá** en llengua aramea), **un Déu accessible, tendre i entranyable.** Un Déu amb unes característiques molt especials que tenen molt a veure amb tot el que acabam de dir anteriorment:

- No és una força impersonal sinó **un «Algú» amb qui és possible dialogar** i en qui l'home pot descansar.
- És **Pare:** infinita tendresa, perdó, amor, paciència, acollida, cor de mare...
- Té una especial predilecció pels petits, els exclosos, els pobres i els pecadors. **Per a salvar-nos va enviar al seu fill Jesús.**
- És **proclamació de la dignitat dels homes**, especialment dels marginats i d'aquells als qui s'ha fet sentir indignes.
- És **alliberació d'opressions històriques** en forma de denuncia i desemmascarament de la opressió, sobretot de la que es realitza en nom de Déu.
- És el Déu que denuncia i **desemmascara qualsevol falsificació que els homes fan d'Ell** aprofitant-se de tradicions humanes, sobretot religioses (Mc 7,8-13).
- És **creador, sobirà, provident...**
- És **alegria** i és **Misteri.** La seva lògica és distinta a la humana.
- No s'imposa per la seva majestat, **la seva glòria és que l'home visqui** (St. Ireneu)
- Té un **nom.**

►► 3.5.- PARAULA DE DÉU

L'escolta atenta de la Paraula de Déu hauria de constituir un dels **moments centrals** i més significatius de tota la sessió. Per això, és important que la Bíblia estigui situada en un lloc preferent de la sala i que el text es llegeixi directament de la mateixa i no de la fitxa.

Per ajudar els pares a entrar millor dins la història, cal que **l'acompanyant hagi contemplat prèviament aquesta escena en el silenci interior de la seva pregària**, escoltant com ressona la Paraula dins el seu cor i demanant-li a l'Esperit Sant col·laboració per tal de transmetre amb encert les veritats de la fe als pares i mares.

Abans de proclamar la Paraula, l'acompanyant fa una **brevíssima introducció per tal de despertar l'interès dels oients i situar-los una mica**.

►► 3.5.1.- Introducció a la lectura

La lectura que escoltarem pertany a **l'Evangeli de sant Lluc** i es tracta d'una **paràbola**. Les paràboles eren **metàfores** desenvolupades en forma de narració (contes) que solien partir de fets de la vida quotidiana i tenien l'objectiu de transmetre un **missatge** concret. En la seva predicació, Jesús utilitzava sovint aquest recurs narratiu amb la finalitat de fer entendre a aquells que l'escoltaven, **qui és Déu i com actua** i, per tant, **quin és el Regne que anuncia**. Les seves paràboles volien portar els oients a prendre una **decisió** i a efectuar un **canvi** en els seus comportaments i actituds.

Aquesta que escoltarem avui, es coneguda tradicionalment amb el nom de "**paràbola del fill pròdig**", tot i que potser seria més correcte referir-nos-hi amb el nom de "**paràbola del pare misericordiós**" ja que la seva finalitat és mostrar-nos la **infinita misericòrdia de Déu** envers els pecadors penedits i la seva alegria davant la conversió dels esgarriats.

A més, la paràbola ens ajuda a entendre **com és el Déu de Jesús**, quina és la seva veritable naturalesa. Si escoltam atentament, descobrirem que l'autèntic protagonista no és el fill, sinó el pare. **Veient com actua el pare podem conèixer la manera de ser i d'actuar de Déu**. En el rostre del pare es transparenta el rostre de Déu.

Finalment, resulta molt interessant fixar-se sobretot en **com actua** el pare quan veu que el fill retorna a casa i quines son les **decisions** que pren per tal de celebrar-ho. Mostres, totes elles, d'un gran **amor incondicional** capaç de sobrepassar tots els nostres esquemes.

►► 3.5.2.- Lectura (Lc 15, 11-32)

Paràbola del fill pròdig

I digué encara: —Un home tenia dos fills. Un dia, el més jove digué a son pare: —Pare, dóna'm la part de l'herència que em toca. Ell els va repartir els béns. Al cap d'uns quants dies, el més jove va vendre tot el que tenia i se'n va anar amb els diners en un país llunyà. Un cop allà, dilapidà la seva fortuna portant una vida dissoluta. Quan s'ho hagué malgastat tot, vingué una gran fam en aquell país i començà a passar necessitat. Llavors es va llogar a un propietari d'aquell país, que l'envià als seus camps a pasturar porcs. Tenia ganes d'atipar-se de les garroves que menjaven els porcs, però ningú no les hi donava. Llavors reflexionà i es digué: «Quants de jornalers del meu pare tenen pa de sobres i jo aquí m'estic morint de fam! Aniré a trobar el meu pare i li diré: Pare, he pecat contra el cel i contra tu. Ja no mereixo que em diguin fill teu; tracta'm com un dels teus jornalers.» I se n'anà a trobar el seu pare. Encara era lluny, que el seu pare el va veure i es commogué, corregué a tirar-se-li al coll i el besà. El fill li digué: —Pare, he pecat contra el cel i contra tu. Ja no mereixo que em diguin fill teu. Però el pare digué als seus criats: —De pressa, portau el vestit millor i posau-l'hi, posau-li també l'anell i les sandàlies, portau el vedell gras i matau-lo, mengem i celebrem-ho, perquè aquest fill meu era mort i ha tornat a la vida, estava perdut i l'hem trobat. I es posaren a celebrar-ho. Mentrestant, el fill gran era al camp. Quan, de tornada, s'acostava a la casa, va sentir músiques i balls i cridà un dels criats per preguntar-li què era allò. Ell li digué: —El teu germà ha tornat. El teu pare l'ha trobat en

bona salut i ha fet matar el vedell gras. El germà gran s'indignà i no volia entrar. Llavors el seu pare va sortir i el pregava. Però ell li respongué: —Fa molts anys que et servesc sense desobeir mai ni un de sol dels teus manaments, i tu encara no m'has donat un cabrit per a fer festa amb els meus amics. En canvi, quan ha tornat aquest fill teu després de consumir els teus béns amb prostitutes, has fet matar el vedell gras. El pare li contestà: —Fill, tu sempre ets amb mi, i tot el que és meu és teu. Però calia celebrar-ho i alegrar-se, perquè aquest germà teu era mort i ha tornat a la vida, estava perdut i l'hem trobat.

►► 3.6.- IL-LUMINACIÓ CRISTIANA (comentari catequètic de la Paraula de Déu)*

Una vegada hem escoltat la Paraula, podem convidar als pares a fer un breu moment de silenci i a deixar que ressoni en el seu interior.

Finalitzat aquest breu moment de silenci i interiorització, l'acompanyant comenta breument alguns dels punts més significatius d'aquesta lectura relacionant-ho amb tot el que s'ha dit fins ara. Es poden fer servir aquestes paraules o unes altres de semblants:

Com és Déu?

Segurament la **imatge més representativa del Déu-Amor** és la del **pare del fill pròdig** (Lluc 15, 11-32). Una paràbola entranyable, plena d'imatges d'un Déu que romp tota mesura, convenció, usos i costums. Cal dir que **no es tracta de la única imatge amorosa de Déu** ja que pràcticament totes les paràboles tenen un rerefons on apareix un Déu-Amor. Per exemple, en el mateix capítol 15 de Lluc, on es situa la paràbola del fill pròdig, es relaten dues paràboles anteriors que la preparen: la de **la ovel·la perduda** (Lc 15, 1-7), que ens presenta un Déu-pastor amorós que ens cerca, ens carrega damunt l'espatlla i ens retorna a la guarda ple d'alegria; i la de **la moneda perduda** (Lc 15, 8-10).

Pel que fa a la paràbola que ara ens ocupa, resulta molt interessant fixar-se en primer lloc en les **cinc accions** (enormement actives i tendres) del pare davant el fill que torna humiliat a casa després d'haver malgastat tota la seva herència de forma irresponsable:

- el va **veure venir** d'enfora,
- es **commoqué** profundament,
- va partir a **córrer**,
- el va **abraçar**
- **l'omplí de besades**.

I si ja resulta prou sorprenent que el pare rebí d'aquesta manera el fill després de tot el que ha fet, encara ho és més que ni tan sols li reclami cap disculpa o explicació. Cosa que, per altra banda, seria ben comprensible si tenim en compte la seva conducta dissoluta. En canvi, no sols no li demana explicacions ni té per a ell cap paraula de retret, sinó que, a més, pren **cinc decisions** que demostrin un amor paternal-maternal tan escandalós que desborda tots els nostres esquemes:

- li posa **el millor vestit**,
- li posa **un anell** a la mà,
- li dona **unes sandàlies**,
- mana sacrificar **el vedell gras**
- organitza una **gran festa**.

Fixem-nos que es tracta d'un relat carregat de **símbols**. Donar-li al fill que ha traït la confiança del seu pare el millor vestit, un anell i unes sandàlies significa retornar-li la **dignitat de fill**. Per altra banda, matar el vedell gras **és quelcom excepcional que únicament es feia en motiu de la festa major de l'any**. Cosa que ens indica que el retorn del fill **és motiu més que suficient per una gran celebració**.

El comportament inexplicable, i fins i tot escandalós, del pare vers el seu fill, no resulta fàcil d'encaixar per a la nostra mentalitat benpensant. Però és precisament aquest **amor desconcertant i inesperat del pare** el que **netejarà, curarà, vestirà i rehabilitarà** al fill.

Per això Jesús no retrocedeix davant el nostre possible escàndol o les crítiques dels moralistes i piadosos de totes les èpoques (molt ben representats a la paràbola en la figura del **fill gran**) que consideren tenir dret a la recompensa del pare pel fet de complir rigorosament amb les seves obligacions. A tots ells, Jesús els diu: **Voleu saber com és Déu? Déu és com el pare d'aquesta paràbola.** Inclús molt millor, podríem dir, ja que, al cap i a la fi, això no son més que comparacions i descripcions humanes.

Com veim, amb això ja quedaria contestada la pregunta que encapçala la sessió d'avui. Si volem saber com és Déu i a què ens referim els cristians exactament quan feim servir la paraula Déu, és suficient posar l'exemple del pare del fill pròdig. Així és el Pare!...Inclús molt millor!

*Per tal d'ajudar els catequistes i acompanyants a complementar i fonamentar teològicament aquest punt, a l'Apèndix es recull una exegesi bíblica sobre la lectura que s'ha proclamat.

►► 3.7.- ORATORI PELS PARES

Déu és amor

Acabades les dinàmiques i reflexions, ve el moment de l'oració. Els acompanyants i els pares i mares es desplacen a un lloc preparat per a l'ocasió, per compartir davant Déu tot allò viscut durant la sessió.

L'oració serà molt senzilla recordant el text bíblic preparat per a l'ocasió. **Es poden realitzar algunes tècniques senzilles d'interioritat o de respiració** per ajudar aquells pares que no estan acostumats a fer silenci, meditació, reflexió o pregària. Per exemple, si optem per fer un exercici de respiració, cal ensenyar en primer lloc a centrar l'atenció sobre la inspiració i l'expiració. De tal manera que convidem a fer tres inspiracions i expiracions seguint aquesta pauta: la primera per **donar gràcies a Déu, el Pare del cel**; la segona respiració **a Jesús, el seu fill i el nostre amic**; i la tercera respiració **a l'Esperit Sant que és la força que ens impulsa**. Tot això es fa en silenci i aclucant els ulls. És clau deixar uns segons entre respiració i respiració ja que son els segons de silenci més intens.

Una oració ben preparada ajudarà les famílies en la seva vida ordinària. Tenir cura de l'ambientació, l'aroma de la sala, la música (aconsellem: CHRISTOPHER WALCOTT, *Dreams of angels*, o *The Angel of Love*; BILL DOUGLAS, *Deep Peace*), els lectors, i ajudar guiant l'oració a que visquin un moment intens de relació personal amb Déu. Abans de marxar al lloc de l'oració s'explicarà molt bé el que es farà i de quina manera.

Possible **esquema del oratori**:

1.- Música de fons per ajudar a fer silenci interior.

2.- Tècnica per la relaxació i interiorització

- Breu moment de silenci per sentir-se al costat de Jesús.
- Mirar amb els ulls del cor les coses bones que ens han passat aquesta setmana: records i presències

3.- Memòria de les presències i els records de Jesús. En aquest moment es demana als pares i mares per les experiències de Déu i les presències de Jesús durant la setmana. Les experiències de Déu poden ser les coses bones que els han succeït durant la setmana amb els seus fills, i les presències de Jesús es manifesten: en la paraula, en cada un d'ells,

en la història personal, en els malalts, en els pobres, en l'Eucaristia, en l'Església i els sacraments. «Perquè on n'hi ha dos o tres de reunits en el meu nom, jo som allà enmig d'ells» (Mt 18,20)

4.- Oració del cor. Se'ls convida a que totes aquestes presències experimentades les presentin en forma d'acció de gràcies, dient: «gràcies, Senyor, per ... ». Han de ser frases molt curtes i concretes.

5.- Lectura de la cita bíblica: Lectura de l'Evangelí segons sant Joan (1Jn 4,7-13)

Estimats meus, estimem-nos els uns als altres, perquè l'amor ve de Déu; tothom qui estima ha nascut de Déu i coneix Déu. El qui no estima no coneix Déu, perquè Déu és amor. L'amor de Déu s'ha manifestat enmig nostre quan ha enviat al món el seu Fill únic perquè visquem gràcies a ell. L'amor consisteix en això: no som nosaltres qui ens hem avançat a estimar Déu; ell ens ha estimat primer i ha enviat el seu Fill com a víctima que expia els nostres pecats. Estimats meus, si Déu ens ha estimat tant, també nosaltres ens hem d'estimar els uns als altres. A Déu, ningú no l'ha vist mai; però si ens estimem, ell està en nosaltres i, dins nostre, el seu amor ha arribat a la plenitud.

6.- Moment de silenci i pregària

Una vegada hem escoltat la Paraula, podem convidar als pares a fer un breu moment de silenci i a deixar que ressoni en el nostre interior.

Damunt l'espai sagrat de l'oratori (catifa) hi haurà preparat un encenser i un plat amb grans d'encens. **Se'ls convida a tirar un gra d'encens a l'encenser tot demanant a Déu Pare, fe i confiança pels seus fills, parella i família.** Això es pot fer utilitzant aquesta fórmula o similar: «**Déu Pare, concediu amor, fe i confiança a** <nom del fill/ nom de la seva parella>».

El símbol pot ser aquest: de la mateixa manera que el fum de l'encens puja al cel, també la nostra pregària puja a Déu.

7.- Cançó: Com el Pare m'ha estimat

8.- Oració: Es pot concloure l'oratori elevant les nostres mans al cel i resant junts el Pare Nostre.

9.- Benedicció final

4.- TERCERA PART (EUCARISTIA PARES I NINS CONJUNTAMENT)

►► 4.1.- ACCENT CATEQUÈTIC EN L'EUCARISTIA (*Opcional o complementari*)

L'accent catequètic el posarem avui en la **professió de fe (el Credo)**. És important explicar als nins que el Credo és el **gran resum de la doctrina cristiana** que ens ha transmès l'Església i que generacions de cristians han resat durant segles. Per això els cristians **estimam** tant aquesta oració i la **sabem de memòria**.

També ells, l'hauran d'aprendre. Ara només l'escolten, però ben aviat s'uniran a la resta de la comunitat cristiana **resant-la tots junts**. No passa res si hi ha coses que encara els costa d'entendre. L'important és tenir clar que es tracta d'una oració **molt important**.

Després els **regalarem una estampeta amb el Credo** (es poden adquirir a la llibreria de la Casa de l'Església).

També avui seria interessant convidar-los a **senyar-se amb aigua beneïda** quan entrin a l'església, renovant el baptisme.

►► 4.2.- INDICACIONS PER TREBALLAR PARES I FILLS (*Opcional o complementari*)

Els acompanyants de pares proposen unes pautes per treballar a casa amb els fills:

- 1.- Es proposa a la família que a casa trobin **un moment sagrat durant la setmana per a compartir junts** el que han viscut a la trobada d'iniciació cristiana.
- 2.- **Veure amb la família les fotos del bateig dels fills**, i què els pares i mares expliquin com va ser el dia del bateig dels seus fills. Però sobretot que els expliquin l'alegria que tenen de ser cristians.

5.- DESPRÉS DE LA TROBADA (PELS PARES I MARES)

►► 5.1.- CONTINUITAT A LES XARXES SOCIALS (*Opcional o complementari*)

Durant les setmanes que van d'una reunió a l'altre, el responsable o coordinador dels catequistes pot enviar als pares algun vídeo o text (via whatsapp) perquè aquets puguin seguir reflexionant sobre el tema que s'ha tractat a la sessió. D'aquesta manera, la catequesi segueix viva i té **ressò a les xarxes socials**.

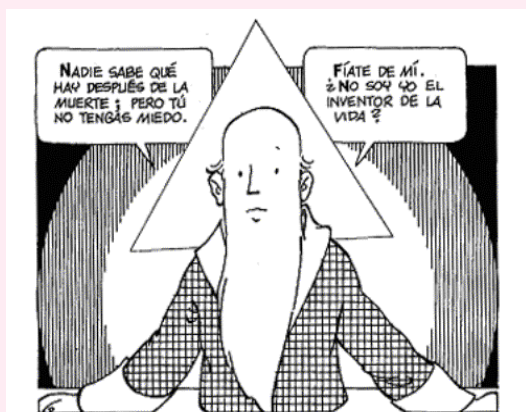
En aquest cas proposem:

- ¿**Quien es Dios?** Producciones Goya
- ¿**Cómo rezas el credo?** Creo en Dios Padre

6.- APÈNDIX (ACOMPANYANTS DE PARES)

►► 6.1.-IMATGES PER LA DINÀMICA

Aquestes son les vinyetes de José Luis Cortés que cal utilitzar a la dinàmica experiencial sobre les imatges de Déu. Es recomana projectar-les, si és possible.

►► 6.2.- ANIMACIÓ (Opcional o complementari)

En cas que s'hagi escollit el conte com a dinàmica inicial en família es pot optar per realitzar algunes danses, cançons, o jocs senzills per rompre el gel i permetre que els pares i mares tinguin uns moments per jugar amb els seus fills. És important fer veure que divertir-se i jugar també forma part de l'alegria cristiana.

Seguidament suggerim alguns jocs que els acompanyants poden utilitzar. Cadascú pot escollir aquells que tingui més per mà. Es demana als pares, mares i nins que facin un cercle gros per jugar tots plegats.

- **CRIT: NOS HA GUSTADO MUCHO:** nos ha gustado mucho, nos ha hecho mucha gracia, ja, ja, ja, catapum, chim, pum, gori, gori, gori, tilin, tilin, que lo repita...

- **GEST: MIG APLAUDIMENT:** un apleudiment un cop de mans i amb la dreta picar l'esquerra.

- **DANSA: BUGUI, BUGUI!!:** Amb la mà a dintre, amb la mà a fora, amb la mà (cul, cap, cama, etc...) a dintre i la fem rodar. Ballem el bugui bugui mitja volta ja! I ara piquem de mans! Hei bugui bugui, hey! Hei bugui bugui. Hei bugui bugui, hey! I ara piquem de mans...

- **GEST: CUXIXI, CUXIXA:** Cuxixi, cuxixa, cuxixi bom bom. Fer gestos amb les mans, amb els peus, etc. El veinat seguirà amb els mateixos gests.

- **GEST: YO TENGO UN POZO:** Yo tengo un pozo! tengo una despensa, mi despensa, la despensa del vecino de la izquierda, la despensa del vecino de la derecha, mi despensa, ...mi pozo, Ole mi pozo!. mi ventana, mi buzón, mi azotea, mi desagüe, mi grifo, mi escalera, mi detector de olores

►► 6.3- DINÀMICA: Quina és la meva imatge de Déu? (Opcional o complementari)

L'objectiu d'aquesta dinàmica consisteix a descobrir com a partir de la imatge personal que jo tenc de Déu actuo d'una o altre manera en diverses circumstàncies.

Role playing en gran grup

Per aquesta dinàmica cal fer una mica de teatre. Per això, un dels pares haurà de fer el paper de Déu (per ambientar-ho millor, es pot asseure a una cadira en un lloc elevat i posar-se una capa o una corona de rei) i altres pares i mares es convertiran en els personatges que s'esmenten a continuació i que seran els qui es presentaran davant Déu per exposar-li les seves queixes per la situació que viuen. No hi ha guió pel pare o mare que faci el paper de Déu. Per tant, cal que es fiqui en el personatge i miri de respondre en funció del que cregui que podria dir Déu. A partir de les respostes que donin les persones que interpretaran el paper de Déu es pot deduir quina és la seva particular imatge de Déu i quines son les característiques que li atorguen (p. ex: severitat, misericòrdia, etc..) Els pares que no tinguin un paper assignat seran els observadors, anotant els gestos, expressions i paraules dels actors.

Les situacions que poden representar els personatges son:

a. Accident de cotxe: La meua parella, dos amics i jo havíem anat de festa una nit i, malgrat haver begut una mica, jo vaig insistir en conduir per acompanyar-los a casa. En el trajecte vam patir un accident i van morir tots menys jo. Ara em trob

davant Déu i li demano resposta. No puc creure en un Déu que permet això, vull una resposta...Què em contesta Déu?

b. Malaltia personal: Tenc 22 anys i m'han diagnosticat una malaltia terminal. Em queda un mes de vida. Vas i li demanes a Déu: què he fet per merèixer un càstig així?; ara que començava a ser feliç, tenia al·lota i la vida semblava somriure'm, per què has permes això?

c. A la guerra d'Afganistan: T'han enviat en missió de pau però tu i els teus amics caieu en una emboscada. El capità et posa a primera línia de foc amb el teu millor amic, es produeix un tiroteig i el teu amic mor. Tu quedas atrapat dins una trinxera, sol i envoltat d'enemics. No saps que fer i li demanes a Déu: per què succeeix això?

d. La meva família: La teva família i tu anàveu a missa el diumenge i de sobte una persona beguda us va envestir amb el seu cotxe i van morir tots menys tu. T'has quedat tot sol i li demanes a Déu el perquè d'aquesta situació. Per què això si anàveu a Missa?...

e. Refugiats de Síria: Per culpa de la teva fe cristiana has hagut d'escapar del teu país amb la teva família, deixant la teva vida, els teus amics, la teva casa, sense gairebé roba ni doblers. Com és possible que Déu ho permeti?...No hauria de protegir aquells que li son fidels?...

f. Eliminat a un càsting: Tenies una gran il·lusió i t'havies preparat durant tot un any fent classes particulars, assajant a tota hora, intentant millorar dia a dia, etc. Però has estat eliminat. Li demanes a Déu: perquè m'ha tocat a mi amb tot l'esforç que havia fet?

Posada en comú de la dinàmica

Acabada la dinàmica es fa un cercle i els observadors comenten l'experiència. Aquest diàleg pot ser molt enriquidor ja que aniran apareixent les distintes imatges que cada un té de Déu.

Reflexió conclusiva

La conclusió de l'animador és la següent: en funció de la imatge que tinguem de Déu respondrem d'una o altre manera a cada una de les situacions proposades. També la manera de demanar coses a Déu ens dona una idea de quina és la imatge que en tenim.

►► 6.4.- VIDEOS DE SUPORT (fragments de pel·lícules)

A continuació proposam alguns vídeos que els acompanyants de pares també poden fer servir a l'hora de complementar les seves explicacions:

- **¡Dios no existe! - Parte 1 serie El Barbero**
- **Fragment de la pel·lícula: Contact (Una prueba de fe) 01:09:45 - 01:12:06**
Sovint demanam proves per creure, però la fe no es fonamenta en les proves sinó en la confiança, en fiar-se.
- **La Vida Con Dios es una relación** (Dan Stevers)

- Matar a nuestros dioses

►► 6.5.- TEXTS PER IL·LUMINAR TEOLOGICAMENT ELS ACOMPANYANTS

A continuació proposam als acompanyants de pares un conjunt de lectures per aprofundir en el tema i que poden ser d'utilitat per a preparar millor la sessió i/o complementar el que apareix a la fitxa.

►► 6.5.1.- Youcat

Números: 30, 33, 37

30. Per què creiem en un sol Déu?

Nosaltres creiem en un únic Déu perquè en base al testimoniatge de la Sagrada Escrip-tura existeix un sol Déu, i en base a les lleis de la lògica, n'hi pot haver solament un.

Si hi hagués dos déus, un déu seria el límit de l'altre; cap dels dos no seria infinit i cap dels dos no seria perfecte; així cap dels dos no seria Déu. La fonamental revelació rebuda per Israel és, efectivament: «Escolta, Israel: el Senyor és el nostre Déu, el Senyor és únic» (Dt 6,4). Els profetes inviten tot seguit Israel a abandonar els falsos déus i a convertir-se a l'únic Déu: «Jo sóc Déu, no n'hi ha cap més» (Is 45,22)

33. En quin sentit Déu és l'amor?

Si Déu és l'amor, no hi ha creatura que no sigui sostinguda i embolcallada per la seva bondat infinita. Déu no es limita a explicar que ell és amor, sinó que ho prova: «Ningú no té un amor més gran que aquest: donar la vida pels seus amics» (Jn 15,13)

Cap altra religió no afirma això que el cristianisme afirma, és a dir, que «Déu és Amor» (1Jn 4,8.16). La fe s'ajusta fermament a aquesta afirmació, encara que l'experiència del dolor i de la dolenteria en el món fa dubtar els homes que Déu sigui veritablement amor. Ja en l'Antic Testament Déu diu al seu poble per boca de profeta Isaías: «Perquè tu ets preciós als meus ulls, perquè ets digne d'estimació i jo t'estimo, dono homes en lloc teu i nacions a canvi de la teva vida. No tinguis por, perquè jo soc amb tu» (Is 43,4-5a), i li fa dir: «¿S'oblida per ventura una dona del seu infant, talment que no es commogui pel fill de les seves entranyes? Però encara que alguna se n'oblidés, jo no t'oblidaré mai. T'he dibuixat a les palmes de les meves mans» (Is 49,15-16a). Que l'amor de Déu no consisteix en paraules buides, ho demostra Jesús en la creu, on ell ofereix la pròpia vida pels seus amics.

37. Per què és Déu «Pare»?

Nosaltres honorem Déu com a Pare perquè ell és el Creador i té cura amorosament de les pròpies creatures. Jesús, el Fill de Déu, ens ha ensenyat a mirar el seu Pare com el nostre Pare i a adreçar-nos a ell com al «Pare nostre».

Diverses religions pre-cristianes coneixen ja l'apel·latiu de «Pare»; ja abans de Jesús, a Israel, hom s'adreçava a Déu com a un Pare (Dt 32,6; Mal 2,10), i se sabia que ell té també trets materns (Is 66,13). La figura paterna i la materna són en l'experiència humana sinònim d'origen i d'autoritat, de salvació i de sosteniment. De quina manera Déu obra com a Pare, ens ho mostra Jesucrist: «Qui m'ha vist a mi ha vist el Pare» (Jn 14,9); en la paràbola del fill pròdig, Jesús toca amb el seu discurs el més profund desig humà de trobar un Pare misericordiós.

►► 6.5.2.- Altres temes complementaris

«Crec en Déu Pare, Totpoderós, creador del cel i de la terra»

A partir de tot el que hem anat veient fins ara, segurament ja estam més preparats per

comprendre millor el primer article del Credo.

-Déu és Pare: no és un déu qualsevol (pagà), sinó un Déu que té nom: **PARE**. I l'anomenam així, perquè així ens ho ha dit Jesús. Amb la seva encarnació ens l'ha acostat al nivell familiar: no és un pare distant i sever, sinó **ABBÀ**, que s'abaixa al nin per besar-lo i el posa sobre els seus genolls per acaronar-lo. És un "papà" **compassiu i misericordiós**. Segurament, el pare de la paràbola del Fill Pròdig que hem llegit sigui la imatge més perfecta del tipus de Pare que és Déu.

-Déu és Totpoderós: certament Déu és totpoderós perquè és **tot-amor** i l'amor crea i dona vida. Però precisament perquè és tot-amor també **és tot-dèbil**, perquè s'ha subjectat a la debilitat de l'amor no correspost. Ell mateix, perquè ens estima, **s'ha subjectat a la nostra llibertat**. No ens obliga tirànicament a estimar-lo, no força voluntats, no oprimeix consciències, no s'imposa a costa de tot. El seu poder, la força del seu actuar, rau en la seva infinita tendresa i misericòrdia. Déu ens ha volgut lliures i per això, ni fent ús de tot el seu infinit poder, no ens pot obligar a estimar-lo. **Déu espera que l'estimem amb cor sincer**, a partir de la nostra voluntat lliure.

-Déu és Creador: de tot el que existeix (cel i terra). És l'autor de tot el que veim i del que no podem veure. **Pare-Origen de tota forma de vida, per amor**. Els relats de la creació no són informacions de com Déu crea el món (començament i desenvolupament), sinó **confessions de fe** d'un poble que el reconeix com a autor, com a origen de la seva existència. La Bíblia, per tant, no és un llibre de ciències naturals i per això no té cap sentit cercar-hi explicacions científiques sobre l'origen de l'univers. En aquest sentit, convé recordar que no és cert que existeixi un conflicte irresoluble entre **ciència i religió**. Tant la ciència com la religió corresponen a diferents àmbits del saber i, per això mateix, pretenen **donar resposta a qüestions diferents**: mentre la ciència vol respondre a la pregunta per les causes (al com i al perquè) dels fenòmens naturals, la religió es demana bàsicament pel seu sentit (per a què). És molt important no confondre això. Per tant, el missatge que el relat de la creació ens vol transmetre **és el següent: Déu és el fonament últim de tot el que existeix**. Del caos inicial, n'ha fet cosmos.

Déu com a mestre interior

Afirmava el gran teòleg H. Urs von Balthasar que **«qui no escolta primer a Déu no té res a dir al món»**. La vida d'una persona creient consisteix en un estar sempre «en camí» i per això és fonamental estar disposat a **deixar-se guiar**, a **sortir de sí mateix**, per a trobar aquest Déu que, com hem pogut comprovar a la sessió d'avui, no deixa mai de sorprendre'ns.

El Déu cristià no és un Déu estàtic, impassible, desentès de la seva creació, ans al contrari, és un Déu que ha volgut sortir de sí mateix per entrar en **comunicació amorosa** amb nosaltres. De la mateixa manera, tots nosaltres estam igualment cridats a sortir de nosaltres mateixos per a establir **vincles d'amor amb Déu i amb els altres**. L'hermetisme i el tancament estèril no han estat mai propis de la fe cristiana.

I en aquest camí d'obertura a Déu i als altres, sovint no ens resulta senzill reconèixer les petjades de Déu o escoltar la seva veu enmig de les nostres vivències quotidianes. **El dubte sempre està a l'aguait** i un no sap fins a quin punt Déu es troba present en totes les peripècies i drames que pateix.

Viure en primera persona del singular significa assumir responsabilitats concretes, però això no significa oblidar-se de Déu. En el moment de prendre decisions, de sortir de les

cruïlles vitals que inevitablement hem d'experimentar, cal que ens **aturem**, practiquem el **silenci** i **examinem la nostra vida** a la llum de la **Paraula de Déu**. Si així ho fem, experimentarem la confiada certesa de nos estar sols i Déu esdevindrà per a nosaltres aquest **mestre interior** que ens guiarà i ens ajudarà a prendre la decisió més encertada, animant-nos a prosseguir el nostre camí.

Creure en Déu és **estar disposat a escoltar-lo**, és prestar atenció a la seva presència i escoltar la seva Paraula. Creure en Déu és estar disposat a descobrir el **mestre interior** que habita dins tot ésser humà.

Com deia Sant Agustí, hi ha molts mestres exteriors que eduquen des de la càtedra però **un sol mestre interior que ens educa des de dintre**. Per sentir la seva veu únicament cal una disposició receptiva adequada. La veu del mestre interior és una veu que ens parla sempre, però **només la sentirem si ens exercitam en el silenci**. D'aquesta manera comprendrem millor la Paraula de Déu i la farem guia i llum del nostre actuar quotidià.

►► 6.6.- BIBLIOGRAFIA

- Mardones, José Maria. **Matar a nuestros dioses. Un Dios para un creyente adulto**. PPC. Madrid, 2005.
- Torralba, Francesc. **Y, a pesar de todo, creer**. PPC. Madrid, 2018.
- Juan Santos, José Fernando. **Pregunta sin miedo sobre Dios**. PPC. Madrid, 2018.
- Garrido, Javier. **Reflexión y diálogo para personas que buscan. II Aclaraciones necesarias. Capítulo II: Sobre la imagen de Dios (pp. 67-121)**. Ed. Franciscanas Arantzazu. Vitoria-Gasteiz, 2011.

TEMA 05 PER QUÈ SOC CRISTIÀ?

FINALITAT I OBJECTIUS DE LA TROBADA

▶▶ A partir de la pregunta: «què és per a mi el cristianisme?» intentar esbrinar què ofereix realment el cristianisme i quina és la seva idea de la persona humana (antropologia cristiana)

▶▶ Reflexionar sobre **què significa ser cristià** a partir de les següents afirmacions:

- Soc cristià perquè Déu m'ha sortit a l'encontre.
- Soc cristià per Jesús.
- Soc cristià perquè Déu, en Jesús, m'ha salvat.
- Soc cristià per l'Església.

▶▶ **La resurrecció, fonament de la religió cristiana.**

MATERIAL

- ▶▶ Ordinador, projector, pantalla, equip so
- ▶▶ Bíblia
- ▶▶ Bolígrafs
- ▶▶ Quaderns pels pares

1.- ABANS DE LA TROBADA (CONVOCATÒRIA AL PROCÉS DE FE)

▶▶ 1.1.- INVITACIÓ (Flyer)

RECORDATORI! Aquest diumenge a les ?? h tenim la Catequesi de Família. Bona setmana!
O algun altre text similar.

▶▶ 1.2.- VIDEO PER ENVIAR PER WHATSAPP (*Opcional o complementari*)

Vídeo de convidada als pares i mares nous:

Un verdadero discípulo trabaja, aquí y ahora

2.- PRIMERA PART (TREBALL PARES I NINS CONJUNTAMENT)

Aquesta primera part de la trobada la feim tots junts, si és possible, a l'exterior.

▶▶ 2.1.- SALUTACIÓ INICIAL

Els catequistes i acompanyants saluden, es presenten i donen la benvinguda a les famílies amb alegria tot recordant allò que ens aplega, que és avançar junts com a família pel camí de la fe i el gran privilegi que això comporta.

▶▶ 2.2.- DINÀMICA EN FAMÍLIA

En aquest moment, **es pot optar per: explicar un conte** i convidar les famílies a fer un petit treball conjunt sobre l'ensenyament que se'n desprèn **o fer un senzill joc** catequètic.

A continuació desenvolupam les dues opcions per tal de poder **escollir aquella que es consideri més convenient** en funció de les circumstàncies i del temps disponible. Evidentment també és possible fer les dues coses o anar alternant-les a cada sessió.

▶▶ 2.2.1.- JOC CATEQUÈTIC: SER CRISTIÀ SUPOSA...

Es tracta d'un **joc de memòria** que pretén ajudar les famílies a revisar allò que, per a elles, significa ser cristià.

Per començar, dues persones han de fer de «porta» per on la resta dels participants haurà d'anar passant. Però hi ha un requisit per a poder traspasar-la: cada persona o família ha de completar la frase: «**SER CRISTIÀ SUPOSA...**» afegint-hi una cosa que per a ells signifiqui el fet de ser cristià com, per exemple: estimar, seguir a Jesús, ser solidari, pregar, etc...

El joc es va complicant perquè cada persona o família ha de repetir el que ja han dit totes les altres persones que han passat prèviament per la porta i afegir-hi una cosa nova. La persona o família que no recorda el que s'ha dit, s'equivoca o no és capaç d'afegir-hi res més ja no pot passar per la porta i queda eliminada del joc.

Exemple:

1era SER CRISTIÀ SUPOSA... estimar
2na SER CRISTIÀ SUPOSA... estimar i seguir a Jesús
3era SER CRISTIÀ SUPOSA... estimar, seguir a Jesús i pregar
Etc...

▶▶ 2.2.2.- CONTE: L'APRENENT

Un dels acompanyants de pares pot explicar el següent conte:

Un home que acabava de trobar-se amb Jesús Ressuscitat, anava a corre-cuita pel Camí de la Vida, mirant per tot arreu i cercant. Es va acostar a un ancià que estava assegut a la vora del camí i li va demanar: —«Per favor, senyor; podríeu dir-me si heu vist passar per aquí qualque cristià?» L'ancià, encongint-se d'espatlles, li va contestar: —«Depèn del tipus de cristià que estiguis cercant». —«Perdoni -va dir contrariat l'home-, però sóc nou en això i no conec els tipus de cristians que hi ha. Només conec a Jesús». L'ancià va afegir: -«doncs sí, amic; n'hi

ha per a tots els gustos!. N'hi ha que son cristians per compliment, d'altres per tradició, hi ha cristians per costum, cristians per superstició, cristians per obligació, cristians per conveniència i, fins i tot, hi ha cristians autèntics ... -«Els autèntics! Aquests **són els qui cerc de veritat!**», va exclamar aquell home tot emocionat. —«**Bé** -va dir l'ancià amb veu greu-, aquests són els més difícils de trobar. Fa molt temps que en va passar un per aquí, i precisament em va fer la mateixa pregunta que tu». L'home, amb gran ansietat, va preguntar: —«Com el podré reconèixer?» L'ancià va contestar tranquil·lament. —«No et preocupis, amic. No et costarà gaire reconèixer-lo. **Un cristià de veritat no passa desapercbut en aquest món. El reconeixeràs per les seves obres. Allà on va, sempre deixa petjada**».

Treball conjunt pares i nins

Una vegada s'ha explicat el conte, es demana als participants que s'apleguin per famílies i el comentin breument a partir de la següent pregunta: **Quin ensenyament ens vol transmetre aquest conte?**

Una vegada fet això, totes les famílies es tornen a ajuntar entorn del catequista i aquest amb l'ajuda dels infants explica quin és l'ensenyament que se'n pot extreure. Es poden fer servir aquestes preguntes o unes altres de semblants per iniciar la conclusió al conte:

- *Per què penseu que hi ha cristians que no es comporten com a cristians?...*
- *Què significa per a vosaltres ser un cristià "autèntic"?*
- *De quina manera som testimonis de Jesús enmig dels nostres ambients?*
- *Quines petjades t'agradaria deixar en aquest món quan marxis?*

Fixeu-vos com, en aquest cas, el conte ens vol transmetre la idea que si els cristians actuessin vertaderament com a cristians i fossin realment conscients que és Déu qui habita i vol omplir el seu cor, fa molt temps que el món hauria canviat. Perquè **quan algú es decideix a viure autènticament d'acord amb la fe que ha rebut, i es deixa portar per l'Esperit Sant que habita al seu interior**, les coses al seu voltant comencen a canviar. I és que no hi ha res més terrible per a un sistema injust, que **un cristià convençut cercant justícia**. No hi ha res més molest per a un món incoherent que un cristià que vol ser coherent. Per això, els cristians, a vegades són perseguits en molts llocs per aquells que no volen que res canviï i poder seguir mantenint el seu poder. Però, si uns pocs són capaços de fer tant, què passaria si tots aquells que ens diem cristians ho fossim realment?... Sens dubte, **el món canviaria de veritat**.

►► 2.3.- FINAL 1ª PART

Abans de separar-se pares i fills, podem finalitzar aquesta primera part amb una **pregària** o amb un **cant** breu.

A continuació desenvolupam les dues opcions per tal de poder **escollir aquella que es consideri més convenient** en funció de les circumstàncies i del temps disponible. Evidentment també és possible fer les dues coses o anar alternant-les a cada sessió.

►► 2.3.1.- PREGÀRIA

El catequista demana a les famílies invocar l'Esperit Sant resant una senzilla pregària. Un catequista pot llegir l'oració i un altre situar-se al seu costat **assenyalant les distintes parts del cos que es mencionen a la pregària**:

Senyor, beneeix les nostres mans perquè siguin delicades i sàpiguen agafar sense mai empresonar, que sàpiguen donar sense calcular i tinguin la força de beneir i consolar.

Senyor, beneeix els nostres ulls perquè sàpiguen veure la necessitat; que siguin capaços de mirar amb profunditat perquè els altres se sentin feliços per la meua manera de mirar-los.

Senyor, beneeix les nostres orelles perquè sàpiguen sentir la teua veu i percebin molt clarament el crit dels necessitats; que sàpiguen quedar-se sords al renou inútil i la xafarderia, però no a les veus que criden i demanen que les escoltin i compreguin encara que destorbin la meua comoditat.

Senyor, beneeix les nostres boques perquè donin testimoni de Tu i no diguin res que fereixi o destrueixi; que només pronuncii paraules alegres, que mai traeixin confidències i secrets, i que aconseguixin despertar somriures.

Senyor, beneeix els nostres cors perquè siguin temple viu del teu Esperit i sàpiguen donar calor i refugi; que siguin generosos a perdonar i comprendre i aprenguin a compartir dolor i alegria amb un gran amor.

Déu meu, que puguis disposar de nosaltres amb tot el que som, amb tot el que tenim.

►► 2.3.2.- CANT

Una altre manera de finalitzar aquesta primera part de la trobada és amb un cant, ja que, com diu Sant Agustí: «Qui prega cantant, prega dues vegades».

Suggerim a cada sessió un cant però els acompanyants de pares poden triar-ne un altre. El cant que proposam per aquest sessió és: **Jesús és Senyor**.

En haver acabat, els pares es dirigeixen a la sala on es troben amb els seus acompanyants i els nins i nines fan el mateix amb els seus catequistes.

3.- SEGONA PART (TREBALL AMB ELS PARES)

L'objectiu d'aquesta segona part consisteix a treballar l'itinerari de fe amb els pares i mares, juntament amb els seus acompanyants. Per aquelles famílies que tinguin fills petits es podrà oferir un servei de guarderia mentre els pares participen a la sessió.

►► 3.1.- ACOLLIDA

Reunits a la sala dels pares i abans de començar la sessió es convida a un cafè, té o sucs i es reparteixen algunes galetes o pastes ja preparades. La finalitat d'aquest moment previ és crear un clima càlid i acollidor que disposi als participants a la confiança mútua i l'amistat. Cal vigilar que aquest moment no s'allargui excessivament i resti temps al desenvolupament de la sessió.

►► 3.2.- PRESENTACIÓ DEL TEMA

A continuació exposam algunes idees i claus interessants que poden ajudar els acompanyants a situar el tema. Per explicar-ho als pares i mares es poden fer servir aquestes paraules o unes altres de semblants:

- *El temps actual constitueix una ocasió fantàstica per a que els cristians puguin descobrir la verdadera naturalesa del cristianisme. «No es comença a ser cristià per una decisió ètica o per una gran idea, sinó per l'encontre amb un esdeveniment, amb una Persona, que li dona un nou horitzó a la vida i, amb això, una orientació decisiva», ha escrit Benet XVI i el Papa Francesc a l'Evangelii Gaudium.*

- *Per a molts, però, el cristianisme es situa més en l'àmbit de les idees que no en la realitat quotidiana, s'ha reduït a pura doctrina o moral i gairebé ja no té cap incidència en la vida. Sembla que ja no convenç, que no és capaç de treure a l'home del seu endormiscament ni d'oferir resposta a les necessitats fonamentals de la persona humana.*

- *Però aquesta visió del cristianisme (tan present avui sobretot a occident), no significa de cap manera que el cristianisme hagi deixat de ser font de sentit i vida plena per a la humanitat o hagi perdut la seva capacitat transformadora de la realitat. El que passa és que necessitam recordar què significa realment ser cristià, què ofereix el cristianisme i quina és la seva concepció de la persona humana.*

- *Finalment, no podem perdre de vista que allò que sovint ens apropa a la fe, més que les grans idees o els arguments molt ben construïts, no és altra cosa que la trobada amb persones creients que pel testimoni de la seva fe son capaços d'atraure els altres a la gràcia de Crist. Únicament el testimoni de la bellesa de la vida cristiana i l'encontre directe amb la persona de Jesucrist (com diu Benet XVI) tenen el poder de canviar el cor de les persones.*

►► 3.3.- DINÀMICA EXPERIENCIAL

A continuació plantejarem als pares i mares una dinàmica amb l'objectiu d'ajudar-los a reflexionar i a fer-se algunes preguntes essencials.

Per això, els presentem en primer lloc una cartolina en la que prèviament hi haurem escrit les paraules següents: **SER CRISTIÀ.**

►► 3.3.1.- Treball personal

A cada un dels participants els donam tres targes en blanc (que haurem retallat i preparat abans), i els convidem a escriure (o dibuixar) en cada una d'elles una idea que els pugui suggerir la frase que hi ha escrita a la cartolina. Cal expressar, de manera individual i personal, una idea damunt cada tarja.

►► 3.3.2.- Treball en petits grups

Una vegada acabat el treball personal es recullen les distintes targes amb les diverses idees expressades i es formen petits grupets, que poden quedar a la mateixa sala si les circumstàncies ho permeten (no més de tres parelles). A continuació **es mesclen les targes i es tornen a repartir** de tal manera que a cadascú li corresponguin novament 3 targes.

En un primer moment, ja reunits en petit grup, el catequista convida tots els partici-

pants a ordenar les targes que els hi han correspost en funció del **grau d'identificació amb el que hi ha expressat en cada una d'elles** i de la **importància** que creuen que té. A continuació es fa una roda en el grup i a cada volta cadascú ha d'eliminar una tarja, explicant a la resta el motiu de la seva decisió. Finalment, cada un dels participants es quedarà únicament amb aquella tarja que li sembli expressa millor el que significa ser cristià, explicant-ne també el motiu i penjant-la seguidament a la cartolina. Una portaveu de cada grup pot explicar a la resta de grups les raons que els han portat a escollir les targes que han quedat finalistes.

►► 3.3.3.- Reflexió conclusiva

A partir de les targes que s'han penjat a la cartolina, el catequista pot fer una breu conclusió de la dinàmica remarcant aquells aspectes que consideri suggeridors a l'hora d'explicar més clarament què significa ser cristià.

Una de les idees que convé anar aclarint en aquest moment (ja que es molt probable que aparegui reflectida en alguna de les respostes que donin els pares i mares en aquesta dinàmica) és que **ser cristià va molt més enllà de ser bona persona, intentar actuar èticament, no fer mal a ningú o defensar un conjunt de valors**. És evident que el fet de ser cristià ja ha d'incloure tots aquets elements i, fins i tot, d'altres molt més exigents, **com estimar als enemics, servir als altres sense esperar recompensa ni reconeixement o donar la vida per amor**. Però totes aquestes característiques també és possible trobar-les en persones que **no son cristianes**.

Aleshores, **en què consisteix allò específicament cristià?**...Des de el Nou Testament, els cristians s'han distingit pel **reconeixement explícit de Jesucrist**; per la confessió del seu nom. Els cristians, com diu sant Pau, son aquells que **«amb els llavis confessen que Jesús és el Senyor i creuen en el seu cor que Déu l'ha ressuscitat d'entre els morts»** (Rom 10, 9). Per això, el cristià no es distingeix dels qui no ho son per les obres exteriors que realitza, sinó per la seva interioritat creient i per la seva **confessió explícita de la fe en Jesucrist com a Senyor i Salvador**. Tal vegada el creient farà les mateixes coses que el no creient, però la seva **cosmovisió**, les seves **motivacions** i el **sentit** de la seva vida **es fonamenten en la fe en Jesucrist**. Aquesta és la clau diferenciadora.

►► 3.4.- VÍDEO: «Testimoni de Maria Arratibel»

Si hi ha temps suficient, es pot optar per complementar la dinàmica anterior, projectant un fragment del testimoni de Maria Arratibel, una de les protagonistes de la pel·lícula **“Converso”** (David Arratibel, 2017).

“Converso” és una pel·lícula documental sobre la família, la harmonia i la fe cristiana que neix d'un fet insòlit en la vida del seu director: la conversió sobtada i totalment inesperada de les seves germanes i la seva mare al catolicisme. Un fet que descol·loca d'una manera brutal el cineasta i que esdevindrà el punt de partida d'un documental en el que el director tractarà de descobrir què hi ha darrera d'aquell procés de transformació personal i vital pel que ha passat tota la seva família.

Fixem-nos en el doble joc del títol: «converso» ens parla del procés de conversió de la família del director; però també fa referència al verb conversar, parlar, ja que és el mateix director qui s'asseu enfront de la seva pròpia família, armat amb tot un seguit d'incisives preguntes, per intentar comprendre què és el que ha passat.

El fragment que proposam no forma part de la pel·lícula, però en ell podem veure com

Maria, una de les germanes, explica el seu procés de conversió i els motius que l'han conduit a ser cristiana, seguidora de Jesús.

►► 3.5.- PARAULA DE DÉU

L'escolta atenta de la Paraula de Déu hauria de constituir un dels **moments centrals** i més significatius de tota la sessió. Per això, és important que la Bíblia estigui situada en un lloc preferent de la sala i que el text es llegeixi directament de la mateixa i no de la fitxa.

Per ajudar els pares a entrar millor dins la història, cal que **l'acompanyant hagi contemplat prèviament aquesta escena en el silenci interior de la seva pregària**, escoltant com ressona la Paraula dins el seu cor i demanant-li a l'Esperit Sant col·laboració per tal de transmetre amb encert les veritats de la fe als pares i mares.

Abans de proclamar la Paraula, l'acompanyant fa una **brevíssima introducció per tal de despertar l'interès dels oients i situar-los una mica**.

►► 3.5.1.- Introducció a la lectura

*Aquest text que escoltarem pertany a la primera carta de sant Pau a la comunitat cristiana de Corint. És d'una gran importància pel que fa al tema que estam tractant avui ja que en ell, l'apòstol, ens ofereix els seus **motius per ser cristià**.*

*En primer lloc, Pau ens dirà que és cristià perquè en un moment concret de la seva vida **se li aparegué Jesús vivent**. Es a dir, Déu mateix, en la persona de **Crist ressuscitat, li va sortir a l'encontre** quan ell menys s'ho esperava i en unes circumstàncies que de cap manera permetien intuir que una cosa així pogués succeir. Si ho recordam, Jesús s'apareix a Pau mentre aquest fa camí cap a la ciutat de Damasc amb l'encàrrec de detenir i dur-se'n presos a Jerusalem els cristians que allà hi trobi.*

*En segon lloc, aquest encontre del tot inesperat i insòlit **va canviar-li per complet la vida** ja que aquell Jesús a qui perseguia amb tanta vehemència i crueltat va decidir regalar-li la **salvació**. Es a dir, va rescatar-lo de l'odi, de la violència, de la intransigència, del fanatisme, de l'orgull, i va concedir-li pau al cor i una nova mirada plena d'amor. A partir d'aquí, Pau ja no podrà fer altra cosa que correspondre a tanta gràcia immerescuda des de **l'agraïment més profund** i dedicant-se des de llavors a la causa de l'evangeli en el si de l'Església naixent.*

►► 3.5.2.- Lectura (1 Cor 15, 1-20)

Jesucrist ha ressuscitat

Us record, germans, l'evangeli que us vaig anunciar i que vosaltres acollíreu. Fins ara us hi heu mantingut fermes, i per ell obteniu la salvació, si el reteniu tal com us el vaig anunciar; altrament us hauríeu convertit inútilment a la fe. Primer de tot us vaig transmetre el mateix ensenyament que jo havia rebut: Crist morí pels nostres pecats, com deien ja les Escripures, i fou sepultat; ressuscità el tercer dia, com deien ja les Escripures, i s'aparegué a Cefes i després als Dotze. Després es va aparèixer a més de cinc-cents germans a la vegada, la majoria dels quals encara viuen, però alguns ja són morts. Després es va aparèixer a Jaume i, més tard, a tots els apòstols. Finalment, al darrer de tots, com a un que neix fora de temps, se'm va aparèixer també a mi. Perquè jo som el més petit dels apòstols i ni tan sols merec que em diguin apòstol, ja que vaig perseguir l'Església de Déu. Però per gràcia de Déu som el que som, i la gràcia que ell m'ha donat no ha estat infructuosa. Al contrari, he treballat més que tots ells; no jo, sinó la gràcia de Déu que hi ha en mi. Així, doncs, tant si som jo com si són ells, això és el que tots predicam i això és el que vosaltres heu cregut. Si predicam que Crist ha ressuscitat d'entre els

morts, com és que alguns de vosaltres neguen la resurrecció dels morts? Si no hi ha resurrecció dels morts, tampoc Crist no ha ressuscitat. I si Crist no ha ressuscitat, la nostra predicació és buida, i buida és també la vostra fe. Fins i tot donam un fals testimoni de Déu mateix, ja que testimoniam en contra d'ell quan deim que ell ha ressuscitat el Crist: si és cert que els morts no ressusciten, Déu no l'ha pogut pas ressuscitar. Perquè si els morts no ressusciten, tampoc Crist no ha ressuscitat. I si Crist no ha ressuscitat, la vostra fe és il·lusòria, encara viviu en els vostres pecats. En conseqüència, els qui han mort en Crist, també estarien perduts sense remei. Si l'esperança que tenim posada en Crist no va més enllà d'aquesta vida, som els qui fem més llàstima de tots els homes.

►► 3.6.- IL·LUMINACIÓ CRISTIANA (comentari catequètic de la Paraula de Déu)*

Finalitzat el moment de treball en grups, l'acompanyant comenta breument alguns dels punts més significatius de la lectura relacionant-ho, si és possible, amb el testimoni i les preguntes. Per ajudar-lo en aquesta tasca, pot anar seguint el text que segueix a continuació i també **donar-lo fotocopiats als participants perquè després ho puguin llegir tranquil·lament a casa.**

La resurrecció, nucli fonamental de la nostra fe

És molt possible que per a la nostra mentalitat de persones del segle XXI, això de la resurrecció dels morts i la vida eterna pugui semblar una bogeria que no respon a cap esquema racional. Tan és així, que son molts els qui es pregunten: ¿i si tot això no fos altra cosa que una fantasia elaborada per la religió per a canalitzar el desig, tan humà per altra banda, d'immortalitat?. Però nosaltres, com a cristians, sabem per la fe que hem estat creats per Déu, que som els seus fills i filles i que Ell, com a Pare, no té desig més gran que compartir amb nosaltres la seva pròpia vida que no s'acaba mai.

En aquest sentit, el fragment de la carta als corintis que hem escoltat és molt important perquè fa referència clara i explícita a allò que constitueix el nucli i fonament de la nostra fe cristiana: la resurrecció de Jesús. A aquesta carta, l'apòstol Pau afirma que si Crist ha ressuscitat també nosaltres ressuscitarem i tindrem vida eterna; en canvi, si ens limitam a dipositar la nostra esperança únicament en les coses d'aquest món, aleshores esdevindrem els més desgraciats dels homes. Però Crist ha ressuscitat, afirma amb fermesa i convicció Pau, i aquesta és precisament la bona notícia de l'Evangeli per a tots els homes i dones.

Què vol dir ressuscitar?

El primer lloc cal aclarir que ressuscitar no és el mateix que reviure. Per exemple, tot i que habitualment parlem del miracle de la «resurrecció» de Llätzer, la realitat és que Llätzer no va ressuscitar sinó que va «reviure». És a dir, va ser retornat temporalment a la seva vida terrenal i va tornar a morir uns anys després. En canvi, ressuscitar significa que, per la intervenció de Déu, una persona passa de la mort a la vida, però no a la vida d'abans, sinó a la vida mateixa de Déu per a tota l'eternitat. Qui ressuscita ja no torna a morir mai més. Crist ha ressuscitat i per això és Senyor, perquè té la vida de Déu i dona vida al món.

La resurrecció de Jesús

«Si no hi ha resurrecció dels morts, tampoc Crist no ha ressuscitat. I si Crist no ha ressuscitat, la nostra predicació és buida, i buida és també la vostra fe». «Si l'esperança que tenim posada en Crist no va més enllà d'aquesta vida, som els qui fem més llàstima de tots els homes».

La resurrecció de Jesús no és un mite sinó que té el caràcter d'un esdeveniment, que troba la

seva essència en el pas de la mort a la vida. Seguint la línia de tot el que se'ns ha transmès des de aquelles antigues fonts, resulta possible contemplar la resurrecció com un **esdeveniment històric**, ja que va succeir en una circumstància molt concreta de **lloc i temps**: «**el tercer dia**» després de la crucifixió, **a Jerusalem, en el sepulcre** que Josep d'Arimatea va posar a disposició de la família (cf. Marc 15, 46), i en el que es va dipositar el cos de Jesús una vegada baixat de la creu. I va ser precisament aquest sepulcre el que es va trobar buit la matinada del tercer dia (després del dissabte pasqual).

Però la resurrecció, tot i ser un esdeveniment determinable en l'espai i en el temps, transcendeix i **va més enllà de la història**. És tracta, en tot cas, d'un fet **meta-històric**. Ningú va veure el fet en sí. Ningú va poder ser testimoni ocular del moment concret de la resurrecció. Foren molts els qui varen poder veure la agonia i la mort de Jesús al Gòlgota; alguns participaren en la col·locació del seu cadàver dins el sepulcre; els guàrdies es preocuparen de tancar i segellar meticulosament el seu sepulcre i de vigilar-lo, no fos cosa que per donar compliment a allò que havia dit que ressuscitaria als tres dies, vinguessin de nit els seus deixebles, robessin el cos i després fessin creure al poble que havia ressuscitat (Mateu 27, 63-64). Però **ningú va poder ser testimoni del fet concret de la resurrecció**. Varen ser les dones qui, en anar al sepulcre la matinada del tercer dia amb els aromes, descobriren que estava buit, la pedra retirada, i veren un jove vestit de blanc que els va parlar de la resurrecció de Jesús (cf. Marc 16, 6). Certament, **el cos del Senyor ja no era allà**.

Com ja hem dit abans, la resurrecció de Crist **no va ser un retorn a la vida terrena**, com en el cas de Llätzer, la filla de Jaire o el fill de la vídua de Naïm, retornats a la vida pel poder de Jesús però que en un moment determinat varen morir novament. En el cas de la resurrecció de Jesús, la cosa és essencialment diferent. El cos de Jesús és **omplert fins a vessar del poder de l'Esperit Sant** en la resurrecció. És a dir, **comença a participar de la vida divina** en l'estat de glòria, de manera que podem dir d'Ell, amb Sant Pau, que és «**home del cel**». (cf. 1Co 15, 47 ss.).

Certament que Jesús, **després de la resurrecció, s'apareix als seus deixebles**, parla, menja amb ells i fins i tot convida a Tomàs a tocar-lo per assegurar-se de la seva **identitat**. **El Ressuscitat és el crucificat**. Però aquesta dimensió real de la seva humanitat total encobreix l'altre vida, la vida en majúscules, que ja li pertany per a sempre i el submergeix en el «**misteri**».

De tot això es pot deduir clarament que la resurrecció de Jesús és el **major esdeveniment de la història de la salvació** i, més encara, de la història de la humanitat, ja que li confereix un **sentit definitiu al món**. Tot el món gira en torn de la creu, però la creu troba el seu significat més complet en la resurrecció com a **font de sentit i salvació per a tota la humanitat**.

Testimonis del Crist

Els cristians no som savis ni gurus, som **testimonis**. Proclamam un esdeveniment inaudit en el que es posa en joc el destí mateix i el futur de tota la humanitat. No es tracta d'un esdeveniment miraculós més sinó d'un esdeveniment que representa el **compliment de totes les promeses** de l'Antic Testament i que té una força tan gran que és capaç de **transformar-ho tot**.

*Per tal d'ajudar els acompanyants a complementar i fonamentar teològicament aquest punt, a l'Apèndix es recull una exegesi bíblica sobre el fragment evangèlic que s'ha proclamat.

▶▶ 3.7.- TREBALL EN GRUP

▶▶ 3.7.1.- Treball en petit grup

A partir de tot el que s'ha dit fins ara, es convida els pares i mares a reunir-se en petits grups per fer un petit treball en grup a partir de les següents preguntes:

- *Què vol dir, per a mi, que una persona és cristiana?...*

- *Quines conseqüències té dins la vida el fet de ser cristià, si és que en té alguna?...*

- *Quines diferències penses que hi ha entre una persona que es diu cristiana i una altre que no ho és?...*

- *Es «nota» d'alguna manera quan un és cristià?...en què?....*

Si es disposa de temps suficient es poden compartir algunes respostes. En cas contrari, l'acompanyant pot passar directament a fer un breu resum de les conclusions, tal i com segueix.

►► 3.7.2.- Reflexió conclusiva: Per què soc cristià?*

Quan un es planteja aquesta qüestió, la primera resposta que generalment li sol venir al cap és: “soc cristià perquè he nascut en un país de cultura cristiana”. O bé: “soc cristià perquè els meus pares em varen batiar i em van ensenyar a ser-ho”.

Però el cert és que a dia d'avui, a Occident, les noves generacions estan perdent qual-sevol tipus de referent cultural religiós i tampoc el troben ja en l'entorn familiar. Per tant, avui ja no val allò de ser cristià per tradició, per cultura o per herència. Aquells temps de “cristiandat” ja han passat.

A continuació esbossarem algunes de les principals raons que haurien de fonamentar el nostre ser cristià i que van molt més enllà de la simple tradició, cultura o herència.

▪ **Soc cristià perquè Déu m'ha sortit a l'encontre**

Déu **sempre ens surt a l'encontre**, fins i tot encara que no el cerquem, i toca a la porta del nostre cor perquè desitja entrar en la nostra vida per a transformar-la i teixir amb nosaltres una **història d'amistat**. El cristià serà aquell que tindrà la valentia d'obrir-li la porta a Déu quan aquest li surti a l'encontre i establir així una **relació** amb Ell.

▪ **Soc cristià per Jesús**

La figura de Jesús sempre resulta fascinant. Inclús quan ens costa entendre a Déu o a la Església, Jesús representa una porta oberta al sentit, a la confiança i a l'amor sense límits. Jesús és qui ens **ajuda a ser cristians**, qui ens ajuda a entendre la fe i a no aturar-nos mai en el camí de la vida. El seu amor als pobres, la seva denuncia de la injustícia, la seva permanent llibertat, la seva alegria compartida, la seva familiaritat amb Déu, segueixen sent per a tots un impuls que ens anima a seguir-lo i ens fa sentir més vius i més humans.

Seguint a Jesús és possible experimentar la **proximitat de Déu**. Sense Jesús, Déu ens quedaria massa lluny, molt enfora de les nostres preocupacions i vivències quotidianes. En canvi, en la vida de Jesús podem descobrir-hi el batec d'un **Déu proper** que ens estima de manera entranyable i ens anima a viure d'una forma més humana.

No som cristians, per tant, per tradició o perquè creim que “hi ha d'haver-hi alguna cosa”. Ni tan sols perquè creim en un Déu que ho ha creat tot però que, en el fons, es desentén de la vida de les persones i no té cap incidència real en la vida. Si som

i ens deim cristians és perquè **seguim a Jesús de Natzaret** i intentam viure en comunitat fent que els nostres gests i la nostra vida siguin un reflex dels seus gests i de la seva vida.

- **Soc cristià perquè Déu, en Jesús, m'ha salvat**

En una cultura com l'actual no resulta senzill comprendre adequadament (i encara menys acceptar) la idea de la **salvació**. Avui, es confon fàcilment la salvació amb la **dependència**, motiu pel qual ens hi resistim... Però la salvació que porta Jesús consisteix en una **nova manera de ser persona**. Entesa així, l'experiència de la salvació va molt més enllà i és molt més fonda que un simple "solucionar problemes" de part de Déu.

Una persona pot ser religiosa i, fins i tot, considerar-se creient, però no haver **experimentat mai** la salvació. El cristià, en canvi, és aquell que no disposa únicament d'un coneixement intel·lectual de la salvació sinó que **experimenta els canvis** que la nova vida regalada per Jesucrist va produint en el seu **interior**.

Alguns dels **fruits més rellevants de la salvació són: confiança; pau; llibertat interior; esperança** de saber que estam en bones mans; una **mirada nova** envers un mateix, els altres i el món; una **nova llum** sobre la condició humana i finalment, la paradoxa de que la **fe no em soluciona res però ho canvia tot**.

- **Soc cristià per l'Església**

A això de ser cristià -que no sempre és fàcil- ens hi ajuda l'Església. Sense ella **no podríem ser cristians**. Però pot passar que en tractar el tema de l'Església apareguin molts prejudicis. Per això, en primer lloc cal aclarir que **quan parlem de l'Església** no ens referim únicament als capellans, monges, bisbes, etc... sinó que **ens referim a tots els batiats**. Es a dir, a tots aquells milions de persones que, arreu del món, han optat per **viure a l'estil de Jesús** des de la seva circumstància concreta i personal...

Hi ha dues coses que mai podrem agrair suficientment a aquesta Església que consideram **mare i comunitat**: una primera és que **ens ha donat a conèixer a Jesucrist** i la segona, que **ha preservat el seu missatge** amb tanta cura i delicadesa que li ha permès arribar fins a nosaltres amb la seva frescor original.

Finalment, som cristians gràcies a que en l'Església és possible trobar-se amb **persones extraordinàries**. Gent senzilla i bona, valenta i generosa, que acull sense demanar i que fan de la seva vida un servei. Hi ha molta gent així, més de la que ens podem imaginar. Ells ens ajuden a ser cristians. **La seva fe reforça la nostra**. Al seu costat, la vida té més sabor a evangeli.

*A l'Apèndix es pot trobar el text complet.

►► 3.8.- ORATORI PELS PARES

Gracies Senyor Jesús per indicar-me el camí per a ser cristià

Acabades les dinàmiques i reflexions, ve el moment de l'oració. Els acompanyants i els pares i mares es desplacen a un lloc preparat per a l'ocasió, per compartir davant Déu tot allò viscut durant la sessió.

L'oració serà molt senzilla recordant el text bíblic preparat per a l'ocasió. **Es poden realitzar al-**

gunes tècniques senzilles d'interioritat o de respiració per ajudar aquells pares que no estan acostumats a fer silenci, meditació, reflexió o pregària. Per exemple, si optem per fer un exercici de respiració, cal ensenyar en primer lloc a centrar l'atenció sobre la inspiració i l'expiració. De tal manera que convidem a fer tres inspiracions i expiracions seguint aquesta pauta: la primera per **donar gràcies a Déu, el Pare del cel**; la segona respiració **a Jesús, el seu fill i el nostre amic**; i la tercera respiració **a l'Esperit Sant que és la força que ens impulsa**. Tot això es fa en silenci i aclucant els ulls. És clau deixar uns segons entre respiració i respiració ja que són els segons de silenci més intens.

Una oració ben preparada ajudarà les famílies en la seva vida ordinària. Tenir cura de l'ambientació, l'aroma de la sala, la música (s'aconsella CHRISTOPHER WALCOTT, *Dreams of angels*, o *The Angel of Love*; BILL DOUGLAS, *Deep Peace*), els lectors, i ajudar guiant l'oració a que visquin un moment intens de relació personal amb Déu. Abans de marxar al lloc de l'oració s'explicarà molt bé el que es farà i de quina manera.

Possible **esquema del oratori**:

1.- Música de fons per fer ajudar a fer silenci interior.

2.- Tècnica per la relaxació i interiorització

- Breu moment de silenci per sentir-se al costat de Jesús.
- Mirar amb els ulls del cor les coses bones que ens han passat aquesta setmana: records i presències

3.- Memòria de les presències i els records de Jesús. En aquest moment es demana als pares i mares per les experiències de Déu i les presències de Jesús durant la setmana. Les experiències de Déu poden ser les coses bones que els han succeït durant la setmana amb els seus fills, i les presències de Jesús es manifesten: en la paraula, en cada un d'ells, en la història personal, en els malalts, en els pobres, en l'Eucaristia, en l'Església i els sagraments. «Perquè on n'hi ha dos o tres de reunits en el meu nom, jo som allà enmig d'ells» (Mt 18,20)

4.- Oració del cor. Se'ls convida a que totes aquestes presències experimentades les presentin en forma d'acció de gràcies, dient: «gràcies, Senyor, per ... ». Han de ser frases molt curtes i concretes.

5.- Lectura de la cita bíblica: Lectura de l'Evangeli segons sant Mateu (Mt 20,18-19)

I Jesús va prendre a part els dotze deixebles i pel camí els digué: ara pujam a Jerusalem, i el Fill de l'home serà entregat als grans sacerdots i als mestres de la Llei, el condemnaran a mort i el posaran en mans dels pagans perquè l'escarneixin, l'assotin i el crucifiquin; però el tercer dia ressuscitarà.

6.- Moment de silenci i pregària

Una vegada hem escoltat la Paraula, podem convidar als pares a fer un breu moment de silenci i a deixar que ressoni en el nostre interior.

Damunt l'espai sagrat de l'oratori (catifa) hi haurà unes llavors preparades amb alguns cossiols plens de terra. Aleshores **es convida als pares i mares a agafar una llavor i a dipositar-la a la terra del cossioll, amb l'esperança que aquesta llavor, mori per poder donar fruit.**

Les llavors poden semblar mortes, sense vida. Però quan s'enterren i es reguen i reben la llum del sol, aquestes llavors es transformen en vida. Després de la crucifixió, molta

gent va pensar que Jesús havia mort definitivament a la creu. Però com Ell mateix havia anunciat, al cap de tres dies tornà a la vida; talment la llavor, que un cop ha estat sepul·lada en la terra, reneix en forma d'una nova planta. I així com Jesús va vèncer a la mort amb la seva Resurrecció, nosaltres també un dia ressuscitarem amb Ell.

En fer el gest d'enterrar la llavor es pot dir als pares que diguin aquesta frase o similar: **«Gràcies Senyor per la teva resurrecció; cuida a <nom de la família>».**

7.- Cançó: Com el Pare m'ha estimat

8.- Oració: Es pot concloure l'oratori elevant les mans al cel i resant junts el Pare Nostre. Mentre es resa el Parenostre es pot convidar algun pare o mare a **anar tirant aigua als cossiols amb una regadora.**

9.- Benedicció final

4.- TERCERA PART (EUCARISTIA PARES I NINS CONJUNTAMENT)

►► 4.1.- ACCENT CATEQUÈTIC EN L'EUCARISTIA (*Opcional o complementari*)

Dedicam un temps a preparar: els cants, les lectures, aquelles coses en les quals ens fixarem de manera especial: **la pregària del Parenostre.**

Seria bo que en aquesta ocasió motivéssim els nins i famílies a **escoltar amb molta atenció la Paraula de Déu: és Crist mateix que ens parla.** Fixem-nos que quan es proclama l'Evangelí, nosaltres feim tres creus sobre el nostre cos: perquè estiguem oberts a la Paraula de cap (+), la puguem anunciar amb els llavis (+) i la puguem guardar al nostre cor, com Maria (+).

Després de l'homília de la celebració es pot fer entrega (a cada nin o per famílies) d'una **imatge de Jesús** per posar al raconet de pregària de casa (es poden adquirir a la llibreria de la Casa de l'Església).

En el moment de l'entrega, el celebrant diu per a tots:

Rebeu aquesta bella imatge de Jesús. Emporteu-vos-la a casa i col·locau-la al vostre raconet de pregària, perquè pugueu parlar amb Ell, compartir la vostra vida amb Ell, i sentir així com vos estima.

Tots: **Amén**

Després, el celebrant, potser ajudat d'algun catequista o acompanyant de pares, entrega la imatge de Jesús a cada nin o família

►► 4.2.- INDICACIONS PER TREBALLAR PARES I FILLS (*Opcional o complementari*)

Els acompanyants de pares proposen unes pautes per treballar a casa amb els fills:

1.- Jesús utilitza les paràboles per fer-nos entendre una realitat molt profunda. La llavor que ens ofereix Jesús té un poder meravellós, pot créixer a qualsevol lloc. És igual que l'amor que ens ofereix el Senyor, **que pot créixer a qualsevol cor.** Com una llavoreta, si la regam i la cuidam pot créixer. Nosaltres, a la catequesi de família, ens feim cada cop més amics de Jesús i deixam que la seva llavoreta vagi creixent al nostre cor.

El catequista o acompanyants de pares entreguen unes **llavors** perquè els nins i pares les puguin **semmrar** a casa seva.

2.- Convidar les famílies a tenir un **calendari** a casa en el que puguin anar marcant tots els dies que han **pensat a regar la llavor i a parlar una mica amb Jesús**.

5.- DESPRÉS DE LA TROBADA (PELS PARES I MARES)

►► 5.1.- CONTINUITAT A LES XARXES SOCIALS (*Opcional o complementari*)

Durant les setmanes que van d'una reunió a l'altre, el responsable o coordinador dels catequistes pot enviar als pares algun vídeo o text (via whatsapp) perquè aquets puguin seguir reflexionant sobre el tema que s'ha tractat a la sessió. D'aquesta manera, la catequesi segueix viva i té **ressò a les xarxes socials**.

En aquest cas proposem:

- **Hacer discípulos**
- **Soy Católico (Vaya semanita)**

6.- APÈNDIX (MATERIAL PELS ACOMPANYANTS DE PARES)

En aquest apartat oferim als acompanyants i catequistes altres animacions, dinàmiques, contes, vídeos que es poden fer servir com alternatius o complementaris als que ja es proposen a cada sessió.

Per altra banda, també es fa una proposta de textos i lectures que poden ser de molta utilitat als acompanyants a l'hora de preparar millor la sessió i aprofundir en aspectes teològics o bíblics.

Finalment, aquest apèndix es completa amb una bibliografia recomanada.

►► 6.1.- ANIMACIÓ (*Opcional o complementari*)

En cas que s'hagi escollit el conte com a dinàmica inicial en família es pot optar per realitzar algunes danses, cançons, o jocs senzills per rompre el gel i permetre que els pares i mares tinguin uns moments per jugar amb els seus fills. És important fer veure que divertir-se i jugar també forma part de l'alegria cristiana.

Seguidament suggerim alguns jocs que els acompanyants poden utilitzar. Cadascú pot escollir aquells que tingui més per mà. Es demana als pares, mares i nins que facin un cercle gros per jugar tots plegats.

- **CANT: EL PALO EN EL HOYO.** Hay un hoyo en el fondo de la mar... hay un palo en el hoyo en el fondo de la mar, hay un sapo en el palo en el hoyo en el fondo de la mar, hay un pelo en el sapo en el palo, etc.

- **CRIT: PERN.** Catecric, catecrac, catecroc, catecroc, catecric, catecrac, molt bé!! (amb la mà al cap un cop a la dreta i l'altre a l'esquerra).

- **DANSA: YO TENGO UNA CASITA.** Yo tengo una casita, así, y así, con una puertecita y toco así y así, con una chimeneita que hace así y así, con una ventanita que hace así y así, y barro mi casita así y así... (Cada cop més grossa)

- **CANÇÓ: HOLA AMICS:** Hola, amics, què tal i com estau? (Molt bé!) I les vostres amistats com van? (Molt bé!) Farem el possible per a ser bons amics. Hola, amics, què tal i com estau? (Molt bé!) ...nines ...catequistes ...capellà, etc...

▶▶ 6.2.- VIDEOS DE SUPORT (fragments de pel·lícules)

A continuació proposam alguns vídeos que els acompanyants de pares també poden utilitzar a l'hora de complementar les seves explicacions.

- **Fragment de la pel·lícula: Dios no está muerto 2**
Sóc cristià per que el cristianisme és una evidència certa...

- **Católico ¿y qué? (4:49 – 8:04)**

- **Fragment de la pel·lícula: De dioses y de hombres (01:16:25 -01:19:00)**
Diàleg entre dos monjos: el superior i el monjo que més dubtes té sobre la conveniència de continuar a Argelia, amb el greu perill que això implica de morir assassinats. Li explica aquest monjo al superior que morir per la seva fe no li hauria d'importar, perquè des de petit ja havia imaginat que podria arribar aquest moment; però ara, que ho veu com una realitat tan propera, es sent profundament intranquil i ple de dubtes. No es capaç de sentir la veu de Déu en la pregària...El superior li respon que ja ha entregat la seva vida a Crist, que un esdevé màrtir per amor, que la seva missió és ser germans de tots i que l'amor no és altra cosa que pura esperança, capaç de suportar-ho tot...

- **Dick & Rick Hoyt - Mi Padre me Ama (Juan Luis Guerra)**

- **Testimoni de conversio de Eduardo Verástegui**

▶▶ 6.3.- TEXTS PER IL·LUMINAR TEOLOGICAMENT ELS ACOMPANYANTS

A continuació proposam als acompanyants de pares un conjunt de lectures per aprofundir en el tema i que poden ser d'utilitat per a preparar millor la sessió i/o complementar el que apareix a la fitxa.

▶▶ 6.3.1.- Youcat

Números: 104, 105, 107

104. ¿Podem ser cristians sense creure en la resurrecció de Crist?
No. «Si Crist no ha ressuscitat, aleshores la nostra fe és buida, com buida és també la nostra predicació»

105. Cóm van arribar els deixebles a creure que Jesús havia ressuscitat?
Els deixebles, que primer havien perdut qualsevol esperança, arribaren a creure en la resurrecció de Jesús perquè el veieren de diverses maneres després de la seva mort, parlaren amb ell i experimentaren que era viu.
Els esdeveniments pasquals que es van desenvolupar a Jerusalem vers l'any 30 no són cap història inventada; impressionats per la mort de Jesús i per la derrota sofer-

ta, els deixebles van fugir («nosaltres esperàvem que ell seria el qui hauria alliberat Israel», Lc 24,21) o es refugiaren darrere les portes tancades. Només el trobament amb Crist ressuscitat els alliberà del seu espant i els emplenà d'una fe entusiasta en Jesucrist, el Senyor que està per damunt de la vida i de la mort.

107. Amb la resurrecció Jesús va tornar a l'estat físic que tenia durant la seva vida terrenal?

Jesús ressuscitat es va fer tocar pels deixebles, menjà amb ells i els mostrà les ferides de la pròpia passió; ara bé, el seu cos ja no pertanyia solament a la terra, sinó al regne celestial del Pare.

El Crist ressuscitat, que encara porta les nafres del crucificat, ja no està lligat al temps i a l'espai. Ell podia passar a través de les portes tancades i aparèixer als seus deixebles en llocs diversos i en un aspecte en què no el reconeixien immediatament. La resurrecció de Crist no era, doncs, un retorn a la normal vida terrena, sinó l'ingrés en una nova manera de ser: «Crist, ressuscitat d'entre els morts, ja no mor més; la mort no té cap domini sobre ell» (Rm 6,9).

►► 6.3.2.- Altres temes complementaris

Per què soc cristià?

Quan un es planteja aquesta qüestió, la primera resposta que generalment li sol venir al cap és: «**soc cristià perquè he nascut en un país de cultura cristiana**». O bé: «**soc cristià perquè els meus pares em varen batiar i em van ensenyar a ser-ho**».

Però el cert és que a dia d'avui, a Occident, el lligam cultural i familiar que ens unia al cristianisme s'ha afeblit de tal manera que les noves generacions tenen cada cop més dificultats per trobar qualsevol tipus de **referent religiós** (negat i rebutjat de forma sistemàtica pels poders fàctics) ja sigui en l'àmbit de la cultura i la societat com en el de la família, donat el clima de indiferència i desconeixement general sobre el fet religiós que avui s'ha instal·lat a tot arreu.

Per tant, avui ja no val allò de **ser cristià per tradició, per cultura o per herència**. Aquells temps de «cristiandat» en que tota la societat era cristiana (al manco de nom) **ja han passat** i probablement és molt millor que sigui així perquè d'aquesta manera ens veiem obligats a desinstal·lar-nos i a revisar i purificar les nostres motivacions.

A continuació comentarem algunes de les principals **raons que haurien de fonamentar el nostre ser cristià** i que van molt més enllà de la simple tradició, cultura o herència.

▪ Soc cristià perquè Déu m'ha sortit a l'encontre

Els antics catecismes deien que un és cristià «**per la gràcia de Déu**». I realment és així. Un no és cristià per una decisió de la **voluntat o gràcies al seu esforç**, sinó perquè Déu ha tingut **infinita misericòrdia** d'ell. Una vegada que prenc consciència de la gran misericòrdia que Déu ha tingut amb mi és quan em toca elegir, però no abans.

Com es diu al llibre de l'Apocalipsi, el Senyor està a la porta i toca, **si li obres la porta** entrarà a casa teva i sopareu plegats (Ap 3,20). Déu **sempre ens surt a l'encontre**, fins i tot encara que no el cerquem, i toca a la porta del nostre cor perquè desitja entrar en la nostra vida per a transformar-la i teixir amb nosaltres una **història d'amistat**. El cristià serà aquell que tindrà la valentia d'obrir-li la porta a

Déu quan aquest li surti a l'encontre i establir així una **relació** amb Ell.

Cal recordar que l'experiència de l'encontre amb Déu no es pot sistematitzar ja que es tracta de quelcom absolutament **personal** i **únic**. En algunes persones l'experiència de trobada amb Déu tindrà un caràcter sobtat i inesperat i en canvi, per una gran majoria, es tractarà d'un **procés de descoberta més lent i gradual**. Encara que en aquest últim cas es necessita més paciència, la certesa que la trobada amb Déu no es tracta d'una il·lusió també serà més gran.

- **Soc cristià per Jesús**

La figura de Jesús sempre resulta fascinant. Inclús quan ens costa entendre a Déu, a la Església, als nostres familiars o a la vida mateixa, Jesús representa una porta oberta al sentit, a la confiança i a l'amor sense límits. Jesús **és qui ens ajuda a ser cristians**, qui ens ajuda a entendre la fe i a no aturar-nos mai en el camí de la vida.

Encara avui, la vida de Jesús continua sent una **provocació**. El seu amor i proximitat als més pobres, oprimits i marginats, la seva denuncia de la injustícia, la seva permanent llibertat, la seva alegria compartida, el seu respecte profund per les persones (ja siguin publicans, prostitutes, jueus o romans...), la seva familiaritat amb Déu, la seva tendresa amb els malalts, la seva crítica als qui han fet de la religió una professió o una manera de sotmetre als altres i la seva il·lusió per la vida, segueixen sent per a tots nosaltres un impuls que ens anima a seguir-lo i ens fa sentir més vius i més humans.

Seguint a Jesús **és possible experimentar la proximitat de Déu**. Sense Jesús, Déu ens quedaria massa lluny, molt enfora de les nostres preocupacions i vivències quotidianes, un ésser totpoderós i celestial a qui podríem reverenciar i témer però difícilment estimar. En canvi, en la vida de Jesús podem descobrir-hi el batec d'un **Déu proper** que ens estima de manera entranyable i ens anima a viure d'una forma més humana.

Jesús no va ser un teòric de la religió (el varen matar en nom de Déu!), sinó un apassionat de la vida que, amb les seves paraules i fets, ens va donar a conèixer que quan ens estimam, quan rompem les barreres humanes i ens apropem com a germans, quan ens perdonem i construïm un **món més just**...aleshores estam **experimentant a Déu**.

La millor definició que la Bíblia ens dona de Déu la podem trobar a l'evangeli i a les cartes de st. Joan, que s'atreveix a dir que **Déu és amor**. Evidentment que Déu és omnipotent, omniscient, etern, totpoderós, i totes aquestes coses difícils d'entendre...però sant Joan es centra en la més important : **Déu és amor**, així de senzill. I per això, quan a l'evangeli comprovam que la vida de Jesús va ser una defensa apassionada de l'amor fins a vessar la sang, descobrim que **només en Ell** és possible trobar-se de manera directe i sense filtres amb el misteri de Déu. Això ens ajuda a descobrir que **quan estimam és quan més a prop estam de Déu**.

No som cristians, per tant, per tradició o perquè creim que "hi ha d'haver-hi alguna cosa". Ni tan sols perquè creim en un Déu que ho ha creat tot però que, en el fons, es desentén de la vida de les persones i no té cap incidència real en la vida. Si som i ens deim cristians **és perquè seguim a Jesús de Natzaret** i intentam viure en **comunitat** fent que els nostres gests i la nostra vida siguin un reflex dels seus

gests i de la seva vida.

- **Soc cristià perquè Déu, en Jesús, m'ha salvat**

En una cultura com l'actual que conrea l'individualisme i la filosofia del “tu pots!” i en la que l'home ha esdevingut el protagonista únic i absolut de la seva pròpia història, no resulta senzill comprendre adequadament (i encara menys acceptar) la idea mateixa de la **salvació**. Avui, es confon fàcilment la salvació amb la **dependència**, motiu pel qual no resulta fàcil acceptar una salvació que ve de fora d'un mateix i sembla amenaçar la pròpia autonomia. Per això **ens hi resistim...** En el millor dels casos, la salvació ha quedat reduïda a una qüestió purament **escològica** que la situa en un àmbit exclusivament ultraterrenal i que consisteix en el **premi o càstig** per les obres realitzades en vida. Una idea clarament **limitada i reduccionista**.

Tot i aquestes dificultats, encara és possible assenyalar **dos camins** que possibiliten l'experiència de salvació.

Per una banda, la vivència d'alguna **situació límit**, ja sigui una malaltia, un dol o una dificultat greu. Convenientment il·luminada, una situació d'aquest tipus pot esdevenir una plataforma privilegiada per a preguntar-se sobre **allò que fonamenta vertaderament la vida i li confereix consistència** i sobretot per experimentar la necessitat que tenim de **ser salvats** donat que, sovint, la nostra voluntat i les nostres forces no són suficients. D'aquesta manera, podem comprovar que l'experiència de la salvació **va molt més enllà** i és molt més fonda que un simple “solucionar problemes” de part de Déu. I serà justament aquesta constatació la que ens permetrà experimentar la salvació **inclús enmig del patiment**, de la mort o de les contradiccions de la vida humana.

Per l'altra, també és possible que les coses ens vagin molt bé i no haguem d'afrontar cap situació límit però, tot i així, resulta que no podem evitar una espècie d'**insatisfacció existencial** i la punyent sensació que la vida ha de ser molt més que el que estam vivint. El fet d'experimentar això constitueix un altre camí per experimentar la salvació.

Una persona pot ser religiosa i fins i tot considerar-se creient però no haver **experimentat mai** la salvació. El cristià, en canvi, és aquell que no disposa únicament d'un coneixement intel·lectual de la salvació sinó que **experimenta els canvis que la nova vida regalada per Jesucrist va produint en el seu interior**. La salvació que porta Jesús és una **nova manera de ser persona**.

Alguns dels **fruits més rellevants de la salvació són: confiança; pau; llibertat interior; esperança** de saber que estam en bones mans; una **mirada nova** envers un mateix, els altres i el món; una **nova llum** sobre la condició humana i finalment, la paradoxa de que **la fe no em soluciona res però ho canvia tot**.

- **Soc cristià per l'Església**

A això de ser cristià -que no sempre **és fàcil**- ens hi ajuda l'Església. Sense ella **no podríem ser cristians**. Però pot passar que en tractar el tema de l'Església apareguin molts prejudicis i algú es preguntí: ¿com és possible que un Església vella i avorrida pugui animar-li la vida a algú?; ¿com, des de el Vaticà, des de les riqueses i des de postures històriques de tant de poder i col·laboració amb la injustícia,

l'Església pot animar la fe d'algú?.

Bé, en primer lloc hauríem de concretar **què volem dir quan parlem de l'Església**. Perquè normalment quan pensam en l'Església automàticament pensam en els capellans, el Papa, els bisbes...és a dir, en els "professionals de la religió". Però resulta que aquets només representen l'u per mil de l'Església ja que la immensa majoria dels cristians no són ni capellans ni monges, ni bisbes. **L'Església som tots els batians.**

Per això, quan parlem de l'Església, cal pensar en famílies cristianes que intenten viure la seva fe amb normalitat i alegria; en voluntaris generosos que ofereixen el seu temps en tasques que ningú més vol fer; en adolescents que cerquen respostes i no es conformen amb el que els volen vendre; en persones majors que tenen esperança en Déu; en malalts que enmig dels seus patiments segueixen confiant; en catequistes; en missioners...es a dir, en tants de milers de persones que han optat per **viure a l'estil de Jesús** des de la seva circumstància concreta i personal...També, evidentment, en els capellans i monges, en els bisbes i en el Papa.

Hi ha dues coses que mai podrem agrair suficientment a aquesta Església que consideram **mare i comunitat**: una primera és que **ens ha donat a conèixer a Jesucrist**. Tot i les seves limitacions i errades, de la seva historia convulsa i fràgil, l'Església ens ha ensenyat qui és Jesús i **ha preservat el seu missatge** amb cura i delicadesa per tal que arribés a nosaltres amb la seva frescor original.

Per altra banda, l'Església ha tingut i segueix tenint **màrtirs**, persones que han donat la vida i han vessat la seva sang per la fe en Jesucrist. Cada any moren uns 40 missioners assassinats per la seva fe, també altres persones que no son missioners son assassinades pel mateix motiu. Si l'Església és perseguida és per què **anuncia a Jesús de Natzaret** i, en conseqüència, anuncia que tot esser humà és fill de Déu i té dret a que siguin respectats els seus drets i la seva dignitat. I això sempre resulta molest.

Finalment, som cristians gràcies a que en l'Església **és possible trobar-se amb persones extraordinàries**. És cert que tampoc hi falten jerarques allunyats de la gent o persones que ho condemnen tot i enyoren temps passats. Però també és cert que en l'Església hi ha molta gent senzilla i bona, valenta i generosa, gent que acull sense demanar, que son servidors dels altres. Hi ha molta gent així, més de la que ens podem imaginar. Ells ens ajuden a ser cristians. **La seva fe reforça la nostra**. Al seu costat el pa **té més gust de pa**, el vi de vi...i la vida té més sabor a evangeli.

►► 6.4.- BIBLIOGRAFIA

- Juan Santos, José Fernando. **Pregunta sin miedo sobre Dios**. PPC. Madrid, 2018.
- Garrido, Javier. **Reflexión y diálogo para personas que buscan. II Aclaraciones necesarias. Capítulo IV: Por qué soy cristiano (pp. 188-238)**. Ed. Franciscanas Arantzazu. Vitoria-Gasteiz, 2011.
- Pagola, José Antonio. **Creer, ¿para qué?. Conversaciones con alejados**. PPC. Madrid, 2009.

- Gonzalez-Carvajal, Luis. **Esta es nuestra fe. Teología para universitarios.** Sal Terrae. Santander, 1989.

TEMA 06 DÉU I EL MISTERI DEL MAL

FINALITAT I OBJECTIUS DE LA TROBADA

- ▶▶ Prendre consciència de **com ens situam personalment davant l'escàndol del mal i el sofriment.**
- ▶▶ Esbrinar de quina manera **el problema del mal afecta a la nostra creença en un Déu** infinitament bo i misericordiós. Perquè Déu permet el sofriment i el mal?. L'experiència de Job.
- ▶▶ La pedagogia de la **confiança en Déu.**
- ▶▶ **Jesús** crucificat i ressuscitat com a única **resposta creïble** al problema del mal i el sofriment.
- ▶▶ Descobrir que el mal no prové de Déu, sinó que apareix, precisament, quan prescindim de Déu en la nostra vida. Distingir entre el **mal moral**, fruit de la llibertat humana, i **el mal físic**, que és un misteri que acompanya la vida de l'home, però que pot ser il·luminat pel misteri de la creu de Jesús.

MATERIAL

- ▶▶ Ordinador, projector, pantalla, equip so
- ▶▶ Bíblia
- ▶▶ Bolígrafs
- ▶▶ Quaderns pels pares
- ▶▶ Mocadors de tela per tapar-se els ulls

1.- ABANS DE LA TROBADA (CONVOCATÒRIA AL PROCÉS DE FE)

- ▶▶ **1.1.- INVITACIÓ (Flyer)**
RECORDATORI! Aquest diumenge a les ?? h tenim la Catequesi de Família. Bona setmana!
O algun altre text similar.
- ▶▶ **1.2.- VIDEO PER ENVIAR PER WHATSAPP (Opcional o complementari)**
Vídeo de convidada als pares i mares nous: **¿Por qué sufrimos? (atrévete a buscar)**

2.- PRIMERA PART (TREBALL PARES I NINS CONJUNTAMENT)

Aquesta primera part de la trobada la feim tots junts, si és possible, a l'exterior.

▶▶ 2.1.- SALUTACIÓ INICIAL

Els catequistes i acompanyants saluden, es presenten i donen la benvinguda a les famílies amb alegria tot recordant allò que ens aplega, que és avançar junts com a família pel camí de la fe i el gran privilegi que això comporta.

▶▶ 2.2.- DINÀMICA EN FAMÍLIA

En aquest moment, **es pot optar per: explicar un conte** i convidar les famílies a fer un petit treball conjunt sobre l'ensenyament que se'n desprèn **o fer un senzill joc** catequètic.

A continuació desenvolupam les dues opcions per tal de poder **escollir aquella que es consideri més convenient** en funció de les circumstàncies i del temps disponible. Evidentment també és possible fer les dues coses o anar alternant-les a cada sessió.

▶▶ 2.2.1.- JOC CATEQUÈTIC: EVITANT OBSTACLES

En primer lloc caldrà dividir els participants en dos grups, tenint en compte l'aforament i el nombre d'assistents. Una vegada fet això, l'animador del joc ordenarà a tots els membres d'un dels grups que es **tapin els ulls i comencin a caminar per l'aula o el pati seguint les indicacions que els donaran els membres de l'altre grup**. Aquest segon grup, **a més de guiar-los en el recorregut, també s'encarregarà de posar-los obstacles** (com cadires o taules) sense avisar de la seva presència.

Mentrestant, l'animador pot anar **gravant** la dinàmica amb el seu mòbil (o amb una càmera de vídeo), per tal de poder **visualitzar-la després tots junts** i extreure'n algunes conclusions. D'aquesta forma, el grup que duia els ulls tapats podrà comprovar de quina manera s'han anat interposant en el seu camí diferents obstacles que, en un principi, no hi eren.

Ensenyament catequètic del joc:

Es pot obrir un breu diàleg a partir de les següents preguntes:

- *En la nostra vida de fe també se'ns presenten obstacles i hem de fer-los front?*
- *Aquets obstacles, apareixen sols o els ha posat algú?*
- *Qui és el culpable dels obstacles que ens trobam a la vida?*
- *A vegades som nosaltres mateixos qui ens cercam els obstacles?*

Com a conclusió, l'animador pot comentar que, com hem pogut veure a la dinàmica, també en la nostra vida quotidiana i en la nostra vida de fe a vegades s'interposen obstacles que ens dificulten el camí. **És el misteri del mal, del dolor i del sofriment**. Obstacles que només podrem superar des de la fe i la confiança en Déu

▶▶ 2.2.2.- CONTE

Un dels acompanyants de pares pot explicar un d'aquest dos contes.

LA FAULA XINA DEL CAVALL

Fa molts anys, en un llogaret de nord de la Xina, vivia un pagès que posseïa un cavall esplèndid. Tan bell era aquell cavall que la gent recorria quilometres i quilometres només per admirar-lo. Tots deien que era una benedicció posseir un animal com aquell. Però el pagès responia: —Tal vegada, però el que sembla una benedicció, també pot ser una maledicció. Un dia, el cavall va sortir del tancat i es va escapar. Aleshores, els veïns anaren a veure al pagès per dir-li lo molt que sentien la seva mala sort. I el pagès els va respondre: —Tal vegada, però el que sembla una maledicció, també pot ser una benedicció. Setmanes més tard, el cavall va tornar; i ho va fer acompanyat de vint cavalls salvatges. Segons les lleis del país, els cavalls passaven a ser de la seva propietat, cosa que va convertir el pagès en un home molt ric. Els seus veïns van anar a felicitar-lo per la seva bona sort. Vertaderament —li van dir— has estat beneït. Però el pagès, únicament va respondre:—Tal vegada, però el que sembla una benedicció, també pot ser una maledicció. Poc després, el seu fill, el seu únic fill, tractant de domar un dels cavalls salvatges, va caure i es va trencar una cama. Un cop més, els veïns del pagès acudiren a casa seva per a dir-li lo molt que ho sentien. Realment, el pagès estava maleït. Però el pagès, insistia: —Tal vegada, però el que sembla una maledicció, també pot ser una benedicció. Tan sols una setmana després de l'accident es va declarar la guerra en aquell país i l'Emperador va manar reclutar tots els joves del poble. Va ser una guerra terrible. Tots els reclutats en aquell llogaret van morir a la batalla. L'únic que es va salvar va ser el fill del pagès, que es trobava convalescent al llit per culpa de la seva cama fracturada. Aleshores els veïns van poder comprendre finalment la gran saviesa que s'amagava en les respostes d'aquell home. Des de llavors, aquesta faula xinesa s'explica de generació en generació, perquè ningú oblidi que no hi ha res bo o dolent per si mateix. Des llavors, tots en el llogaret diuen: —El que sembla una benedicció, pot ser una maledicció i el que sembla una maledicció, pot ser una benedicció.

EL REI QUE NO CREIA EN DÉU

En un regne molt llunyà, hi havia un rei que no creia en Déu. El seu criat, en canvi, sí que hi creia i malgrat repetir-li sovint al rei:—Senyor, el meu Déu és meravellós i bo!, no aconseguia convertir-lo. Al rei li agradava molt anar de caça i cada vegada que hi anava se'n portava amb ell al seu criat. Un dia, estant de cacera, els va sorprendre un estol d'animals ferotges que van atacar el rei i van devorar-li un dit. El rei, furios, va començar a maleir Déu i a donar la culpa al seu criat, dient: —On és ara aquest Déu de qui tant em parles? Si existís, si m'estimés, no hauria permès que em passés això!. El criat va tractar de donar-li una explicació, però el rei, enfurismat, no el va voler escoltar i va manar que fos tancat a la masmorra del castell per un temps indeterminat. Passat algun temps, el rei va decidir sortir novament de caça. Aquest cop va convidar a diversos cavallers perquè l'acompanyessin. Sorprenentment, aquesta vegada va ser atacat per una tribu d'indis salvatges que, en assabentar-se que havien atrapat un rei, decidiren oferir-lo en sacrifici al seu déu, Tupan. Però, quan tot ja estava preparat, el bruixot de la tribu va adonar-se'n que al rei li faltava un dit de la mà. Aleshores digué: —Aquest home no pot ser ofert a Tupan. Al nostre déu únicament podem oferir-li en sacrifici allò que és perfecte. I van deixar lliure el rei. Enormement feliç per la seva inesperada alliberació, el rei va tornar al seu castell i va organitzar una gran festa per a celebrar-ho. Llavors es va recordar del seu criat i va ordenar que l'alliberessin i el portessin a la seva presència. Durant la festa, el rei va donar gràcies a Déu per la seva sort, va demanar públicament perdó al seu criat i finalment li va preguntar: —Tenc un dubte. Ara que ja crec en el Déu de qui sempre em parlaves, em costa entendre una cosa: ¿per què Ell va permetre que jo et tanqués a la masmorra durant tant de temps precisament a tu, que sempre vas defensar la seva bondat i misericòrdia? Llavors, el criat

va respondre sàviament: —Si jo hagués estat de cacera amb vos, senyor meu i rei meu, segurament ara no seria aquí: el bruixot de la tribu d'indis salvatges m'hauria sacrificat a mi. -Com així?, li demanà el rei. -Perquè a mi no em falta cap membre, majestat!.

Treball conjunt pares i nins

Una vegada s'ha explicat el conte, es demana als participants que s'apleguin per famílies i el comentin breument a partir de la següent pregunta: **Quin ensenyament ens vol transmetre aquest conte?**

Una vegada fet això, totes les famílies es tornen a ajuntar entorn de l'acompanyant de pares i aquest amb l'ajuda dels infants explica quin és l'ensenyament que se'n pot extreure. Es poden fer servir aquestes paraules o unes altres de semblants:

*En el transcurs de la nostra vida a tots ens passen coses bones i coses dolentes. Però tot el que ens passa, sigui bo o dolent, serveix per anar **construint la nostra vida i forma part de la mateixa**. Sense aquests esdeveniments, positius i negatius, **no seriem qui som**.*

*Per altra banda, també hi ha moltes coses a la vida que, simplement, no podem controlar. Sucedeixen i punt. I no sabem quines conseqüències tindran. Per això, de poc serveix compadir-se de la mala fortuna o alegrar-se per un excés de sort, ja que tant una cosa com l'altra **són passatgeres. Vènen i van**. Els cristians creiem que **vivim en mans de Déu i que Ell és l'únic que pot influir en la nostra vida**. Per això, no podem donar mai res per definitiu en aquesta vida; perquè allò que en aparença era dolent o contrari als nostres interessos, amb el temps resulta ser bo o favorable. I a l'inrevés. Per això cal viure la vida amb la confiança posada en Déu malgrat les circumstàncies. La vida és com un trencaclosques: porta temps descobrir com encaixen les peces. Però, al final, si confiem en la feina que fa Déu, totes acaben encaixant.*

►► 2.3.- FINAL 1ª PART

Abans de separar-se pares i fills, podem finalitzar aquesta primera part amb una **pregària** o amb un **cant** breu.

A continuació desenvolupam les dues opcions per tal de poder **escollir aquella que es consideri més convenient** en funció de les circumstàncies i del temps disponible. Evidentment també és possible fer les dues coses o anar alternant-les a cada sessió.

►► 2.3.1.- PREGÀRIA

El catequista demana a les famílies invocar l'Esperit Sant resant una senzilla pregària. Un catequista pot llegir l'oració i un altre situar-se al seu costat **assenyalant les distintes parts del cos que es mencionen a la pregària**:

Senyor, beneeix les nostres mans perquè siguin delicades i sàpiguen agafar sense mai empresonar, que sàpiguen donar sense calcular i tinguin la força de beneir i consolar.

Senyor, beneeix els nostres ulls perquè sàpiguen veure la necessitat; que siguin capaços de mirar amb profunditat perquè els altres es sentin feliços per la meua manera de mirar-los.

Senyor, beneeix les nostres orelles perquè sàpiguen sentir la teva veu i percebin molt clarament el crit dels necessitats; que sàpiguen quedar-se sords al renou inútil i la xafarderia, però no a les veus que criden i demanen que les sentin i compreguin encara que destorbin la meva comoditat.

Senyor, beneeix les nostres boques perquè donin testimoni de Tu i no diguin res que fereixi o destrueixi; que només pronuncii paraules alegres, que mai traeixin confidències i secrets, i que aconseguixin despertar somriures.

Senyor, beneeix els nostres cors perquè siguin temple viu del teu Esperit i sàpiguen donar calor i refugi; que siguin generosos a perdonar i comprendre i aprenguin a compartir dolor i alegria amb un gran amor.

Déu meu, que puguis disposar de nosaltres amb tot el que som, amb tot el que tenim.

►► 2.3.2.- CANT

Una altra manera de finalitzar aquesta primera part de la trobada és amb un cant, ja que, com diu Sant Agustí: «Qui prega cantant, prega dues vegades».

Suggerim a cada sessió un cant però els acompanyants de pares poden triar-ne un altre. El cant que proposam per aquest sessió és: **En el mar**

En haver acabat, els pares es dirigeixen a la sala on es troben amb els seus acompanyants i els nins i nines fan el mateix amb els seus catequistes.

3.- SEGONA PART (TREBALL AMB ELS PARES)

L'objectiu d'aquesta segona part consisteix a treballar l'itinerari de fe amb els pares i mares, juntament amb els seus acompanyants. Per aquelles famílies que tinguin fills petits es podrà oferir un servei de guarderia mentre els pares participen a la sessió.

►► 3.1.- ACOLLIDA

Reunits a la sala dels pares i abans de començar la sessió, es convida a un cafè, té o suc i es reparteixen algunes galetes o pastes ja preparades. La finalitat d'aquest moment previ és crear un clima càlid i acollidor que disposi als participants a la confiança mútua i l'amistat. Cal vigilar que aquest moment no s'allargui excessivament i resti temps al desenvolupament de la sessió.

►► 3.2.- PRESENTACIÓ DEL TEMA

A continuació exposam algunes idees i claus interessants que poden ajudar els acompanyants a situar el tema. Per explicar-ho als pares i mares es poden fer servir aquestes paraules o unes altres de semblants:

- La presència del mal, el dolor i el patiment en la nostra vida quotidiana sol ser una realitat difícil de comprendre i d'acceptar, molt especialment quan afecta persones innocents. Per això, sol constituir també un dels motius que més dificulten la fe o en propicien l'abandonament.

- Davant fets que semblen clarament injusts i sense sentit, i enfront dels quals ens sentim impotents, **és molt freqüent fer-se la següent pregunta: si Déu realment existeix, i és tan bo i omnipotent com diuen, ¿com és possible que permeti tantes desgràcies?.** Inclús entre persones creients s'escolta sovint aquesta lamentació: **¿per què persones senzilles i bones, afeixugades ja per moltes dificultats, han de carregar amb el drama d'una tragèdia imprevista com, per exemple, un accident, un desastre natural o una pandèmia?... ¿Per què Déu no intervé?...**

- Davant aquesta darrera pregunta son moltes les persones que fan el següent raonament: **si Déu existeix i no acaba amb el mal és perquè**

a) **no és totpoderós:** perquè si ho fos, acabaria amb el mal. I si no ho és, no pot ser Déu...

o

b) **no és bo:** perquè si té poder per acabar amb el mal i no ho fa, no pot ser un Déu bo. I un Déu dolent tampoc pot ser Déu...

Raonament que finalment condueix a un carreró sense sortida i a concloure que **si Déu no acaba amb el mal és perquè, senzillament, no existeix.**

- Certament no podem negar que es tracta de qüestions que, de qualque manera, sobrepassen els límits de la nostra comprensió humana i s'endinsen **en el misteri de Déu** mateix. Per això, **els cristians, en lloc de parlar del «problema» del mal -com ho fan, per exemple, els filòsofs- ens hi referim amb la paraula «misteri»,** per a donar a entendre que, de la mateixa manera que no som capaços d'abastar la infinita bondat de Déu, tampoc ens és possible sondejar completament els seus designis. Concebre el mal com a «misteri», i no com a problema a resoldre, fa que ens hi apropem amb una actitud **més lliure i oberta;** cosa que, a la llarga, ens permetrà **comprendre'l millor.**

- Diu el catecisme: **«La fe, [...] sovint és viscuda en la foscor. Pot ser posada a prova. El món on vivim, sovint sembla molt lluny d'allò que la fe ens assegura; les experiències del mal i del dolor, de les injustícies i de la mort, sembla que contradiguin la Bona Nova; poden fer trontollar la fe i ser-li una temptació. És aleshores que hem de girar-nos cap als testimonis de la fe.»** (CEC, 164-165). En la sessió d'avui intentarem oferir una mica de **llum** sobre aquest misteri, de tal manera que la nostra fe es mantingui ferma davant les dures experiències de la vida i pugui continuar sent, enmig del les dificultats, llum per als nostres passos (Sal 119,105).

►► 3.3.- DINÀMICA EXPERIENCIAL

A continuació plantejarem als pares i mares una dinàmica per tal d'ajudar-los a reflexionar i a fer-se algunes preguntes essencials.

►► 3.3.1.- Treball petits grups

Projectem un fragment de la pel·lícula **Titanic (02:42:42)** que, com ja sabem, està basada en una història real: benfonsament, el 1912, d'un transatlàntic de luxe en què viatjaven milers de persones, després de xocar contra un iceberg.

Una vegada s'ha vist l'escena, els participants fan petits grups i l'animador formula les preguntes següents per tal de provocar el diàleg:

- Qui va ser el culpable de l'enfonsament del Titanic?...*
- Les mares que van portar fins allà l'iceberg?...*
- La distracció del capità?...*
- El materials de construcció del vaixell, que no eren lo suficientment resistents?...*
- Déu, que va fer que l'iceberg es creués amb el vaixell just en aquell precís instant?...*

Seguidament, l'acompanyant, mostra als pares i mares tres objectes: **una xeringa, un ganivet i una creu**. La idea es que puguin comentar entre ells què creuen que tenen en comú aquests tres objectes. Com a pista els podem dir que es tracta d'objectes ambigus, que tant poden servir per fer el mal com el bé.

Es proposa un temps perquè es pugui dialogar sobre les preguntes i després sobre els tres objectes.

►► 3.3.2.- Treball en gran grup

Una vegada acabat el temps, l'acompanyant demana a un portaveu de cada grup que expliqui als altres les seves conclusions.

►► 3.3.3.- Reflexió conclusiva

Per finalitzar la dinàmica, l'acompanyant de pares, a partir del que s'haurà comentat al diàleg, farà una breu conclusió remarcant alguns aspectes que consideri suggeridors. Pot fer servir aquestes paraules o unes altres de semblants:

*Quan la teologia aborda el tema del mal habitualment estableix una distinció entre el **mal físic** (produït per la naturalesa i que és una conseqüència de la finitud i limitació de totes les coses) i el **mal moral** (aquell que provocam els homes amb la nostra conducta). Davant d'una malaltia, un desastre natural, un accident (com, per exemple, el del Titànic) o una pandèmia com la que hem viscut recentment, -exemples tots ells de mal físic- és molt habitual que les persones **cerquem culpables**. Això és així perquè als éssers humans ens costa molt acceptar la incertesa i, quan ens succeeix algun fet important, la nostra psicologia intenta sempre trobar-hi una causa, una explicació. Ara bé, cal anar alerta amb aquesta recerca de "culpables", ja que sovint condueix a adoptar una visió massa simplista de la realitat. Amb freqüència, quan es tracta del **mal físic**, en que no resulta fàcil trobar un culpable, és molt habitual acabar carregant-li la responsabilitat a Déu. Però **Déu**, que és bondat absoluta, **no pot ser el causant d'aquest mal**. Ja hem dit que el mal físic és una **conseqüència de la finitud** i una característica d'aquesta finitud és que **cada perfecció també conté, en si mateixa, un límit**. Per entendre millor què significa tot això pensem amb l'**aigua**: perquè l'aigua pugui produir els seus beneficis (apagar la set, netejar, regar...) cal que sigui aigua. I això vol dir que també pot provocar conseqüències negatives: inundacions, ofegaments, etc...El mateix passa amb el **foc**. Perquè pugui encalenticir, il·luminar, cuinar els aliments, cal que tingui les propietats del foc. Però aquestes mateixes propietats poden provocar incendis, cremades, etc...Si tenim un cos podem emmalaltir-nos, etc, etc...*

*Pel que fa al **mal moral**, encara resulta molt més evident que el responsable no pot ser Déu. **Sovint és l'home**, creat lliure i amb la capacitat d'escollir entre el bé i el mal, qui n'és **el responsable**. El mal moral seria, per tant, la conseqüència de l'**abús** que les persones fem de la nostra llibertat. Si som sincers haurem de reconèixer que **bona part dels mals que denunciem i lamentem** són producte directe de la **voluntat humana**. És la nostra **llibertat** la que ens pot conduir a fer el bé o apartar-nos de Déu i fer el mal. Si pensem en els objectes que se'ns han presentat abans, podem veure com una **xeringa pot ser utilitzada per injectar una vacuna que salvi vides o per a injectar un verí o una droga que provoquin la mort**. De la mateixa manera, un **ganivet pot utilitzar-se per matar, però també per tallar la corda d'una persona que vol penjar-se**. I pel que fa a la **creu**, un instrument de suplici i tortura, esdevé un instrument de salvació gràcies a l'entrega generosa de Jesús.*

Així, per tant, **si Déu no vol ni és l'origen del mal, ¿per què el permet?**. Doncs probablement perquè sap que és una **conseqüència inevitable** de la creació. Déu no podia crear essers humans totalment lliures de sofriments perquè **l'esser humà no pot deixar de ser finit** (a diferència de Déu) i **a la vegada lliure** (a diferència dels animals). I **per què, malgrat això, va decidir crear el món**, quan hagués pogut no fer-ho?. Possiblement perquè li degué semblar que, a pesar de tot, **el món valia la pena**. I, de fet, la immensa majoria dels essers humans (descomptant excepcions), també considerem que, malgrat els sofriments i les penes, és molt millor viure que no fer-ho.

►► 3.4.- PARAULA DE DÉU

L'escolta atenta de la Paraula de Déu hauria de constituir un dels **moments centrals** i més significatius de tota la sessió. Per això, és important que la Bíblia estigui situada en un lloc preferent de la sala i que el text es llegeixi directament de la mateixa i no de la fitxa.

Per ajudar els pares a entrar millor dins la història, cal que **l'acompanyant hagi contemplat prèviament aquesta escena en el silenci interior de la seva pregària**, escoltant com ressona la Paraula dins el seu cor i demanant-li a l'Esperit Sant col·laboració per tal de transmetre amb encert les veritats de la fe als pares i mares.

Abans de proclamar la Paraula, l'acompanyant fa una **brevíssima introducció per tal de despertar l'interès dels oients i situar-los una mica**.

►► 3.4.1.- Introducció a la lectura

El text que escoltarem pertany a la carta de Sant Pau als cristians de Filips; una carta escrita segurament a Efes entre els anys 56/57 mentre Pau era a la presó. Concretament es tracta d'un antic himne litúrgic, utilitzat a les primeres comunitats, per a proclamar l'obra salvadora de Jesús, començant pel seu origen diví, passant per la mort en creu i culminant en la resurrecció i exaltació al costat del Pare. Es tracta d'un text molt interessant perquè ens permet entendre que el Déu cristià no és un Déu que crea el món i se'n desentén sinó que s'hi implica d'una manera tan profunda que fins i tot s'encarna en Jesús, assumint així, amb totes les conseqüències, la nostra humanitat, fins al punt de sotmetre's ell també al mal i a la mort. Serà gràcies a la seva obediència, que el misteri del mal s'omplirà de sentit i deixarà de tenir l'última paraula.

►► 3.4.2.- Lectura (Fl 2, 6-11)

Els sentiments de Jesucrist

Ell, que era de condició divina, no es volgué guardar gelosament la seva igualtat amb Déu, sinó que es va fer no res: prengué la condició d'esclau i es feu semblant als homes. Tingut per un home qualsevol, s'abaixà i es feu obedient fins a la mort, i una mort de creu. Per això, Déu l'ha exaltat i li ha concedit aquell nom que està per damunt de tot altre nom, perquè en el nom de Jesús tothom s'agenolli al cel, a la terra i davall la terra, i tots els llavis reconeixin que Jesucrist és Senyor, a glòria de Déu Pare.

►► 3.5.- IL·LUMINACIÓ CRISTIANA (comentari catequètic de la Paraula de Déu)*

Una vegada llegit el text, l'acompanyant farà un comentari catequètic breu fent servir aquestes paraules o unes altres de semblants:

*Quan tractem una qüestió tan profunda i complexa com és l'origen i significat del mal en el món, el primer que cal advertir és que ni la filosofia, ni les ciències, ni tan sols les religions posseeixen la **resposta definitiva** capaç de convèncer tothom. Al cap i a la fi, totes les solucions acaben per demostrar-se **clarament insuficients** quan es pretén racionalitzar el mal. Per això, com ja hem esmentat*

abans, el cristianisme no sol referir-se a la qüestió del mal com si fos un problema que cal resoldre (entre d'altres coses perquè no té solució, almenys en aquest món...) sinó que prefereix fer-ho en termes de "**misteri**"; es a dir, es tracta **d'una veritat sobrenatural que supera la nostra intel·ligència limitada i finita**.

Però que l'origen i significat del mal siguin un misteri no implica que no puguem **il·luminar-lo amb l'ajuda de la fe** i esbrinar així com ens hi hem de situar i com cal afrontar-lo, com a cristians, quan aquest se'ns imposa. De fet, el cristianisme (i les religions, en general) allò que cerca no es tant satisfer les nostres preguntes o trobar clarificacions teòriques respecte al mal com **oferir-nos mitjans per afrontar-lo**. I això, el Déu cristià ho farà de la manera més inaudita i extraordinària que es pugui imaginar: **renunciant a la seva divinitat** per tal d'assumir plenament la nostra condició humana.

Tal i com hem pogut escoltar a la lectura: «Ell, que era de condició divina, no es volgué guardar gelosament la seva igualtat amb Déu, sinó que es va fer no res: prengué la condició d'esclau i es feu semblant als homes». El Déu cristià no es limita simplement a oferir-nos una pedagogia per afrontar el mal des de la comoditat i benaurança del cel, sinó que decideix fer-ho posant-hi en joc tot allò que Ell és, **encarnant-se en Jesucrist** i compartint així totes les vicissituds d'una vida humana, inclosos el patiment, la injustícia i la mort. **Déu, en Jesús, es sotmet voluntàriament a la servitud humana**, com un esclau, perquè sap que únicament compartint el nostre destí el seu testimoni podrà resultar **creïble** i una font de **sentit i d'esperança** per a tota la humanitat.

Fixem-nos també que **Jesús no es dedica a oferir explicacions teòriques** sobre l'origen o el significat del mal en el món, sinó que anuncia la vinguda del **Regne de Déu**, la salvació. Un anunci que no es queda en una simple promesa sinó que constitueix, per mitjà de l'actuar de Jesús, l'altra cara de l'experiència del mal, i una forma d'afrontar-lo i superar-lo. Així, per tant, Jesús irromp en la història com **l'anti-mal** per excel·lència; no per explicar-lo sinó **per posar-hi remei** en totes les manifestacions en que es pugui presentar: corporals i espirituals, personals i col·lectives, puntuals i estructurals.

Jesús, a més, **rebutja l'esquema de culpa i càstig** (els mals que pateix l'home són un càstig pels seus pecats o pels pecats dels seus avantpassats) i la **lleï de la retribució** (els bons són premiats i els dolents castigats, ja en aquesta vida) tan acceptats en la religiositat del seu temps. Per altra banda, **tampoc es refereix al mal com a prova, purificació o pedagogia divina**, tal i com es fa en altres escrits bíblics. Jesús, en canvi, ens fa saber que **Déu se'n alegra quan el mal** -que té les seves arrels en el cor de l'home i s'amaga darrera la malaltia, el pecat i la pobresa- és vençut. Per això, la seva vida no serà altra cosa que una **lluita constant i decidida contra el mal** en totes les seves formes ja que el seu desig, el desig de Déu, és **salvar** la persona completa: en cos i ànima.

«Tingut per un home qualsevol, s'abaixà i es feu obedient fins a la mort, i una mort de creu». Però ni tan sols Jesús pot defugir l'experiència de la fragilitat, la vulnerabilitat i la finitud que afecta tota persona humana. **Tampoc Ell es veurà lliure de tastar el mal, la injustícia i la desgràcia**, integrant-se així, en la llarga llista de vençuts de la història. Jesús va passar fent el bé, va invertir tots els seus afanys en la lluita contra el mal, però **va acabar malament. Com és possible?**...Fixem-nos com aquesta és la mateixa pregunta que es fan totes aquelles persones, bones i justes, que resulten injustament castigades o copejades per la dissort i la desgràcia. És la mateixa pregunta de **Job**, persona justa, injustament castigada. **Potser és la mateixa pregunta que nosaltres mateixos ens hem fet** més d'una vegada i que ens ha fet dubtar de la bondat i la misericòrdia de Déu...inclús de la seva existència.

Davant la paradoxa del mal i del patiment del innocent (potser la forma de mal que més ens costa d'entendre i assumir), **el cristianisme no s'obstina a oferir-nos una resposta tranquil·litzadora o ensucrada** sinó que **ens convida a contemplar l'escàndol de la creu**. Perquè és des de la creu que se'ns llença un missatge clarificador: qui vegi en Déu una espècie de prestidigitador còsmic dedicat a estalviar-nos qualsevol mal en la vida (ja sigui la malaltia, el dolor, la injustícia, la desgràcia o la mort)

més val que revisi si no ha fet de Déu un ídol o un **instrument** pel seu propi benestar. Si és així, no serà estrany que trenqui la relació amb Ell i se'n allunyi quan el sofriment toqui a la seva porta. Però **el Déu que ens mostra Jesús no és aquest** Déu intervencionista que romp miraculosament les lleis de la natura per emparar els seus protegits i «treure'ns les castanyes del foc». La fe en Déu no serveix per esquivar el mal. Ans al contrari, **aquell que visqui i actui com Jesús, segurament haurà d'afrontar un mal suplementari**, ja que els pietosos l'immolaran creient que així donen glòria a Déu. No de bades va anunciar Jesús als seus, persecucions, sofriment i mort si eren coherents amb l'estil de vida que els havia ensenyat.

En el cas de Jesús, per tant, **la gran novetat no es troba en com alliberar-se del mal** (significat per la creu) **sinó en la manera d'afrontar-lo**. Per un costat, **el sofriment no deshumanitza ni endureix Jesús**, com ens passa sovint a nosaltres. Ell **mor com ha viscut**, perdonant als que li fan mal, «perquè no saben què fan»; animant al bon lladre i preocupant-se pel futur de la seva mare i dels deixebles. Jesús, «home pels demés», tal i com ens el presenten els evangelis, és coherent en la vida i en la mort. Gràcies a la seva **confiança il·limitada en l'amor del Pare**, és capaç d'afrontar la seva passió i mort de la mateixa manera com havia viscut, fent del mal una experiència que suscita solidaritat i proximitat en lloc d'amargor i crispació interna. **Jesús mor en pau perquè es sap sostingut per les bones mans de Déu** i, en aquesta confiança, es capaç de seguir perdonant, estimant i acceptant. **Ni recrimina a Déu**, com ho fa Job (o nosaltres mateixos en tantes ocasions) **ni tampoc li exigeix venjança** contra els seus enemics. La manera que té Jesús d'afrontar i assumir el mal que es presenta dins la seva pròpia vida, forma **part essencial del seu ensenyament i constitueix per a nosaltres l'exemple i la resposta** de com actuar quan ens toca a nosaltres. El mal, el sofriment, la desgràcia, poden treure el millor i pitjor de cada persona, humanitzar o endurir, generar tendresa o tancar sobre sí mateix. **De nosaltres depèn treure'n vida o no**.

«Per això, Déu l'ha exaltat i li ha concedit aquell nom que està per damunt de tot altre nom, perquè en el nom de Jesús tothom s'agenolli al cel, a la terra i davall la terra, i tots els llavis reconeguin que Jesucrist és Senyor, a glòria de Déu Pare».

A la passió, sembla que Déu no fa res per evitar el tràgic final de Jesús, que se'ns mostra així com un nou Job, assotat i humiliat en cos i ànima. El silenci de Déu, la seva absència en el Calvari, i el crit desesperat del «Déu meu, Déu meu, ¿perquè m'has abandonat?» ens esglaien. Però, ¿quantes vegades a la vida no hem estat nosaltres els qui hem llençat a Déu aquest mateix crit?...**¿En quantes ocasions no ens hem sentit abandonats per Déu**, sols, indefensos davant un destí que se'ns mostra terrible i desolador?...

Però Jesús, tot i expressar el seu sentiment d'abandó, no es queixa ni culpa a Déu, sinó que, malgrat no saber ni comprendre, malgrat haver d'assumir que Déu no ha intervingut i experimentar una soledat terrible, **es posa en les seves mans. No dubte que Déu és amor i es fia d'Ell. I en aquesta fe**, -la fe pura i gratuïta d'un home que, sense esperar res material del Creador, segueix confiant en Ell- **mor Jesús**.

I serà precisament **gràcies a aquesta confiança inalterable i fidel en l'amor de Déu**, inclús enmig de les circumstàncies més dures i difícils, que **Déu exaltarà** (ressuscitarà) **Jesús i el constituirà «Senyor per a glòria de Déu Pare»**, tal i com diu l'himne que recull Sant Pau a la seva carta. **La resurrecció és el que, finalment, confereix un sentit al misteri del mal i del patiment**. La mort ja no té la darrera paraula en la vida humana. Tantes llàgrimes vessades no s'han perdut en el buit del no res. Es tracta de la **victòria absoluta sobre el mal**, quan ja ens pensàvem que era aquest el que havia vençut. Amb la resurrecció **torna a ser possible l'esperança per a les víctimes de la història**. És la resposta de Déu que es reafirma com a **creador davant la mort** i es presenta com la superació definitiva del mal en totes les seves dimensions.

Així, per tant, podem concloure afirmant que, en lloc de fer-nos tantes preguntes i cercar tantes raons

per explicar l'origen i el significat del mal, allò que cal fer, a imatge de Jesús, és **combatre'l coratjosament i sense defallir allà on el trobem i abandonar-nos confiadament en mans de Déu quan ens copegi amb força, fiats que ni el mal ni la mort tindran mai la darrera paraula.**

*Per tal d'ajudar els catequistes i acompanyants a complementar i fonamentar teològicament aquest punt, a l'Apèndix es recull una exegesi bíblica i altres textos sobre la mateixa qüestió.

►► 3.6.- ORATORI PELS PARES

Gracies Senyor Jesús per tenir fe en mi

Acabades les dinàmiques i reflexions, ve el moment de l'oració. Els acompanyants i els pares i mares es desplacen a un lloc preparat per a l'ocasió, per compartir davant Déu tot allò viscut durant la sessió.

L'oració serà molt senzilla recordant el text bíblic preparat per a l'ocasió. **Es poden realitzar algunes tècniques senzilles d'interioritat o de respiració** per ajudar aquells pares que no estan acostumats a fer silenci, meditació, reflexió o pregària. Per exemple, si optem per fer un exercici de respiració, cal ensenyar en primer lloc a centrar l'atenció sobre la inspiració i l'expiració. De tal manera que convidem a fer tres inspiracions i expiracions seguint aquesta pauta: la primera per **donar gràcies a Déu, el Pare del cel**; la segona respiració **a Jesús, el seu fill i el nostre amic**; i la tercera respiració **a l'Esperit Sant que és la força que ens impulsa**. Tot això es fa en silenci i aclucant els ulls. És clau deixar uns segons entre respiració i respiració ja que son els segons de silenci més intens.

Una oració ben preparada ajudarà a les famílies en la seva vida ordinària. Tenir cura de l'ambientació, l'aroma de la sala, la música (s'aconsella CHRISTOPHER WALCOTT, *Dreams of angels*, o *The Angel of Love*; BILL DOUGLAS, *Deep Peace*), els lectors, i ajudar guiant l'oració a que visquin un moment intens de relació personal amb Déu. Abans de marxar al lloc de l'oració s'explicarà molt bé el que es farà i de quina manera.

Possible **esquema del oratori**:

1.- Música de fons que ajudi a fer silenci interior.

2.- Tècnica per la relaxació i interiorització

- Breu moment de silenci per sentir-se al costat de Jesús.
- Mirar amb els ulls del cor les coses bones que ens han passat aquesta setmana: records i presències

3.- Memòria de les presències i els records de Jesús. En aquest moment es demana als pares i mares per les experiències de Déu i les presències de Jesús durant la setmana. Les experiències de Déu poden ser les coses bones que els han succeït durant la setmana amb els seus fills, i les presències de Jesús es manifesten: en la paraula, en cada un d'ells, en la història personal, en els malalts, en els pobres, en l'Eucaristia, en l'Església i els sagraments. «Perquè on n'hi ha dos o tres de units en el meu nom, jo som allà enmig d'ells» (Mt 18,20)

4.- Oració del cor. Se'ls convida a que totes aquestes presències experimentades les presentin en forma d'acció de gràcies, dient: «gràcies, Senyor, per ... ». Han de ser frases molt curtes i concretes.

5.- Lectura de la cita bíblica: Lectura de la carta de sant Pau als Romans (Rom 12,21)

No et deixis vèncer pel mal; al contrari, venç el mal amb el bé.

6.- Moment de silenci i pregària

Una vegada hem escoltat la Paraula, podem convidar als pares a fer un breu moment de silenci i a deixar que ressoni en el nostre interior.

Damunt l'espai sagrat de l'oratori (catifa) haurem disposat unes petites **creus** de fusta.

La creu de Jesucrist es el signe més bell de l'amor que Déu sent per a tota la humanitat ja que és l'instrument de la nostra salvació. Salvació que passa pel dolor terrible d'una mort injusta. Avui, són molts els qui creuen que Jesús va morir definitivament a la creu i que el seu sacrifici va ser inútil. Però, fixeu-vos, d'un gran dolor, aparentment inútil i sense sentit, va sorgir-ne una realitat completament nova: la salvació i la vida.

Aleshores, es pot **convidar als pares i mares a apropar-se a la catifa i agafar una creu, mentre repeteixen aquesta frase: «Senyor Jesús, ensenya'm a treure VIDA del sofriment».**

7.- Cançó: Tu ets qui ens crida i en silenci venim

8.- Oració: Es pot concloure l'oratori elevant les mans al cel i resant junts el Pare Nostre.

9.- Benedicció final

4.- TERCERA PART (EUCARISTIA PARES I NINS CONJUNTAMENT)

►► 4.1.- ACCENT CATEQUÈTIC EN L'EUCARISTIA (*Opcional o complementari*)

L'accent catequètic de la celebració d'avui és l'entrega del **Parenostre**. Per això, en el moment de resar-lo, cal estar molt atents a allò que deim, fixant-nos avui especialment en la frase: *«que es faci la vostra voluntat»*.

En el moment previ a la pregària del Parenostre en la litúrgia eucarística, es pot fer **entrega de la targeta amb l'oració del Parenostre** als infants. Una targeta que poden posar al raconet de pregària de casa i així resar-lo cada dia (*Les targetes es poden adquirir a la llibreria de la Casa de l'Església*).

Abans de l'entrega, el prevere pot dir:

Jesús ens va ensenyar a parlar amb el nostre Pare Déu amb la pregària del parenostre, que és un compendi de l'Evangelí. Amb aquesta oració ens unim a tots els cristians del món i per això la resem moltes vegades en les celebracions de la comunitat cristiana, en la catequesi i en la família. Avui, la resarem atentament i la vos donarem per escrit, perquè la tingueu sempre present i no vos oblideu de resar-la cada dia.

Seguidament, els nins i nines van passant de manera ordenada per recollir la targeta de mans del celebrant.

Estimats nins i nines: Rebeu el parenostre de mans de l'Església i acolliu-lo com si vos ho entregués el mateix Jesús, aquí present entre nosaltres. Ell ens va dir: «Vosaltres, pregau així: Pare nostre...». Aleshores, tots, amb les mans alçades, resam el Parenostre.

►► 4.2.- INDICACIONS PER TREBALLAR PARES I FILLS (*Opcional o complementari*)

Els acompanyants de pares proposen unes pautes per treballar a casa amb els fills:

- 1.- Es proposa a la família que a casa trobi **un moment sagrat durant la setmana per compartir amb tota la família** el que han viscut a la trobada d'iniciació cristiana.
- 2.- Segurament aquesta sessió es realitzarà en **Temps de Quaresma**. Per això, es pot animar els pares a posar un calendari en un lloc visible de la casa per tal de poder anar assenyalant cada setmana amb els fills **que ja queda una setmana menys per a la gran festa de la Pasqua**. També es pot fer un **petit gest de renúncia** per recordar i donar sentit a aquest temps i ajudar als més necessitats. Per exemple: anar posant en un pot totes les monedes que durant els 40 dies de la Quaresma es gastarien els diferents membres de la família en "xuxes" o capricis innecessaris i en acabar la Setmana Santa entregar els diners recollits a Càritas.

5.- DESPRÉS DE LA TROBADA (PELS PARES I MARES)

►► 5.1.- CONTINUITAT A LES XARXES SOCIALS (*Opcional o complementari*)

Durant les setmanes que van d'una reunió a l'altre, el responsable o coordinador dels catequistes pot enviar als pares algun vídeo o text (via whatsapp) perquè aquets puguin seguir reflexionant sobre el tema que s'ha tractat a la sessió. D'aquesta manera, la catequesi segueix viva i té **ressò a les xarxes socials**.

En aquest cas proposem:

- **¿Qué hace Dios por los que sufren? (DOMUND 2016)**

6.- APÈNDIX (MATERIAL PELS ACOMPANYANTS DE PARES)

En aquest apartat oferim als acompanyants i catequistes altres animacions, dinàmiques, contes, vídeos que es poden fer servir com alternatius o complementaris als que ja es proposen a la sessió.

Per altra banda, també es fa una proposta de textos i lectures que poden ser de molta utilitat als acompanyants a l'hora de preparar millor la sessió i aprofundir en aspectes teològics o bíblics.

Finalment, aquest apèndix es completa amb una bibliografia recomanada.

►► 6.1.- ANIMACIÓ (*Opcional o complementari*)

En cas que s'hagi escollit el conte com a dinàmica inicial en família es pot optar per realitzar algunes danses, cançons, o jocs senzills per rompre el gel i permetre que els pares i mares tinguin uns moments per jugar amb els seus fills. És important fer veure que divertir-se i jugar també forma part de l'alegria cristiana.

Seguidament suggerim alguns jocs que els acompanyants poden utilitzar. Cadascú pot escollir aquells que tingui més per mà. Es demana als pares, mares i nins que facin un cercle gros per jugar tots plegats.

- **CANT: HIMNE D'EUROVISIÓ:** Es fan dos coros i consisteix en cantar l'himne d'eurovisió: lala lala. lala... a mesura que el director vagi indicant el cor que toca.

- **DANSA: SI EN VERDAD DIOS TE AMA:** Si en verdad Dios te ama di: Amén, (Amén) (da las palmas)(taconea) (Jesús) (da las cuatro: amén, palmas, taconea, Jesús).

- **DANSA: SOM ELS CAVALLERS:** Som, som, som els cavallers, llers, llers, i el que no vol la cançó no té dret a la fiambrella, i el que no vol la cançó no té dret en el porró. Atenció, cavallers, la mà dreta entra en acció!! (cama, cap, etc...)

- **CRIT: LARITO:** Lala, larito, lala, larito, lala, larito, ei!, gestes amb les mans tipus «5 lobitos» i després una manvalleta.

►► 6.2.- VIDEOS DE SUPORT (fragments de pel·lícules)

A continuació proposam alguns vídeos que els acompanyants de pares també poden utilitzar a l'hora de complementar les seves explicacions.

- Fragment de la pel·lícula:

- **Tierras de penumbra** - *El dolor nos cincela* (09:23 – 11:00)

Per què Déu permet el sofriment? C.S.Lewis sembla tenir-ho clar: perquè vol que els homes madurem vers la perfecció. Per això, el dolor ens va esculpint fins que esdevenim una bella obra d'art als ulls de Déu. El dolor també serveix per a despertar-nos. És el "megàfon" de Déu.

- **Tierras de penumbra** - *Algo nos impulsa al mundo, el sufrimiento* (43:20 – 43:53)

Insisteix en la mateixa idea: Déu no desitja per a nosaltres una felicitat superficial, sinó que madurem...

- **Tierras de penumbra** - *Dios hace experimentos* (01:53:04 – 01:55:15)

¿Què m'està passant? Tenc tanta por de que el sofriment no sigui més que sofriment... No hi ha res més que es pugui dir. Ara tenc experiència. He après. «Déu fa experiments», afirma Lewis discutint amb els seus vells amics.

- **Tierras de penumbra** - *¿Porqué no piensa asi Dios?* (01:06:18 – 01:07:30)

Es comença a produir un canvi important. A la homilia diu: ahir una dona patia una agonia... avui està malalta per un càncer. Quan estimes algú no pots suportar veure'l patir. ¿Perquè no pensa així Déu?...

- **Fragment de la pel·lícula:** *Líbranos del mal* – (00:58:48 – 01:00:51)

A un bar, el policia parla amb un sacerdot que, per la seva indumentària desenfadada i el seu físic una mica descuidat, no ho sembla pas. En un moment donat, el policia (que no és creient) se n'adona que el sacerdot mira el cul a la cambra i li comenta que es nota que no tots els capellans son pederastes. A continuació, s'expliquen perquè un és capellà i perquè l'altra no creu en Déu. El sacerdot li diu al policia que la veritable pregunta no és tant perquè existeix el mal sinó, més bé, perquè existeix el bé en el cor de l'home. Un bé que, fins i tot, el pot empènyer a defensar aquells que res tenen a veure amb ell.

- Si Dios existe, ¿por qué hay tanta maldad?

Resposta que un infant brillant dona a aquesta pregunta.

-**Cristiada** - (02:04:00) La pel·lícula es basa en la Guerra Cristera (1926-1929), una rebel·lió que va esclatar a causa de la persecució de què era víctima l'Església Catòlica per part del Govern mexicà. L'any 1926, Gorostieta (Andy Garcia), un general retirat i ateu, contempla com esclata aquesta violenta guerra civil i, amb el suport de la seva esposa i filles (molt cristianes), decideix unir-se al bàndol revolucionari aconseguint transformar un grup irregular de rebels, sense líder que els dirigeixi, en una força heroica, capaç de defensar amb valentia la causa de la justícia. A l'escena que proposem, es mostra l'assassinat d'un nin únicament perquè creu en Déu. Un màrtir per la fe. Un exemple del problema del mal en el món i de la dificultat per entendre com Déu, sent infinitament bo, permet el mal.

►► 6.3.- TEXTS PER IL·LUMINAR TEOLOGICAMENT ELS ACOMPANYANTS

A continuació proposam als acompanyants de pares un conjunt de lectures per aprofundir en el tema i que poden ser d'utilitat per a preparar millor la sessió i/o complementar el que apareix a la fitxa.

►► **6.3.1.- Exegesi del text bíblic** (per si es vol fer servir aquesta enlloc de la que es proposa)

Evangelí de sant Joan (Jn 11,32-44) La resurrecció de Llätzer.

Maria va arribar on era Jesús i, en veure'l, se li llançà als peus i li digué: —Senyor, si haguessis estat aquí, no s'hauria mort, el meu germà. Quan Jesús veié que ella plorava i que ploraven també els jueus que l'acompanyaven, es va commoure interiorment i es contorbà. Llavors preguntà: —On l'heu posat? Li diuen: —Senyor, vine i ho veuràs. Jesús començà a plorar. Els jueus deien: —Mireu com l'estimava. Però alguns replicaren: —Ell, que va obrir els ulls al cec, ¿no hauria pogut fer que aquest home no morís? Jesús, commogut altra vegada, va arribar al sepulcre. Era una cova tancada amb una llosa. Jesús digué: —Traieu la llosa. Marta, la germana del difunt, li diu: —Senyor, després de quatre dies, ja deu fer olor. Li respon Jesús: —¿No t'he dit que, si creus, veuràs la glòria de Déu? Llavors van treure la llosa. Jesús alçà els ulls i digué: —Pare, et dono gràcies perquè m'has escoltat. Ja sé que sempre m'escoltes, però ho dic per la gent que m'envolta, perquè creguin que tu m'has enviat. Havent dit això, cridà amb tota la força: —Llätzer, surt a fora! I el mort sortí, lligat de peus i mans amb benes d'amortallar, i la cara lligada amb un mocador. Jesús els diu: —Deslligueu-lo i deixeu-lo caminar.

Exegesi

Moltes persones, en llegir aquest text, es queden simplement en el miracle, com si Jesús pretengués demostrar la seva divinitat. Però aquesta és una lectura molt superficial que desvirtua el seu significat profund.

En realitat, ens trobem davant un passatge evangèlic molt sorprenent i, fins i tot, una mica escandalós. L'evangelí de Joan explica que quan donaren avís a Jesús que el seu amic Llätzer es trobava greument malalt i Marta i Maria, les seves germanes, li pregaven amb insistència que anés a veure'l, Jesús va respondre que aquella no era una malaltia de mort sinó que serviria per donar glòria a Déu. I per si aquella resposta no fos prou sorprenent, la seva actitud encara ho va ser més, ja que en lloc de partir immediatament a trobar Llätzer, va decidir quedar-se dos dies més allà on es trobava.

La primera pregunta que segurament tots en fem, és: si Jesús és tan bo i misericordiós com sembla, ¿com és que no parteix immediatament a veure el seu amic, a qui estimava profundament, per curar-lo i salvar-lo de la mort?. Realment Déu actua sovint d'una manera ben desconcertant!. Però, si anem una mica més enllà, aviat descobrirem que Jesús no respon al desig de les germanes de Llätzer perquè vol portar-les més lluny.

El sofriment, el mal, **no tenen explicació però poden tenir sentit**. Per descobrir el seu sentit ocult cal fer un **procés**. El no creient pot viure aquest procés des de l'acceptació, des de la saviesa existencial, aprofitant el patiment per anar més lluny, per descobrir en què consisteix la vida, per créixer en llibertat interior, per aprendre la saviesa de la finitud, i acceptant que hi ha coses que s'escapen al seu control.

El creient, en canvi, pot donar la impressió de tenir aquest tema resolt ja que, en principi, creu en la resurrecció dels morts i la vida eterna. Però, en el fons, les coses tampoc no son tan senzilles pels creients. En la mateixa mesura que som creients, el misteri del mal, del sofriment i de la mort, potser ens escandalitza molt més, ja que nosaltres sabem que Déu és bo i per això no podem entendre com és possible que ens deixi a la nostra sort; **en cas contrari la fe no seria autèntica, sinó una pura ideologia per a perdedors que cerquen consol davant les misèries del món**. Cal afegir que aquesta és una concepció equivocada de la religió que avui tenen moltes persones. Ningú escandalitza tant com Déu, precisament perquè és amor.

Quan finament Jesús decideix anar a trobar Llätzer resulta que ja fa tres dies que reposa al sepulcre. Aleshores, la seva germana Maria li diu a Jesús: «si haguessis estat aquí, no s'hauria mort el meu germà». Maria, segueix confiant totalment en Jesús. La fe de Marta, en canvi, sempre camina amb passos vacil·lants: «ja fa olor, porta quatre dies al sepulcre», li diu a Jesús quan aquest ordena obrir el sepulcre. «No et vaig dir que si creus veuràs la glòria de Déu?», li respon el Senyor. La fe és profundament dramàtica perquè indica en què fonamentem la nostra vida. L'evangeli de Joan sempre ens presenta Maria amb la serenitat que dona la fe. Plora, però sap amb qui pot comptar. Certament no pot comprendre perquè Jesús va abandonar el seu germà, però no importa. Es fia de Jesús per a sobre de totes les coses.

Hi ha creients que tenen la fe de Maria; una fe que és més forta que la mort. Altres, en canvi, dubten, com Marta. Necessiten comprovar. **Com podem fiar-nos que la resurrecció dels morts és una realitat?** Això és quelcom que ens desborda completament i va més enllà de la nostra pobra fe. Potser la fe que hem cultivat és tan pobre que, si es frustren els nostres desitjos més immediats, si comprovem alguna cosa que sembla contradir la nostra fe, ens perdem.

Son molts els creients que creuen en funció dels desitjos, del que es pot controlar, incapaços d'anar més lluny. Però és en aquest anar més lluny on es juga la fe. Quan no tenim cap motiu que ens doni certes, arguments contundents, no ens queda altra remei que confiar, que mantenir la fe.

Però, davant del mal quan ens escandalitza tant, davant de tant de patiment sense sentit que podem veure per tot arreu, **per a què serveix la fe?...** Doncs serveix per veure-hi més enllà, per confiar radicalment, més enllà del que podem controlar, més enllà del que és previsible.

La fe no és deixar en suspens una cosa que en el futur s'aclarirà. La fe és més que saviesa, és confiança inalterable. És poder dir: «no entenc res, Senyor, però tu sabràs el que

fas». En moltes ocasions, els deixebles no entenien res. Marta tampoc entén res quan Jesús li diu—«¿No t'he dit que, si creus, veuràs la glòria de Déu?». No hauria d'haver curat Llätzer quan encara era viu?. Tampoc entengueren res els jueus. Ni tan sols Maria. Però **no es tracta d'entendre, sinó de confiar**, i aquesta confiança radical és la que ens aferma a la vida. No sabem com, però és una realitat.

A vegades les coses acaben bé i d'altres no. Els dos finals es troben en mans del Pare. En aquest cas, **Llätzer retorna a la vida**. Jesús el ressuscita no per demostrar la seva divinitat, sinó **perquè creiem en Ell**. Les persones a vegades necessitem signes i senyals que ens demostrin que Déu està a favor nostre, que no ens abandona. Per això, Déu utilitza en algunes ocasions aquesta pedagogia del final feliç. Ens ofereix signes de que val la pena fiar-nos d'Ell. Però no per satisfer els nostres desigs, sinó per despertar la nostre fe endormiscada. Si confonem la confiança en Déu amb la satisfacció dels desigs personals, no creiem en la fe, no maduram, ni tenim la veritable vida.

L'arrel de tot es troba en la **confiança**. Una confiança que a vegades vacil·la, com la de Marta, i d'altres roman fidel, com en el cas de Maria.

►► 6.3.2.- El misteri del mal segons el Catecisme de l'Església Catòlica

Diu el CEC: «*La fe en Déu Pare totpoderós pot ser posada a prova amb l'experiència del mal i el sofriment. Déu, de vegades, pot semblar absent i incapaç d'evitar el mal. Déu Pare va revelar la seva omnipotència de la manera més misteriosa en l'abaixament voluntari i en la resurrecció del seu Fill; amb això va vèncer el mal.*» (CEC, 272)

I al punt 385: «*Déu és infinitament bo i totes les seves obres són bones. Però ningú no s'escapa de l'experiència del sofriment, dels mals de la naturalesa -que apareixen com lligats als límits propis de les criatures- i, sobretot, de la qüestió del mal moral. D'on ve el mal? «Cercava d'on ve el mal i no hi trobava sortida», diu sant Agustí. I aquesta recerca dolorosa només trobaria sortida en la seva conversió al Déu vivent.*»

«*L'home està dividit en si mateix. Per això tota la vida dels homes, individual i col·lectiva, es manifesta com una lluita, certament dramàtica, entre el bé i el mal, entre la llum i les tenebres.*» (GS 13, § 2).

►► 6.3.3.- La providència i l'escàndol del mal

Es pot consultar els punts del 309 a 314 del Catecisme de l'Església Catòlica.
www.vatican.va/archive/catechism_sp/index_sp.html

►► 6.3.4.- El cristiano ante el sufrimiento

Los cristianos, de todos los tiempos, siempre hemos reconocido que el sufrimiento, el mal, es un misterio. Una realidad, cuya explicación nos supera, no logramos entenderla. Lo cual no quiere decir que sea absurda, pero sí inabarcable para nosotros.

Veamos lo que dice K. Rahner sobre este punto: «Si me pregunta: ¿por qué permite Dios tanto mal en el mundo?, solo puedo contestarle que lo ignoro. Yo solo sé que hay un Dios infinitamente bueno y santo, pero ignoro cómo se compaginan su existencia y la existencia del mal en el mundo, como lo de Auschwitz y otras cosas. Y sé también que si, en protesta contra la existencia del mal en el mundo, pretendemos borrar a Dios de nuestra vida, la historia marchará todavía peor, porque nos quedaremos con un mundo abismalmente absurdo, fatal. Sin nada más...

Nosotros, los cristianos, somos los que afrontamos el mal con mayor seriedad que nadie. Y, no obstante, creyendo firmemente en el Dios uno, vivo, eterno, santo y bueno, esperamos que un día nos alboree la deseada síntesis». En sus memorias de Romano Guardini, cuenta Walter Dirks, que el viejo teólogo octogenario le dijo en cierta ocasión, ya al final de su vida: «Cuando entre en la eternidad, tendré que responder ante Dios, pero luego les preguntaré a los ángeles «cómo es posible que haya tanto sufrimiento, dolor, muerte y sinrazón en el mundo». Y Dios y los ángeles le responderán: ¡Hagamos, pues, lo que Guardini: Esperar!».

En la misma línea, E. Schillebeeckx afirma: «El mal en toda su profundidad **escapa en último término a todo entendimiento** y a toda teoría».

La evidente existencia del mal en el mundo lleva a algunos a negar la bondad de Dios. Ambas realidades les parecen incompatibles. Ante esta postura, si pudiéramos escuchar bien a Dios, posiblemente nos diría: «**Tenéis derecho a dudar y a no entender el problema del mal en el mundo**, porque no os lo he explicado suficientemente. Pero no dudéis de que Yo soy el Dios del Amor, y de que estoy de vuestra parte. En esto, sobre todo, ayudado por mi Hijo Jesús, me he esforzado y empleado a fondo, para que os quede bien claro que os amo entrañablemente. No dudéis de que os amo». «Como decía el gran teólogo Karl Rahner al final de su vida: «Por Jesús sabemos que Dios es bueno y nos quiere bien». No necesitamos saber mucho más».

También hay que insistir en que **la religión cristiana no es la religión del dolor y de la exaltación del sufrimiento**. La religión cristiana es la religión del amor y de la exaltación del amor, que Cristo expresa de manera muy intensa en la cruz.

El sufrimiento no es bueno. No hace falta citar a ningún filósofo para probar esta afirmación. Es suficiente acudir a nuestra experiencia personal y a la de los que nos rodean. El sufrimiento en sí es malo, hace pasarlo mal al que lo padece. A nadie le gusta sufrir. Todos deseamos que el dolor no nos visite nunca. Otra cosa es que la persona pueda vivir en el sufrimiento una experiencia positiva y enriquecedora.

►► 6.3.5.- La actitud cristiana ante el sufrimiento

El cristiano quiere tener ante el sufrimiento la misma actitud que tuvo Jesús ante la cruz. El cristiano:

- Lucha contra el sufrimiento, no lo quiere ni para él, ni para los demás.
- Lo acepta cuando es inevitable o cuando, para eludirlo, ha de abandonar el seguimiento de Cristo.

Pero hemos de entender bien, cristianamente, lo de aceptar el sufrimiento. Con relativa frecuencia, lo hemos interpretado de manera no adecuada.

Aceptar el sufrimiento no significa doblegarse ante el mal porque está ahí y no hay más remedio. Lo que hace cristiana a la persona no es su fortaleza o su debilidad ante el dolor, luchar con mayor o menor fuerza contra él. Lo que hace cristiana a una persona es la comunión con Cristo. En este caso, la comunión con el crucificado. Vivir el sufrimiento, como él lo vivió. Empezando por tener la misma causa que él tuvo para sufrir en la cruz: por vivir y predicar el amor, por extender su «buena noticia». Ojalá nuestro sufrimiento más importante tenga la misma fuente que el de Jesús: predicar y vivir su evangelio. Esta lucha contra el mal la hemos de mantener siempre. No caer en la tenta-

ción de aceptarlo rápidamente, de manera resignada y con los brazos caídos.

Aceptar el sufrimiento es compatible con la protesta, la queja ante el mismo Dios, como hizo Jesús. «El creyente se siente con derecho para protestar contra Dios, precisamente porque este mal que padece, contradice su fe en un Dios totalmente inocente que solo quiere el bien de sus hijos». Es «confiarle mi protesta ante este exceso de mal que supera mi inteligencia, y confiarle también mi lucha personal y colectiva contra el mal». «Padre si es posible...»

Aceptar el sufrimiento siempre desde la comunión con Dios y la comunión con los hombres:

- **Comunión con Dios.** Después de un primer momento de queja y de desgarramiento, nunca el sufrimiento nos debe apartar de Dios. Hemos de dirigirnos a él, sintiéndolas, con las palabras de Jesús: «Padre, en tus manos pongo mi espíritu». Sabiendo que nuestro Padre Dios también a nosotros nos acompaña y nos sostiene en nuestra cruz y no nos deja solos. Ante el dolor y ante Dios, el cristiano entra en oración. Una oración con momentos de silencio, con momentos de queja, con momentos de tinieblas... pero que siempre acaba en momentos de adoración y de entrega confiada.

- **Comunión con los hermanos.** En verdad hay demasiado sufrimiento en el mundo, no en abstracto, sino encarnado en muchos de nuestros/as hermanos/as. Cuando nos visite el dolor, se nos presentará una buena ocasión para entrar en comunión, real y no solo teórica, con todos los hombres y mujeres que sufren. Amarles no solo desde fuera, desde nuestra buena salud, sino también desde dentro, desde nuestro dolor.

►► 6.3.6.- El libro de Job en el Antiguo Testamento

A Job le va muy bien en la vida porque es justo, porque cumple la ley de Dios y es un creyente. Hasta que comienzan a aparecer calamidades de todo tipo en su vida. Su respuesta es: «Si recibimos de Dios los bienes, ¿por qué no vamos a recibir los males?» (Jb 1) Job no peca, siguió fiándose de Dios a pesar de todo; cuando su mujer le increpa y ataca a Dios, él permanece. Nos demuestra que el secreto está en fiarse de Dios, no en querer tener la última palabra.

En este libro hay 36 capítulos con diálogos muy dramáticos, vienen a verle unos amigos «de la vieja escuela»: que aseguraba que el sufrimiento tiene que ver con el pecado. Relación causal entre sufrimiento y pecado. Job se defiende, pero no le cogen en pecado. Esto significa que el A.T. ha meditado ampliamente en que todo depende de esa confianza radical en Dios para elaborar el sufrimiento, y de que el A. T. a través de superar la fe ingenua que establece la causa entre ser buenos y tener éxito, o al revés, superando esa fase, que es la fe infantil ingenua, la fe del deseo primario, se rompe el cortocircuito entre sufrimiento y pecado, que ha hecho tanto daño: Dios castiga porque somos pecadores. Eso no tiene nada que ver con Dios, aunque persista en muchas mentes actualmente. A esto podemos llamarlo fundamentalismo religioso.

Al final, Job se atreve a increpar a Dios para que venga Él a juzgarlo. Dios no le hace una lista de pecados (Jb 38-42) Dios le pide que le responda ante el misterio de la naturaleza y de la existencia humana, y Job se queda mudo. Pretendía tener la última palabra a través de sus buenas obras. Ese era su pecado. Pretender la última palabra porque era bueno.

Aquí se abre el N.T. porque en él no tiene nada que ver el pecado con la desgracia, el reino de Dios llega a través del sufrimiento. El Reino que Dios ofrece supone liberarse definitivamente de pretender justificarse ante Dios.

Job tiene que quedarse callado porque no puede tener ni utilizar la última palabra apoyándose en su propia justicia. En este libro se resume todo el Antiguo Testamento.

Javier Garrido

►▷ 6.3.7.- YOUCAT

Números: 51, 66 i 70.

51. Si Déu ho coneix tot i ho pot fer tot, per què no impedeix el mal?

«Déu permet el mal només per deixar-ne sorgir una cosa millor»

(Sant Tomàs d'Aquino).

El mal en el món és un misteri obscur i dolorós. Jesús mateix a la creu demanava al Pare: «Déu meu, per què m'heu abandonat?» (Mt 27,46); en aquest misteri hi ha molt d'incomprensible. Tanmateix sabem amb certesa una cosa: Déu és bo al cent per cent i no pot crear res de dolent. Déu ha creat bé el món, si bé aquest encara no és complet. En els rebuigs violents, en els processos dolorosos, el món camina cap a la seva definitiva perfecció. D'aquesta manera es defineix més bé el que l'Església anomena mal físic, com ara una discapacitat congènita o una catàstrofe natural; els mals morals, en canvi, deriven d'un abús de la llibertat a l'interior del món. L'«infern sobre la terra» (nens-soldats, atacs suïcides, camps de concentració) és generalment degut als homes. La qüestió decisiva no és, doncs: «Com es pot creure en un Déu bo, des del moment que hi ha tant mal?» sinó: «Com podria un home dotat de cor i intel·ligència suportar la vida en aquest món, si Déu no existís? ». La mort i la resurrecció de Crist ens mostren que el mal no tenia la primera paraula i no tindrà tampoc la darrera; del pitjor mal, Déu n'ha fet sorgir el millor bé, i nosaltres creiem que amb el Judici Universal Déu posarà fi a tota injustícia. En la vida del món que vindrà, el mal ja no hi tindrà lloc i el sofriment s'acabarà.

66. ¿El sofriment i la mort, formaven part del pla de Déu?

Déu no vol que els homes sofreixin i morin. La idea originària de Déu per als homes era el paradís, o sigui la vida eterna i la pau amb Déu, els homes i el seu ambient, entre home i dona.

A vegades percebem de quina manera hauria de ser la vida, com hauríem de ser nosaltres, però en els fets vivim en conflicte amb nosaltres mateixos, estem condicionats per la por i les passions irracionals i hem perdut la sintonia originària amb el món i amb Déu mateix. En la Sagrada Escripura l'experiència d'aquest estat conflictiu és descrita en la història de la «caiguda en el pecat». A causa de la intromissió del pecat, Adam i Eva hagueren d'abandonar el paradís, on es trobaven en estat d'harmonia amb ells mateixos i amb Déu. La fatiga del treball, el sofriment, la condició mortal i la temptació són els signes de la pèrdua del paradís.

70. ¿De quina manera Déu ens treu de l'abisme del mal?

Déu no es limita a contemplar com l'home es destrueix a si mateix i el món que l'envolta amb la reacció en cadena del pecat; ell ens envia Jesucrist, el salvador i redemptor, i ens treu del poder del pecat.

«No pot ajudar-me ningú»: aquesta expressió, que prové de l'experiència humana, ja no és veritat. On l'home va a parar amb el propi pecat, allí Déu Pare ha enviat el propi Fill. Conseqüència del pecat és la mort (cf. Rm 6,23); però conseqüència del pecat és també la meravellosa solidaritat de Déu, que ens envia Jesús com amic i salvador. Per aquest

motiu el pecat original és anomenat fins i tot *felix culpa* (=feliç culpa, culpa sortosa): «Oh feliç culpa, que ens ha merescut un salvador tan gran!» (litúrgia pasqual).

▶▷ 6.4.- BIBLIOGRAFIA

- Garrido, Javier. **Reflexión y diálogo para personas que buscan. II Aclaraciones necesarias. Cap. I: El escándalo del mal (pp. 10-66)**. Ed. Franciscanas Arantzazu. Vitoria-Gasteiz, 2011.

-Estrada, Juan Antonio. **Razones y sinrazones de la creencia religiosa. Cap.5: Desde el sufrimiento, ¿encontrarse con Dios? (pp.139-152)**. Ed. Trotta. Madrid, 2001.

-Ploux, J. Marie; Niquot, Thierry; de Tourdonnet, Jacqueline. **Dios y el sufrimiento del mundo**. Ed. PPC. Madrid, 2015.

-González-Carvajal, Luis. **Esta es nuestra fe. Teología para universitarios. Cap.7: Oye, Dios, ¿por qué sufrimos?**. Ed. Sal Terrae. Santander, 1989.

TEMA 07

ACTITUDS DEL DÉU DE LA TENDRESA: LA FORÇA DEL PERDÓ

FINALITAT I OBJECTIUS DE LA TROBADA

- ▶▶ Descobrir com l'experiència humana del perdó (perdonar i sentir-se perdonat) és una experiència d'alliberament fonamental i necessària per assolir la pau interior i viure amb confiança i plenitud. Reflexionar sobre el perdó com a **font de comunió i força sanadora** tant per qui el dona com per qui el rep.
- ▶▶ Aprendre a reconèixer el **rostre del Déu de la misericòrdia** que ens presenta Jesús.
- ▶▶ Meditar sobre l'**Evangelí del "perdonar setanta vegades set"** (és a dir, sempre), expressió claríssima de que allò propi de Déu és perdonar.
- ▶▶ **Redescobrir la bellesa del sagrament de la Reconciliació** i la necessitat que en tenim les persones ja que **no hi ha res que Déu no pugui perdonar**. Aprofitar per convidar els pares i mares a viure aquesta experiència alliberadora, celebrant el Sagrament de la Reconciliació. Oferir-los pautes senzilles per a practicar l'**examen de consciència**.

MATERIAL

- ▶▶ Ordinador, projector, pantalla, equip so
- ▶▶ Bíblia
- ▶▶ Bolígrafs
- ▶▶ Quaderns pels pares
- ▶▶ 4 Motxilles i llibres per la dinàmica
- ▶▶ Pilota pel joc catequètic

1.- ABANS DE LA TROBADA (CONVOCATÒRIA AL PROCÉS DE FE)

- ▶▶ **1.1.- INVITACIÓ (Flyer)**
RECORDATORI! Aquest diumenge a les ?? h tenim la Catequesi de Família. Bona setmana!
O algun altre text similar.
- ▶▶ **1.2.- VIDEO PER ENVIAR PER WHATSAPP (Opcional o complementari)**
Vídeo de convidada als pares i mares nous: **No juzgues y no seras juzgado**

2.- PRIMERA PART (TREBALL PARES I NINS CONJUNTAMENT)

Aquesta primera part de la trobada la feim tots junts, si és possible, a l'exterior.

►► 2.1.- SALUTACIÓ INICIAL

Els catequistes i acompanyants saluden, es presenten i donen la benvinguda a les famílies amb alegria tot recordant allò que ens aplega, que és avançar junts com a família pel camí de la fe i el gran privilegi que això comporta.

►► 2.2.- DINÀMICA EN FAMÍLIA

En aquest moment, **es pot optar per: explicar un conte** i convidar les famílies a fer un petit treball conjunt sobre l'ensenyament que se'n desprèn **o fer un senzill joc** catequètic.

A continuació desenvolupam les dues opcions per tal de poder **escollir aquella que es consideri més convenient** en funció de les circumstàncies i del temps disponible. Evidentment també és possible fer les dues coses o anar alternant-les a cada sessió.

►► 2.2.1.- JOC CATEQUÈTIC: AGAFAR LA PILOTA

Abans de començar es poden dividir les famílies en grups, depenent de l'aforament i del nombre de participants. Per altra banda, també cal que l'animador disposi d'un llistat amb els noms de tots els participants: pares, mares i nins. Fet això, es convida a tothom a asseure's a terra i s'explica que es realitzarà un petit joc per ajudar a centrar l'atenció i moure una mica el cos. Aleshores, l'animador agafarà la pilota i dirà en veu alta el nom d'un dels participants mentre li llença la pilota per tal que aquest s'aixequi i l'agafi al vol. Si aconseguix atrapar-la es quedarà dret i l'animador dirà el nom d'un altre pare, mare o nin, que també s'haurà d'aixecar i agafar la pilota que li llanci el primer. I així successivament. Tots aquells participants que aconseguixen agafar la pilota han de quedar drets. Si qualche participant no aconseguix agafar la pilota i li cau a terra, aquell que l'ha llançat queda eliminat situant-se fora del grup. L'animador pot anar saltant els noms de la llista i accelerant el ritme en que els va dient amb l'objectiu de posar nerviosos els participants i provocar que la pilota caigui a terra **més vegades**. El joc acaba quan ja no queda ningú assegut, quan finalitza el temps que s'havia estipulat prèviament o quan ja han participat tots els membres del grup.

Ensenyament catequètic: aquest joc ens servirà posteriorment per a comentar com sovint ens enfadem i molestem amb els altres per coses que fan (com llançar-nos malament la pilota) o com ens enfadem amb nosaltres mateixos per no haver estat capaços d'arribar a la fi del joc sense ser eliminats.

►► 2.2.2.- CONTE:

Un dels acompanyants de pares pot explicar el següent conte:

Un dia, un home que anava per un camí va trobar un cartell que assenyalava una direcció i en el que es podia llegir: «La Font de l'Amor de Déu». Encuriós, va decidir prendre aquella direcció i després de caminar una llarga estona, va poder veure de lluny, un torrent d'aigua pura i cristal·lina que es precipitava des de dalt d'una muntanya i queia cap a terra. Quan finalment va apropar-s'hi, se n'adonà que, tot i l'enorme quantitat d'aigua que queia, aquesta no formava cap estany ni cap rierol. D'una manera del tot sorprenent, la terra absorbia aquell

immens cabal. Mentre el caminant es preguntava com podia ser allò, veié un ancià assegut a la vora del camí, s'hi acostà i li demanà: —Per favor, senyor, podrieu explicar-me quin tipus de font és aquesta?. I l'ancià li contestà: —Aquesta aigua tan neta i cristal·lina que veus precipitar-se de la muntanya és l'Amor de Déu que es vessa contínuament i sense descans sobre la Terra. —I ningú la recull? —va preguntar l'home —Pocs són els que la recullen. La major part d'aquesta aigua no troba qui la vulgui. Llavors l'home va dir-li a l'ancià: —Jo en voldria beure!, però no tinc cap recipient per poder fer-ho. L'ancià, amb un somriure, li respongué: —És clar que tens un recipient: és el teu cor!. Únicament amb un recipient així és possible recollir aquesta aigua. I la quantitat que n'agafis dependrà de l'espai que li deixis al teu cor.

Treball conjunt pares i nins

Una vegada s'ha explicat el conte, es demana als participants que s'apleguin per famílies i el comentin breument a partir de la següent pregunta: **Quin ensenyament ens vol transmetre aquest conte?**

Una vegada fet això, les famílies es tornen a ajuntar entorn de l'acompanyant de pares i aquest, amb l'ajuda dels infants, explica quin és l'ensenyament que se'n pot extreure. Per fer-ho, pot fer servir aquestes paraules o unes altres de semblants:

El gran amor de Déu, que es concreta en la seva infinita misericòrdia envers aquells que s'equivoquen, cauen i pequen, és com un torrent d'aigües pures i cristal·lines que vessa contínuament sobre tota la humanitat. El problema és que sovint ens costa reconèixer que ens equivoquem i necessitem el perdó. Per això, donem l'esquena a Déu i rebutgem l'aigua pura que Ell ens ofereix a mans plenes. I és que no resulta fàcil demanar perdó. En un món en el que contínuament se'ns exigeix perfecció, el nostre orgull ens impedeix tenir la humilitat suficient per reconèixer que no som perfectes. Per altra banda, a vegades tampoc som capaços d'acceptar la petició de perdó que un altre ens ofereix. Ens sentim tan ofesos, que no en tenim prou amb que ens demanin perdó. Un cop més, el nostre orgull ens ho impedeix. Finalment, també ens pot passar que siguem incapaçs de sentir-nos perdonats. Considerem que la nostra culpa és tan gran, que no podem ni imaginar que algun dia puguem ser perdonats.

Però l'experiència del perdó (perdonar i sentir-se perdonats) és tan necessària i alliberadora per a la persona, que Déu cerca sempre la manera de poder eixamplar el nostre cor i crear en ell l'espai necessari per a recollir-hi l'aigua viva de l'amor misericordiós que contínuament hi vessa.

►► 2.3.- FINAL 1ª PART

Abans de separar-se pares i fills, podem finalitzar aquesta primera part amb una **pregària** o amb un **cant** breu.

A continuació desenvolupam les dues opcions per tal de poder **escollir aquella que es consideri més convenient** en funció de les circumstàncies i del temps disponible. Evidentment també és possible fer les dues coses o anar alternant-les a cada sessió.

►► 2.3.1.- PREGÀRIA

El catequista demana a les famílies invocar l'Esperit Sant resant una senzilla pregària. Un catequista pot llegir l'oració i un altre situar-se al seu costat **assenyalant les distintes parts del cos que es mencionen a la pregària:**

Senyor, beneeix les nostres mans perquè siguin delicades i sàpiguen agafar sense mai empresonar, que sàpiguen donar sense calcular i tinguin la força de beneir i consolar.

Senyor, beneeix els nostres ulls perquè sàpiguen veure la necessitat; que siguin capaços de mirar amb profunditat perquè els altres es sentin feliços per la meua manera de mirar-los.

Senyor, beneeix les nostres orelles perquè sàpiguen sentir la teua veu i percebin molt clarament el crit dels necessitats; que sàpiguen quedar-se sords al renou inútil i la xafarderia, però no a les veus que criden i demanen que les sentin i comprenguin encara que destorbin la meua comoditat.

Senyor, beneeix les nostres boques perquè donin testimoni de Tu i no diguin res que fereixi o destrueixi; que només pronuncii paraules que alegres, que mai traeixin confidències i secrets, i que aconseguixin despertar somriures.

Senyor, beneeix els nostres cors perquè siguin temple viu del teu Esperit i sàpiguen donar calor i refugi; que siguin generosos a perdonar i comprendre i aprenguin a compartir dolor i alegria amb un gran amor.

Déu meu, que puguis disposar de nosaltres amb tot el que som, amb tot el que tenim.

Amén

►► 2.3.2.- CANT

Una altra manera de finalitzar aquesta primera part de la trobada és amb un cant, ja que, com diu Sant Agustí: «Qui prega cantant, prega dues vegades».

Suggerim a cada sessió un cant però els acompanyants de pares poden triar-ne un altre. El cant que proposam per aquest sessió és: **Gracias Señor, me siento perdonado**

En haver acabat, els pares es dirigeixen a la sala on es troben amb els seus acompanyants i els nins i nines fan el mateix amb els seus catequistes.

3.- SEGONA PART (TREBALL AMB ELS PARES)

L'objectiu d'aquesta segona part consisteix a treballar l'itinerari de fe amb els pares i mares, juntament amb els seus acompanyants. Per aquelles famílies que tinguin fills petits es podrà oferir un servei de guarderia mentre els pares participen a la sessió.

►► 3.1.- ACOLLIDA

Reunits a la sala dels pares i abans de començar la sessió, es convida a un cafè, té o suc i es reparteixen algunes galetes o pastes ja preparades. La finalitat d'aquest moment previ és crear un clima càlid i acollidor que disposi als participants a la confiança mútua i l'amistat. Cal vigilar que aquest moment no s'allargui excessivament i resti temps al desenvolupament de la sessió.

►► 3.2.- PRESENTACIÓ DEL TEMA

A continuació exposam algunes idees i claus interessants que poden ajudar els acompanyants a situar el tema. Per explicar-ho als pares i mares es poden fer servir aquestes paraules o unes altres de semblants:

*-Segurament molts de nosaltres estarem d'acord que **una de les experiències més alliberadores (i per això més necessàries) de l'experiència humana és la del perdó i la reconciliació.** De fet, una de les claus essencials per a conrear la pau interior és sentir-se en pau amb les persones que ens envolten. ¿Qui de nosaltres no s'ha commogut en alguna ocasió davant la reconciliació de dues persones que havien estat enfrontades llargament i finalment tenen la valentia de retrobar-se i perdonar-se?. ¿Qui de nosaltres no és sent profundament alliberat quan perdona de tot cor o rep el perdó d'algú a qui ha fet mal?.*

*-Però, si el perdó i la reconciliació tenen uns efectes tan positius en la nostra vida, **¿per què ens costa tant perdonar?** Possiblement, l'orgull, la vergonya, la culpa, la peresa o la por a ser rebutjat en són alguns dels principals motius. També algunes creences equivocades poden dificultar-lo, com, per exemple: creure que només puc perdonar si l'altre persona es penedeix sincerament (el problema és que això és molt difícil de comprovar...) o que el perdó implica actuar com si res hagués passat (tot i que, a vegades, el que cal és mantenir una certa distància amb l'altre persona per evitar un mal major...). Finalment, un pot sentir que li resulta impossible perdonar o, senzillament, no té ganes de fer-ho. Però en la història hi trobem el testimoni de moltes persones que han estat capaces de perdonar coses que semblaven humanament imperdonables.*

*-**Perdonar no s'ha de confondre amb oblidar**, ja que sovint es tracta d'un procés que exigeix la voluntat de la persona i que no es pot accelerar ni imposar. Únicament pot perdonar qui recorda l'ofensa i, malgrat aquesta, pren la coratjosa decisió d'alliberar-se'n i recomençar de bell nou. El perdó és, per tant, la **decisió lliure** d'aquell que no vol viure sotmès a la dictadura del ressentiment i la rancúnia.*

*-**El perdó és un dels fruits més preciosos de l'amor.** Com més estima una persona, més capacitat té de perdonar, d'oferir sempre una nova oportunitat als altres i a sí mateix. Per això, **Déu, que és amor sense límits, és també misericòrdia i perdó absoluts**, i no es cansa mai de perdonar. Així ho veiem en Jesús, que ens demana perdonar els altres "setanta vegades set" o ens empeny a reconciliar-nos amb el germà abans de presentar la nostra ofrena al Temple. **Jesús encarnarà de manera perfecte en la seva vida la tendresa i misericòrdia incondicional de Déu** perdonant a tots, fins i tot als seus botxins.*

*-Ja que el perdó (tant rebre'l com oferir-lo) és un requisit fonamental per a viure amb plenitud i llibertat interior i no hi ha res que Déu no pugui perdonar, l'Església ens convida a **redescobrir la bellesa del sagrament de la Reconciliació** i la necessitat que en tenim les persones. Tots estam cridats a viure aquesta experiència alliberadora que ens permet retornar als braços de Déu Pare per gaudir així de la seva tendresa.*

►► 3.3.- DINÀMICA EXPERIENCIAL

Ara plantejarem als pares i mares una experiència per tal d'ajudar-los a reflexionar i a fer-se algunes preguntes essencials.

►► 3.3.1.- Dinàmica: "El pes dels teus pecats"

En primer lloc, escollim a quatre pares o mares del grup i els assignem un d'aquests per-

sonatges: Hitler, Ben Laden, Mare Teresa de Calcuta i Jesús de Natzaret. Seguidament, els donam una motxilla a cada un i els demanam que la vagin carregant de llibres en funció de lo pecador i malvat que és el personatge que els ha tocat. Es a dir, com més pecador sigui el personatge, més pes han de carregar a la seva motxilla. Una vegada fet això, demanem als personatges que es pengin les seves motxilles i vagin fent els exercicis que els indicarem (p.ex: flexions, abdominals, etc...).

La persona a qui ha tocat el paper de Jesús estarà advertida que, en el moment que l'acompanyant faci un senyal, deixarà de fer l'exercici i començarà a buidar les motxilles dels seus companys, posant els llibres que tregui dins la seva pròpia motxilla (pot tenir dues motxilles si cal). Aleshores, la resta, molt més alleugerits, continuaran fent exercicis una estoneta més, fins que l'acompanyant digui prou.

Fet això, l'acompanyant de pares pot demanar al grup: **I vosaltres?; Com duis de carregades les vostres motxilles?; Creieu que Jesús pot descarregar-vos del pes que arrossegueu?; Serieu capaços de fer el mateix amb el pes dels altres?**

No cal que els pares contestin en veu alta. Es tracta de preguntes per meditar interiorment.

►► 3.3.2.- Vídeo: fragment pel·lícula “La Misión” (El peso de los pecados)

A continuació, i mentre van reflexionant sobre les qüestions que els hem proposat, projectem un fragment de la pel·lícula “**La Misión**”.

Es tracta d'una escena molt emocionant en la que podem veure com un dels protagonistes, Rodrigo Mendoza, traficant d'esclaus a Sud-amèrica allà pel segle XVIII, fa penitència per haver assassinat en un duel el seu germà després de descobrir que aquest mantenia una relació amorosa amb la seva promesa. Rodrigo experimenta un pes tan enorme pel crim que ha comès que decideix tancar-se voluntàriament a la presó, convençut que no té remissió possible. Aleshores, desafiat pel P.Gabriel, un jesuïta que protegeix els indis guaraníes que ell captura i esclavitzava, es decideix a acompanyar-lo fins la Missió, carregat amb totes les seves armes a l'esquena com a penitència. El camí fins a la Missió serà llarg i dur i, a moments, fins i tot posarà en perill la vida de Rodrigo. Malgrat els altres jesuïtes l'intentaran convèncer en diverses ocasions que ja ha fet prou penitència, ell no desistirà de la seva obstinació i es negarà a abandonar el pesadíssim feix que arrossega. Quan finalment arribi al seu destí, seran els indis guaraníes, les seves víctimes, qui el perdonaran, tallant la corda que el mantenia lligat al seu pecat. Rodrigo, en rebre el perdó gratuït de les seves víctimes, plorarà d'alegria i es sentirà finalment alliberament del pes dels seus pecats.

►► 3.3.3.- Reflexió final per part de l'acompanyant de pares i mares

L'acompanyant de pares pot acabar llençant aquestes preguntes per tal que els participants puguin meditar-les en l'interior del seu cor:

-Podem ser perdonats per algú que no sigui aquell a qui hem ferit?

-Com pot alliberar-nos el perdó de Déu del pes dels nostres pecats?

-Pot el sagrament de la reconciliació ser el camí per experimentar aquest alliberament?

▶▶ 3.4.- PARAULA DE DÉU

L'escolta atenta de la Paraula de Déu hauria de constituir un dels **moments centrals** i més significatius de tota la sessió. Per això, és important que la Bíblia estigui situada en un lloc preferent de la sala i que el text es llegeixi directament de la mateixa i no de la fitxa.

Per ajudar els pares a entrar millor dins la història, cal que **l'acompanyant hagi contemplat prèviament aquesta escena en el silenci interior de la seva pregària**, escoltant com ressona la Paraula dins el seu cor i demanant-li a l'Esperit Sant col·laboració per tal de transmetre amb encert les veritats de la fe als pares i mares.

Abans de proclamar la Paraula, l'acompanyant fa una **brevíssima introducció per tal de despertar l'interès dels oients i situar-los una mica**.

▶▶ 3.4.1.- Introducció a la lectura

A continuació llegirem un breu fragment de **l'Evangeli de sant Mateu** en el que se'ns insisteix en la importància que té el **perdó** pels seguidors de Jesús. En la nostra vida són molt freqüents expressions del tipus: «*Qui la fa la paga*», «*Perdono, però no oblidó*», «**Me les pagarà totes juntes**», etc... Es tracta d'expressions quotidianes que posen de manifest les enormes dificultats que en moltes ocasions tenim per perdonar aquells que ens han ofès, sobretot quan és gran la ferida. Però els cristians, no ens guiem tant pels criteris que estableix la societat, com pels **valors del Regne** que proclama Jesús. I entre aquets valors s'hi troba el **perdó incondicional**, tal i com ens ensenya Jesús mateix a la paràbola que escoltarem.

Allò propi de Déu és la misericòrdia, la tendresa i el perdó, per això, tot l'actuar de Jesús es troba amarat d'aquestes actituds. I és precisament la gran misericòrdia que tots nosaltres hem rebut de Déu la que ens empeny a la reconciliació perquè, com se'ns mostrarà a la paràbola de l'evangeli, únicament quan s'ha experimentat de manera personal una misericòrdia que no coneix límits en el perdó, és possible perdonar els altres de la mateixa manera.

Escoltem atentament que ens vol dir l'evangelista sant Mateu. Si es vol també és pot projectar el vídeo de l'evangeli: **Perdona setenta veges set** (www.lds.org)

▶▶ 3.4.2.- Lectura (Mt 18,21-35)

Paràbola del servent sense compassió

Aleshores Pere preguntà a Jesús: —Senyor, quantes vegades hauré de perdonar al meu germà les ofenses que em faci? Set vegades? Jesús li respon: —No et dic set vegades, sinó setanta vegades set. Per això passa amb el Regne del cel com amb un rei que volgué demanar comptes als seus subordinats. Tot just havia començat, quan li'n van portar un que li devia deu mil talents. Com que no tenia amb què pagar, aquell senyor va manar que, per a poder satisfer el deute, el venguessin com a esclau, amb la seva dona, els seus fills i tots els seus béns. Ell se li va llançar als peus i, prosternat, li deia: —Tingues paciència amb mi i t'ho pagaré tot. Llavors, compadit d'ell, el senyor deixà lliure aquell subordinat i li va perdonar el deute. Quan aquell home sortia, va trobar un dels seus companys que tan sols li devia cent denaris. L'agafà i l'escanyava dient: —Paga'm el que em deus. El company se li va llançar als peus i li suplicava: —Tingues paciència amb mi i ja t'ho pagaré. Però ell s'hi va negar i el va fer tancar a la presó fins que pagués el deute. Quan els altres companys van veure el que havia passat, els va saber molt de greu, i anaren a explicar-ho al seu senyor. Ell va fer cridar aquell home i li digué: —Servidor dolent, quan vas suplicar-me, et vaig perdonar tot aquell deute. ¿No t'havies de compadir del teu company, com jo m'havia compadit de tu? I, indignat, el va posar en mans dels botxins

perquè el torturessin fins que hagués pagat tot el deute. Igualment vos tractarà el meu Pare celestial si cadascú no perdona de tot cor el seu germà.

►► 3.5.- TREBALL EN GRUP

Una vegada escoltat l'evangeli, els participants es poden reunir en grups petits per treballar les següents preguntes:

- **Hi ha alguna cosa que et sorprengui o et cridi l'atenció en aquesta lectura?**
- **A qui creus que representa el rei de la paràbola? I els servents?**
- **Què creus que significa la xifra «setanta vegades set»?**
- **Per què ens costa tant perdonar?**
- **Creus que tu també necessites demanar perdó i ser perdonat?**
- **Quin és el missatge que ens vol transmetre aquesta paràbola?**

Si es disposa de temps suficient, cada grup pot escollir un portaveu per tal de fer una breu posada en comú i compartir així algunes de les respostes que s'han donat. En cas contrari, l'acompanyant pot passar directament a la il·luminació cristiana.

►► 3.6.- IL·LUMINACIÓ CRISTIANA (comentari catequètic de la Paraula de Déu)

Per fer aquest comentari, l'acompanyant es pot centrar en el text que segueix i anar-ho comentant o **donar-ho fotocopiats perquè els pares i mares ho puguin llegir tranquil·lament a casa.**

►► 3.6.1.- Exegesi del text evangèlic

En primer lloc cal advertir que el rerefons del relat evangèlic que hem escoltat és el d'**una comunitat cristiana (la de Mateu) en la que alguns problemes de convivència amenacen la fraternitat i harmonia del grup.** Aleshores, l'evangelista tracta d'il·luminar aquests conflictes des de l'ensenyament de Jesús i **assenyala les actituds que han d'adoptar com a comunitat del nou Israel, l'Església.**

«Senyor, quantes vegades hauré de perdonar al meu germà les ofenses que em faci? Set vegades? Jesús li respon: —No et dic set vegades, sinó setanta vegades set!». Un problema que sovint posa en perill la fraternitat és el de les ofenses personals. Pere, com a portaveu dels deixebles, pregunta a Jesús sobre els límits del perdó i, exagerant molt i presumint de generositat (cal tenir en compte que en el judaisme es considerava que quatre vegades era la xifra màxima), li demana si amb «set vegades» (és a dir, moltes) és suficient. A Pere el que li preocupa és el «fins a on», però la resposta que li dona Jesús trenca qualsevol límit i resulta encara molt més sorprenent i exagerada: «No et dic set vegades, sinó setanta vegades set!». Perquè així de sorprenent i exagerada és la misericòrdia il·limitada de Déu que Jesús pren per model i que seguidament il·lustra i exemplifica amb una paràbola.

«Per això passa amb el Regne del cel com amb un rei que volgué demanar comptes als seus subordinats. Tot just havia començat, quan li'n van portar un que li devia deu mil talents». Tot i que la paràbola ens situa en una cort oriental, cal tenir en compte que el vertader significat del drama que se'ns relata és molt diferent del que sembla. Un rei crida els seus alts funcionaris per retre comptes sobre els impostos recaptats que no li han estat pagats i resulta que un dels primers que li presenten li deu una altíssima quantitat.

«Com que no tenia amb què pagar, aquell senyor va manar que, per a poder satisfer el deute, el venguessin com a esclau, amb la seva dona, els seus fills i tots els seus béns». Segons el costum de

l'època, aquest era el càstig per insolvent. Un càstig prou sever en que es sotmetia a esclavitud no només al deutor sinó també a tota la seva família fins que es pogués satisfer el deute.

«Ell se li va llançar als peus i, prosternat, li deia: —Tingues paciència amb mi i t'ho pagaré tot. Llavors, compadit d'ell, el senyor deixà lliure aquell subordinat i li va perdonar el deute». Aquell home, veient-se perdut, suplica al sobirà amb un gest d'humilitat i submissió. I per a gran sorpresa de tots, el rei, en lloc de concedir-li un plaç més llarg, tal i com el servent li demanava, decideix deixar-lo lliure i perdonar-li tot el deute.

«Quan aquell home sortia, va trobar un dels seus companys que tan sols li devia cent denaris. L'agafà i bescanyava dient: —**Paga'm el que em deus**». A la segona part de la paràbola, el funcionari es troba amb un company, servent del mateix rei, que li deu cent denaris (l'equivalent a tres mesos de salari d'un obrer), una quantitat minúscula comparada amb la que ell li devia al rei. Aleshores, en lloc de compadir-se'n, l'agafa pel coll tot exigint-li el pagament del deute. Fixem-nos com el company, en la seva súplica, fa servir les mateixes paraules que l'alt funcionari havia dirigit a rei: —**Tingues paciència amb mi i ja t'ho pagaré**».

«Però ell s'hi va negar i el va fer tancar a la presó fins que pagués el deute». Arribats a aquest punt del relat, no ens resulta difícil advertir-hi dues desproporcions. Per una banda, en el deute; i per l'altra, en les actituds. El rei perdona el deute milionari amb actitud magnànima i, en canvi, el perdonat, mancat de memòria agraïda, es mostra ingràt i ni té paciència ni es mostra capaç de perdonar.

«Quan els altres companys van veure el que havia passat, els va saber molt de greu, i anaren a explicar-ho al seu senyor. Ell va fer cridar aquell home i li digué: —Servidor dolent, quan vas suplicar-me, et vaig perdonar tot aquell deute. ¿No t'havies de compadir del teu company, com jo m'havia compadit de tu? I, indignat, el va posar en mans dels botxins perquè el torturessin fins que hagués pagat tot el deute». Assabentat el rei, crida novament al cortesà per retreure-li la seva postura, la total incomprensió mostrada, i una actitud tan mesquina.

«Igualment vos tractarà el meu Pare celestial si cadascú no perdona de tot cor el seu germà» No resulta gaire difícil descobrir quin és el significat d'aquesta paràbola i a qui representa cada un dels seus personatges. En primer lloc, el rei representa a Déu Pare. El seu amor fet misericòrdia ha saldat gratuïtament tots els nostres deutes. Per molt gran i terrible que sigui el nostre pecat, si demanem perdó de tot cor a Déu i ens penedim, Ell ens perdona i esborra per complet la nostra falta. Per això nosaltres, en les nostres relacions, estam cridats a actuar de la mateixa manera en que Déu ha actuat amb nosaltres (Mt 5,48). Dit d'una altra manera: **la mesura del perdó és la misericòrdia de Déu, que no té mesura**. No es tracta, per tant, d'oferir un perdó superficial que deixi en el fons un pòsit de ressentiment i amargor, sinó d'un perdó «de cor» (Mt 18,35), interioritzat, que afecti completament la persona en la seva totalitat i la reconciliï amb ella mateixa, amb els altres i amb Déu.

En la nostra vida quotidiana i en les nostres relacions interpersonals (com també passava en la comunitat de Mateu) apareixen sovint els conflictes i es produeixen ofenses que cal resoldre perquè ens enfronten els uns amb els altres i constitueixen un perill per a la pau de la comunitat. Per això, ens cal tenir molt en compte els ensenyaments del Senyor sobre el perdó i conrear així una memòria agraïda de totes aquelles vegades que Déu ha tingut misericòrdia de nosaltres, ens ha tractat amb tendresa i ens ha perdonat. Si deixem que les paraules del rei de la paràbola: «¿No t'havies de compadir del teu company, com jo m'havia compadit de tu?» ressonin en el nostre cor, evitarem caure en l'actitud del funcionari injust, i el perdó, a més de ser una conseqüència d'aquell que nosaltres rebem de Déu a mans plenes, esdevindrà expressió de la nostra coherència personal en el camí del seguiment.

Recordem, per acabar, que la paraula “per-do” significa “**perfecció en el do**”, plenitud en l’entrega. Per tant, el perdó, **no consisteix únicament en oblidar**, en el sentit d’esborrar del record els fets, ja que això, en algunes ocasions, no resulta possible. Sinó que es tracta més bé de continuar donant i entregant-se, a pesar de tot, rebutjant el desamor i, per suposat, el desig de venjança, que és el primer que ens surt de dintre. Jesús sempre ens convida a anar més enllà. **L’autèntica llibertat interior prové de ser capaç de perdonar sempre els nostres germans i de seguir entregant-nos al seu servei, malgrat les ofenses i ferides que ens puguin infligir.** Perquè així és com ens perdona Déu. I així és com podem arribar a ser perfectes com ho és el nostre Pare del cel (Mt 6, 48).

►▷ 3.7.- ORATORI PELS PARES

Gracies Senyor Jesús per perdonar-me tots els meus pecats i errors

Acabades les dinàmiques i reflexions, ve el moment de l’oració. Els acompanyants i els pares i mares es desplacen a un lloc preparat per a l’ocasió, per compartir davant Déu tot allò viscut durant la sessió.

L’oració serà molt senzilla recordant el text bíblic preparat per a l’ocasió. **Es poden realitzar algunes tècniques senzilles d’interioritat o de respiració** per ajudar aquells pares que no estan acostumats a fer silenci, meditació, reflexió o pregària. Per exemple, si optem per fer un exercici de respiració, cal ensenyar en primer lloc a centrar l’atenció sobre la inspiració i l’expiració. De tal manera que convidem a fer tres inspiracions i expiracions seguint aquesta pauta: la primera per **donar gràcies a Déu, el Pare del cel**; la segona respiració **a Jesús, el seu fill i el nostre amic**; i la tercera respiració **a l’Esperit Sant que és la força que ens impulsa**. Tot això es fa en silenci i aclucant els ulls. És clau deixar uns segons entre respiració i respiració ja que son els segons de silenci més intens.

Una oració ben preparada ajudarà a les famílies en la seva vida ordinària. Tenir cura de l’ambientació, l’aroma de la sala, la música (s’aconsella CHRISTOPHER WALCOTT, *Dreams of angels*, o *The Angel of Love*; BILL DOUGLAS, *Deep Peace*), els lectors, i ajudar guiant l’oració a que visquin un moment intens de relació personal amb Déu. Abans de marxar al lloc de l’oració s’explicarà molt bé el que es farà i de quina manera.

Possible **esquema del oratori**:

1.- Música de fons per ajudar a fer silenci interior.

2.- Tècnica per la relaxació i interiorització

- Breu moment de silenci per sentir-se al costat de Jesús.
- Mirar amb els ulls del cor les coses bones que ens han passat aquesta setmana: records i presències

3.- Memòria de les presències i els records de Jesús. Estam en el cor de Déu. En un moment de silenci, ens imaginem dins el cor de Déu. Ell ens coneix i ens estima gratuïtament. Ens sentim abraçats pel seu amor. Aquest sentiment d’amor de Déu, però, no ens impedeix reconèixer-nos pecadors.

L’amor de Déu, que no coneix límits, esborra els nostres pecats i ens permet sentir el goig i l’alegria del perdó. Durant uns instants, assaborim aquest regal.

4.- Oració del cor. Se’ls convida a que totes aquestes presències experimentades les sentin en forma d’acció de gràcies, dient: «gràcies, Senyor, per ... ». Han de ser frases molt curtes i concretes.

5.- Lectura de la cita bíblica: Lectura de l'Evangelí de sant Mateu (Mt 18,12-13)

Què us sembla? Si un home té cent ovelles i se'n perd una, ¿no deixa les noranta-nou a la muntanya i va a cercar la perduda? I si l'arriba a trobar, us asseguro que té més alegria per aquesta ovella que per les noranta-nou que no s'havien perdut.

6.- Moment de silenci i pregària

Una vegada hem escoltat la Paraula, podem convidar els pares a fer un breu moment de silenci i a deixar que ressoni en el nostre interior.

En el cor de Déu no estam sols. En ell hi ha també els membres del grup, de la nostra família. Aquells que estimam. També les persones que ens han ofès. Les visualitzem amb nosaltres, al cor de Déu. Potser demanin perdó o, potser, no diguin res. Però des de l'experiència de l'amor i del perdó de Déu, jo les perdono en el meu interior i em reconcilio amb elles.

Aquest cop se convida als pares a fer un gest d'estimació i de perdó: **donar una abraçada a la seva parella de més de 20 segons de durada**. Si no tenen parella ho poden fer amb la persona que tenen al seu costat.

Quan una abraçada dura 20 segons, **es produeix un efecte terapèutic sobre el cos i la ment**. La raó és que una abraçada sincera produeix una hormona anomenada «oxitocina», també coneguda com l'hormona de l'amor. Aquesta substància té molts beneficis en la nostra salut física i mental i ens ajuda, entre altres coses, a relaxar-nos, a sentir-nos segurs i a calmar l'ansietat i el temor.

Aquest meravellós tranquil·litzant se'ns ofereix de forma gratuïta cada vegada que abracem, que acaronam un infant, que acariciam un animal, que ballam amb la nostra parella, que ens apropem a qualcú...

7.- Cançó: Donem la mà, amic, germà.

8.- Oració: Es pot concloure l'oratori elevant les mans al cel i resant junts el Pare Nostre.

9.- Benedicció final

4.- TERCERA PART (EUCARISTIA PARES I NINS CONJUNTAMENT)

►► 4.1.- ACCENT CATEQUÈTIC EN L'EUCARISTIA (*Opcional o complementari*)

Es convida els nins a pensar **dues coses que compartiran amb els pares** sobre el que han fet a la sessió d'avui.

Es dedica un **temps a preparar** els cants, les lectures i allò en que ens haurem de fixar d'una manera especial a la celebració d'avui: la **Consagració**.

L'accent catequètic a la celebració de l'Eucaristia pot ser l'entrega d'un **brotet d'olivera** per dur a la benedicció del diumenge de Rams. Després de la benedicció final, el celebrant, potser ajudat d'algun catequista o acompanyant de pares, entrega el brotets d'olivera a cada nin o família, dient per a tots:

Rebeu aquest brot d'olivera perquè, com els nins de Jerusalem, pugueu anar a rebre Jesús diumenge que ve, a la celebració del Ram. Jo vos hi envii en el nom del Pare, i del Fill i de l'Esperit Sant (+)

Tots: **Amén**

►► 4.2.- INDICACIONS PER TREBALLAR PARES I FILLS (*Opcional o complementari*)

Els acompanyants de pares proposen unes pautes per treballar a casa amb els fills:

- 1.- Es proposa a la família que a casa puguin trobar **un moment sagrat durant la setmana per compartir amb tota la família** el que han viscut a la trobada d'iniciació cristiana.
- 2.- Es convida les famílies a **llegir a casa el relat evangèlic de la Passió i a posar una creu** ben visible al raconet de pregària. També cal animar-los a participar en les celebracions de Setmana Santa.

5.- DESPRÉS DE LA TROBADA (PELS PARES I MARES)

►► 5.1.- CONTINUITAT A LES XARXES SOCIALS (*Opcional o complementari*)

Durant les setmanes que van d'una reunió a l'altre, el responsable o coordinador dels catequistes pot enviar als pares algun vídeo o text (via whatsapp) perquè aquets puguin seguir reflexionant sobre el tema que s'ha tractat a la sessió. D'aquesta manera, la catequesi segueix viva i té **ressò a les xarxes socials**.

En aquest cas proposem:

- **Gift** (Este hijo nunca tomó a su papá como inspiración)

6.- APÈNDIX (MATERIAL EXTRA PELS ACOMPANYANTS DE PARES)

En aquest apartat oferim als acompanyants i catequistes altres animacions, dinàmiques, contes, vídeos que es poden fer servir com alternatius o complementaris als que ja es proposen a la sessió.

Per altra banda, també es fa una proposta de textos i lectures que poden ser de molta utilitat als acompanyants a l'hora de preparar millor la sessió i aprofundir en aspectes teològics o bíblics.

Finalment, aquest apèndix es completa amb una bibliografia recomanada.

►► 6.1.- ANIMACIÓ (*Opcional o complementari*)

En cas que s'hagi escollit el conte com a dinàmica inicial en família es pot optar per realitzar algunes danses, cançons, o jocs senzills per rompre el gel i permetre que els pares i mares tinguin uns moments per jugar amb els seus fills. És important fer veure que divertir-se i jugar també forma part de l'alegria cristiana.

Seguidament suggerim alguns jocs que els acompanyants poden utilitzar. Cadascú pot escollir aquells que tingui més per mà. Es demana als pares, mares i nins que facin un cercle gros per jugar tots plegats.

- **DANSA: TENIA UN TIC:** Habia Monti, he anat a la casa del doctore, y mha dito, que mueva la mano cosi (pierna) (cabeza) (lengua) etc...

- **DANSA: CADIRETA ENLAIRE:** Cadireta enlaire, mocador a la mà, el rei i la reina van a passejar.

- **DANSA: EN JOAN PETIT:** En Joan petit quan balla. Balla, balla, balla, En Joan petit quan balla Balla amb el dit, Amb el dit, dit, dit, Així balla en Joan petit. (la mà, colze, peu, orella, nas...)

- **DANSA: EL POLLO:** El pollo con una pata. El Pollo con la otra pata. El pollo con el piquito. El pollo con la colita. El Pollo con la crestita. Y ahora les toca a ...

- **DANSA: EN UN SALÓN DANSE:** En un salon dansé, la dansa del minué. En un salon dansé la dansa del minué.

►► 6.2.- DINÀMICA (Opcional o complementari)

►► 6.2.1.- Treball petits grups

Reunits els participants en grups petits, s'entrega a cada grup una cartolina o bé un paper gran en el qual s'haurà dibuixat un gran llac (que simbolitzarà la persona humana) i una sèrie de rius que l'alimenten amb el seu cabal. La dinàmica consisteix en que els integrants de cada grup vagin dient quines coses creuen que **alimenten interiorment l'ésser humà i l'ajuden a créixer com a persona**. Cadascuna de les coses que es vagi dient, després de comentar-la en el grup, s'escriurà en cada un dels rius que estan dibuixats al voltant del llac.

Seguidament caldrà veure **quines són aquelles coses que sovint bloquegen els rius impedit que la seva «aigua» arribi a llac**, provocant que aquest finalment s'assequi, és a dir, fent que l'home no li trobi sentit a la vida, es desesperi, es deprimeixi, sigui infeliç o s'acabi destruït.

Un cop fet tot això, un portaveu de cada grup pot llegir en veu alta els noms dels rius que, per a ells, alimenten a la persona i també quines son aquelles coses que el bloquegen.

►► 6.2.2.- Treball en gran grup

Un cop fet tot això, un portaveu de cada grup pot llegir en veu alta els noms dels rius que, per a ells, alimenten a la persona i també quines son aquelles coses que el bloquegen.

Quan s'han escoltat tots els grups, l'acompanyant de pares pot comentar que una de les coses que més bloqueja el nostre creixement interior, com a persones i com a cristians, és la nostra incapacitat de perdonar els altres o de sentir-nos perdonats. A vegades, fins i tot, ens costa prendre consciència que necessitem el perdó. Aleshores, per tal de reflexionar una mica sobre tot això i encetar un diàleg obert amb els pares i mares, l'acompanyant pot llençar les següents preguntes o similars:

- És important el perdó? Per què?

- Creus que serveix per alguna cosa demanar perdó?

- Segurament has pogut escoltar en més d'una ocasió expressions com: «això és un càstig diví», «si fas això, Déu et castigarà», o altres semblants. Què opines sobre aquesta forma de parlar?

- Has viscut en alguna ocasió una experiència forta de perdó (ofert o rebut)? Com et vas sentir? Com va reaccionar l'altra persona?

►► 6.2.3.- Reflexió final per part de l'acompanyant de pares i mares

Recollint els aspectes més significatius que hagin sortit a la dinàmica i al diàleg, l'acompanyant de pares pot fer una breu conclusió d'aquest moment remarcant alguns aspectes com els que s'esmenten a continuació.

Traurà conclusions del que s'ha fet, fent veure que tot allò que alimenta l'ésser humà, neix de la Font de l'Amor Misericordiós de Déu, **perquè l'home sigui també Font d'Amor i de Perdó.**

Reflexionem sobre com, de vegades, també **necessitam demanar-nos perdó a nosaltres mateixos.** Hi ha vegades que ens enfadem, ens tancam en nosaltres mateixos quan les coses no ens surten com volem, quan fem alguna cosa malament i no som capaços d'evitar-ho, quan me'n adono d'alguna cosa que havia d'haver realitzat d'una altra manera.

Perdonar-se a un mateix és molt important per a poder començar de nou amb il·lusió i amb ganes de millorar.

►► 6.3.- VIDEOS DE SUPORT (fragments de pel·lícules)

A continuació proposam alguns vídeos que els acompanyants de pares també poden utilitzar a l'hora de complementar les seves explicacions.

-Gandhi (Amar a los enemigos)

Primera carta de Sant Joan ¿Qui pot dir que estima Déu si no estima els altres?..

-La Cabaña. El perdón. (<https://youtu.be/sJLW5jyLE1o>)

Mackenzie (el protagonista), va patir maltractaments quan era un nin de part del seu pare alcohòlic que també maltractava la seva mare. Això va generar dins ell un profund sentiment d'odi i rancúnia vers el seu pare que el va portar inclús a intentar assassinar-lo. Ja d'adult, i després de perdre a la seva filla, assassinada en una vella cabana del bosc, es troba amb la Santíssima Trinitat en aquella mateixa cabana i aquesta li ensenya a Mackenzie a fer el difícil aprenentatge del perdó.

-Vuelve a casa. El hijo pródigo

Actualització de la paràbola del fill pròdig que ens mostra l'amor i el perdó incondicional de Déu envers tots els seus fills.

-May Feelings VII. Perdón

No ens cansem mai de demanar perdó. No ens cansem mai de perdonar.

►► 6.4.- TEXTS PER IL·LUMINAR TEOLOGICAMENT ELS ACOMPANYANTS

A continuació proposam als acompanyants de pares un conjunt de lectures per aprofundir en el tema i que poden ser d'utilitat per a preparar millor la sessió i/o complementar el que apareix a la fitxa.

►► 6.4.1.- Vivir desde el perdón sin límites (sobre el evangelio de S.Mateo)

Los pilares de la comunidad cristiana

Los cristianos a los que va dirigido el evangelio de Mateo pertenecen a la segunda generación cristiana. Para la mayoría habían pasado ya los primeros años tras la conversión. El paso del tiempo y el retraso de la segunda venida del Señor, que creían inmediata, estaba relajando sus costumbres, haciendo que perdieran el entusiasmo y se dejaran atrapar por estilos de vida poco acordes con una comunidad de seguidores de Jesús.

Entre ellos existían tensiones y problemas de convivencia: **había hermanos que luchaban por conseguir los primeros puestos** (Mt 23,8-12); **otros que eran motivo de escándalo** (Mt 18,6); **existía desatención hacia los más débiles** (Mt 18, 10), **ofensas comunitarias y personales** (Mt 18, 15-35). Mateo, recordando las enseñanzas de Jesús, propone un modelo de comunidad válido para los cristianos de todos los tiempos, que tiene como pilares la solicitud por los más pequeños y el perdón sin límites.

La solicitud por los más pequeños

Cuando nosotros hablamos de los más pequeños solemos referirnos a los niños. Nuestra cultura ha hecho de ellos el centro de la casa, pero esto no corresponde a la realidad que vivían en tiempo de Jesús. Entonces eran personas desamparadas, sin derechos ni consideración social, dependientes en todo de su familia, y a quienes no se les tomaba demasiado en cuenta.

Cuando el evangelista propone la atención a los más pequeños, se está refiriendo a aquellos hermanos de la comunidad que eran como niños bien porque su fe era todavía frágil o bien porque se habían hecho como niños renunciando a los primeros puestos y al poder. La tentación de algunos de la comunidad era prescindir de estos miembros.

En este contexto, Mateo enseña que la tentación de ser el «mayor», de ejercer el dominio sobre los demás, no es acorde con el estilo de Jesús. La comunidad no puede caer en la tentación de establecerse en las estructuras de poder y prestigio que existen en el mundo. Debe reaccionar contra ella haciéndose «pequeña», como un niño (Mt 18, 1-4), y mostrando su solicitud por los «niños»: los pobres, los débiles, los humildes... Evitar que se pierdan (Mt 18, 12-14), no despreciarlos (Mt 18, 10) ni escandalizarlos (Mt 18,6) son actitudes concretas encaminadas a poner en práctica el proyecto del Reino.

El perdón sin límites

El segundo pilar en el modelo de fraternidad que **Mateo propone a su comunidad cristiana es la reconciliación** (Mt 18, 15-35). Con frecuencia en las relaciones comunitarias se producen ofensas y conflictos que hay que resolver, porque amenazan con enfrentar a los hermanos y romper la paz y la armonía. El evangelista ilumina esta situación desde el perdón predicado por Jesús.

La palabra «per-dón» significa perfección en el don, plenitud en la entrega. No es olvidar, en el sentido de borrar del recuerdo los hechos, puesto que a veces es imposible; es continuar dando, entregándose a pesar de todo, rechazando el desamor y, por supuesto, la venganza, que es lo primero que sale de dentro.

La ley del tali3n, «ojo por ojo, diente por diente» (Ex 21,23-25), haba supuesto un avance dentro de Israel, porque permita frenar la escalada de violencia en la vida social. Pero el evangelista les recuerda que Jes3s haba ido m3s all3: «A quien te abofetea en la mejilla derecha, pres3ntale tambi3n la otra» (Mt 5,39), «No te digo que perdones siete veces, sino setenta veces siete» (Mt 18,21). Quiere mostrarles que el mayor ejemplo del perd3n es la misericordia del Padre, que nos hace capaces de perdonar a nuestros hermanos (Mt 18,33), seguir dando y d3ndonos a pesar de las ofensas. En 3l est3 la perfecci3n del don, el «per-d3n». Dejamos reconciliar con Dios es el primer paso para perdonar, para ser perfectos como lo es nuestro Padre del cielo (Mt 6,48).

Las enseanzas de Mateo a su comunidad siguen vigentes. Tambi3n en nuestras iglesias sigue siendo actual la necesidad de perd3n y la atenci3n y acogida a los m3s pequeos, a los m3s d3biles en la fe o a aquellos m3s desfavorecidos. Necesitamos obispos, sacerdotes, religiosos, catequistas y animadores que, como el pastor de la par3bola (Mt 18, 12-13), vayan en busca del hermano solo, escandalizado, ofendido, para construir una Iglesia humana y fraterna. Necesitamos que esta b3squeda no se realice por el prestigio, ni por adquirir una posici3n social reconocida, sino que se haga s3lo porque Dios es nuestro Padre.

VV.AA. “El Tesoro del Escriba”. Gu3a para una lectura comunitaria del Evangelio de Mateo. (Libro del animador). Ed. Verbo Divino, 2001. pp.96-98.

►► **6.4.2.- El Se3or, Dios del perd3n**

El alfarero no rechaza el fango cuando se desgarran entre sus manos, sino que vuelve a tornearlo para convertirlo en la m3s bella vasija. El Se3or experimentaba la misma situaci3n: quer3a moldear al pueblo a su imagen y semejanza, pero la asamblea reseca, alegor3a de los golpes del pecado, se desgarraba en sus manos. Como hiciera el alfarero, el Se3or no lo desechaba: volv3a a moldearlo para convertirlo en testigo de su presencia entre la humanidad. El Se3or, como el alfarero, «reordenaba» el fango, alegor3a del pueblo, para «volver a crear» la vasija. La palabra «reordenar» y la locuci3n «volver a crear» constituyen un sin3nimo del t3rmino «perdonar». Cuando el Se3or nos perdona, «reordena nuestra vida» o «vuelve a crearnos» para que seamos testigos de su misericordia en la sociedad humana, pues, como dice el profeta Ezequiel, «Dios no quiere la muerte del pecador, sino que se aparte de su mala conducta y viva» (cf. Ez 18,23).

Perdonar = reordenar y volver a crear

Volver a ordenar, volver a crear, es sin3nimo de perdonar. Por eso, cuando Isa3as explica que Dios perdona a su pueblo, afirma que lo crea. Dice el Se3or: Yo soy el Se3or, vuestro Santo, el creador de Israel, vuestro rey (Is 43,15). Cuando Isa3as subraya que Dios «ha creado a Israel», no quiere decir que lo constituye materialmente en aquel momento, pues en tiempos del profeta ya hac3a siglos que el pueblo de Israel exist3a; significa que lo ha perdonado. Sin duda, el perd3n de Dios reordena la vida de quien lo recibe.

Israel experimenta el ac3bar del pecado, el dolor que produce dejar al Dios de la vida por los 3dolos de muerte. No obstante, el Se3or le perdona, hace que el fango reseco, alegor3a del pueblo mendaz, se convierta en el barro h3medo, alegor3a de la comunidad fiel a la ley, comunidad que Dios modela a su imagen y semejanza.

Perdonar = crear

El dolor del pecado no proviene del castigo divino, sino de la sequedad que agosta la vida

de quien se aleja del amor. Dios es fiel: a pesar de que le abandonemos, nos sigue amando. Saberse perdonado por Dios significa haber experimentado que el pecado, por duro que sea el rastro que deja en nuestra vida, no tiene la última palabra, pues el último gesto viene de Dios, que rehace nuestra vida a su imagen y semejanza. Convertirse significa dejar que el agua de Dios, metáfora de los mandamientos, empape nuestro barro para que las manos divinas puedan tornearnos con amor apasionado.

Dios no castiga. El dolor del pecado procede de una vida alejada del amor

Ramis, Francesc. "A la escucha de la palabra". Panorámica bíblica para la lectio divina y la catequesis. Ed. Verbo Divino, 2001. pp.

►▷ 6.4.3.- Carta a los padres y madres de la catequesis de familia

Amiga/amigo: Lo primero de todo, te entiendo cuando dices que no comprendes el sacramento de la Penitencia. Lo ves, a lo mejor, como un juicio o un «arreglo de cuentas pendientes». **El sacramento de la Reconciliación o Perdón o Penitencia es algo muy profundo y no andamos hoy bien de tiempo para profundidades.** De todas formas, estoy seguro de que tú vives haciendo «mucho sacramento de la reconciliación», a tu estilo, en la vida. **Yo creo que tú perdonas, que a ti te gusta que te perdonen en la vida,** sobre todo, que te perdonen los que más quieres. Lo que más nos ofende por dentro viene de los que más queremos. Estar mal con los que más quieres es insufrible. Te rasga el alma, es decir, te rasga el amor. Pero, al mismo tiempo, lo duro es perdonar a los que más quieres porque no entiendes que si te quieren «se porten así contigo o te hagan esas faenas» ... Y te sale desde dentro una rebeldía: «Eso no te lo consiento! ¡Eso no te lo perdono!- (ya sé, son cosas que se dicen con la boca pequeña ...)».

El sacramento de la Reconciliación no es comparable con el comportamiento de perdón que tenemos entre nosotros. Aunque nos ayude a comprender lo que pasa con Dios el hecho de analizar lo que nos pasa a las personas.

Los creyentes en **Jesús** sabemos que él **es incapaz de decir a nadie: «Tú para mí ya no cuentas»;** «Yo contigo no quiero saber nada»; «Yo no te perdono». Y no lo decimos por decir. Él mismo, estando en la cruz, muere perdonando a los que lo matan. Una de las mayores manifestaciones de ser divinos que podemos dar a otros es la del perdón. Perdonar a los enemigos es algo divino. Antes de Jesús, la ley era «ojo por ojo, diente por diente», o sea, devolver al que te «la hacía» en la proporción al daño hecho: ojo por ojo.

Esto te quiero decir con toda mi alma hoy a las puertas de que celebres con tu hijo o hija el sacramento de la Reconciliación. No me interesa tu ayer. En este hoy que ahora vivimos, escucha, por favor, esto: **el Dios de Jesús es un Dios de perdón; es todo amor.** Es su amor el que es grande, no tus pecados. Es tan grande que, por muy pecador o destrozada que esté tu vida, Dios te gana en amor. Te gana. En el sacramento de la Reconciliación lo más importante no son tus pecados. Es el amor de Dios. Es que **Dios tiene ganas de perdonarte.** Es que Dios te está esperando como el padre misericordioso de la parábola. **Dios no se cansa de esperarte.** Dios te atrae amándote, pero respeta tu libertad, tu aproximación. Tú das un paso, te acercas y confiesas que eres pecador. Es una acción. Y está la acción de Dios: ¡Te he esperado tanto ... ! ¡He salido tantas veces a ver si venías ... ! ¡Tenía tantas ganas de decirte «te perdono»! ¡Ánimo! La acción visible es la puerta para entrar en la realidad invisible del abrazo y perdón de Dios misericordioso. Tenemos que reconocer que nuestra fragilidad y egoísmo nos llevan a «dar calabazas a Dios». No nos atrevemos a reconocer nuestra realidad o no nos sentimos necesitados del amor de Dios. ¡Menos mal que el amor ni cansa ni descansa! Seguro que Dios tiene muchas más ganas de decirte «te

perdono» que tú de pedir perdón. ¡Algo así te pasa a ti con tus hijos ... ! ¡Tienes más ganas de perdonarlos que ellos de pedir perdón ... ! ¡Y qué ancho te quedas cuando perdonas! Perdonar no es «dejar pasar todo». Perdonar es cosa seria. Compromete en el amor a las dos partes: a seguir amando y a cambiar de vida gracias al amor.

Muchos miedos hacia el sacramento de la Reconciliación vienen de que damos más importancia a nuestros pecados que al amor de Dios. Cuando perdonas a tu hijo, ¿qué es más importante, lo que ha hecho o lo que haces con él? Recuerda tu experiencia de perdonar: ¿qué experiencia de perdonar y ser perdonado o perdonada tienes? Tengo la sospecha de que **nos perdonamos poco y por eso no entendemos el perdón de Dios ...** Nos es más fácil tomar falsos comportamientos («no hablar», «no tocar o no sacar el tema», «aparcarlo», «hacer como si no nos enteráramos» ...) que perdonar. Perdonar no es echar tierra encima como si nada pasara; es aceptar lo que ha pasado, hablarlo, asumirlo, decirlo y añadir: «Me arrepiento». Sin hablar, sin reconocer, sin musitar con toda el alma: «Me equivoqué, perdón», no nos perdonamos, no nos sinceramos, no escuchamos la voz que suena: «Hijo/a, no pasa nada. Te perdono. Te quiero. Comenzamos de nuevo». Ser perdonado es, sobre todo, una experiencia de «empujón», de vida, de seguir adelante, de reemprender caminos. **Nada nos empuja tanto hacia adelante y hacia el otro como el amor que perdona.** Nada es tan movilizador de lo mejor que llevamos dentro de nosotros como el amor hecho perdón. Pocas cosas dan más alegría que sabernos perdonados, saber que tenemos sitio en el corazón de quien nos quiere a pesar de nuestras cabezonerías. **El perdón de Dios nos hace más divinos, nos adentra más en el corazón de Dios, de la Iglesia, de la Humanidad.** El amor es una cosa seria. El amor hay que tomarlo en serio. El amor, todo amor verdadero, como es el amor de Dios, exige **libertad y responsabilidad.**

Ahora mismo no tengo más nada que decir. Te he dicho lo que sentía y lo que experimento del Dios en quien creo. San Agustín (¡que sabía mucho de la vida y de la vida al margen de Dios!) decía: «Ama y haz lo que quieras». ¡Pues eso!

►► 6.4.4.- L'Examen de consciència

Aquells que estam fascinats per la persona de Jesús i ens sentim fortament atrets pel seu missatge, cal que dediquem, de tant en tant, un temps a examinar fins a quin punt estam veritablement disposats a seguir-lo i, esdevenir així, deixebles seus. Per a fer aquest examen hem d'anar fent memòria de les actituds que dificulten aquest seguiment, preparant el nostre cor per a rebre l'abraçada del perdó que el Senyor, per mitjà del sagrament de la reconciliació, vol oferir-nos. A continuació oferim un llistat d'algunes actituds personals (envers un mateix, els altres, la parella, els fills, Déu...) per mitjà de les quals el pecat es pot "colar" en la nostra vida i que ens convé modificar si volem quedar reconciliats. Cadascú pot afegir-hi aquelles que consideri convenientes. Inclús poden servir de guia a l'hora d'anar a rebre el sagrament de la reconciliació.

AMB UN MATEIX

No rendir habitualment segons les pròpies capacitats

Fer malament el treball, per costum

No mostrar prou coratge en la defensa del bé i de la justícia

Impacientar-se per coses sense importància

Desanimar-se davant les dificultats i els fracassos

Creure que sempre es té la raó

Desatendre la cura de la vida interior i no dedicar cap moment a la reflexió i al silenci.

AMB ELS ALTRES

Menysprear habitualment la gent senzilla o de baix nivell cultural

Fer esperar sempre els altres
Dir paraules que fereixen
Mentir
Criticar i exigir a l'Església i no donar exemple de vida segons l'evangeli
Criticar la tasca dels polítics però no fer res per intentar canviar les coses
No mostrar cap interès pel problema dels altres o del món

ENTRE ELS ESPOSOS

No compartir les penes i alegries de l'altre
Supeditar la vida de la família a un horari excessiu de treball per a fer més diners
Ser poc acollidor amb les persones que no són de la família
Creure que el consentiment de l'altre s'ha obtingut d'una vegada per sempre, i que no fa falta renovar-lo constantment

AMB DÉU

Abandonar la relació personal amb Déu
No cercar ocasions per a pregar en família
Demandar a Déu que ajudi a la família, sense posar-se mai al seu servei.
No estar interessat en descobrir quins són els dissenys de Déu sobre un mateix i la pròpia família
No participar en les celebracions de l'Eucaristia

ELS PARES

Considerar els fills com una càrrega
Deixar la seva educació en mans només del pare o de la mare
Voler a totes passades un fill/a modèlic
Enganar els fills, per tal d'eludir les seves preguntes
Satisfer tots els seus capricis
No respectar la seva vocació
No saber-se'n desprendre de manera progressiva
Mostrar-se excessivament sever amb ells
Cridar, en lloc de parlar o dialogar
Fer que paguin el mal humor dels pares

ELS FILLS, ELS JOVES

Emprendre moltes coses i no acabar-ne cap
Desinteressar-se dels problemes del nostre poble i del nostre país
Considerar els pares com uns servents
Jutjar els pares sense misericòrdia
Defensar sempre el contrari de que diuen els altres
Trobar sempre excuses a les pròpies mancances
No fer mai les coses que costen i demanen esforç
No dedicar temps a pensar les coses
Perdre el temps que caldria dedicar a l'estudi

EL TREBALL

Resoldre problemes personals en horari laboral
Sentir-se gelós dels companys més ben pagats
Impedir l'ascens dels companys més joves
Enfonsar o fer quedar malament els companys davant l'encarregat o director
No sentir-se solidari de la classe treballadora
No atendre bé les persones que van a l'oficina
No donar el primer pas per a reconciliar-se amb el company amb qui s'ha tingut un pro-

blema

Refusar la cooperació dels altres

No valorar la duresa de les feines de casa

Fer un ús inadequat dels mitjans materials (embrutar, tudar, robar...)

Creure que un té dret a enriquir-se en pocs anys

Enganyar sistemàticament hisenda o la seguretat social

ELS INFANTS

No som amics de Jesús: quan no volem resar ni dir-li res, quan feim enfadar els pares o bé els amics

No creixem tal i com ho vol Jesús: quan no volem fer els deures de l'escola, quan molestem els altres a catequesi o a l'esplai

Hem de demanar perdó: si a vegades deim mentides, si feim trampes quan estam jugant Jesús estarà content de nosaltres: si perdonam els qui ens fan enfadar, si ens esforçam per estar sempre contents

►► 6.4.5.- YOUCAT

Números: 150, 151.

150. Pot l'Església perdonar els pecats?

Sí. Jesús no solament va perdonar els pecats, sinó que va confiar a l'Església l'encàrrec i el poder d'alliberar els homes dels seus pecats.

Per mitjà del ministeri dels sacerdots és donat a l'home el perdó de Déu i el pecat queda absolt com si no hagués existit mai. Un sacerdot pot fer-ho només perquè Jesús el fa participar del seu poder diví de perdonar els pecats.

151. Quines possibilitats de remissió dels pecats hi ha en l'Església?

La remissió dels pecats es realitza fonamentalment en ocasió del sagrament del Baptisme. Després d'aquest, per la remissió dels pecats més greus és necessari el sagrament de la reconciliació (o sagrament de la penitència, confessió), la confessió és recomanada també per als pecats més lleus. Ara bé, així mateix, la lectura de la Sagrada Escripura, la pregària, el dejuni i les bones accions produeixen la remissió dels pecats.

►► 6.5.- BIBLIOGRAFIA

-VVAA. **El Tesoro del Escriba.** *Guía para una lectura comunitaria del Evangelio de Mateo.* (Libro del animador). Ed. Verbo Divino, 2001.

-Ramis Darder, Francesc. **A la escucha de la palabra.** *Panorámica bíblica para la lectio divina y la catequesis.* Ed. Verbo Divino, 2001.

-Torralba, Francesc. **Y, a pesar de todo, creer.** *Cap.19: La fuerza invisible del perdón.* Ed. PPC. Madrid, 2018.

-González-Carvajal, Luis. **Esta es nuestra fe. Teología para universitarios.** *Cap.20: El retorno del que fracasó.* Ed. Sal Terrae. Santander, 1989.

TEMA 08 LA RELACIÓ AMB DÉU: LA PREGÀRIA

FINALITAT I OBJECTIUS DE LA TROBADA

- ▶▶ A la primera sessió es va plantejar als pares i mares que allò que se'ls volia oferir, més que una proposta formativa, **era una proposta de «relació» amb els altres i amb Déu**. Arribats ara al final d'aquesta primera etapa, els volem mostrar el mitjà que els permetrà entrar en relació amb aquest Déu que durant l'any han pogut anar coneixent una mica més: la pregària.
- ▶▶ **Per què és tant important la pregària?** Descobrir el valor de la **pregària d'acció de gràcies**, a partir del text evangèlic de la purificació dels deu leprosos (Lluc 17,11-19). Descobrir també el valor de la **pregària de petició** i la necessitat de la **pregària contemplativa**.
- ▶▶ Oferir algunes pautes senzilles que ajudin a la **pregària individual** i convidar les famílies a animar-se a la **pregària en família**, oferint-los algunes indicacions concretes per fer-ne experiència.
- ▶▶ L'oració del Senyor: **el Parenostre**.

MATERIAL

- ▶▶ Ordinador, projector, pantalla, equip so
- ▶▶ Bíblia
- ▶▶ Bolígrafs
- ▶▶ Quaderns pels pares

1.- ABANS DE LA TROBADA (CONVOCATÒRIA AL PROCÉS DE FE)

- ▶▶ **1.1.- INVITACIÓ (Flyer)**
RECORDATORI! Aquest diumenge a les ?? h tenim la Catequesi de Família. Bona setmana!
O algun altre text similar.
- ▶▶ **1.2.- VIDEO PER ENVIAR PER WHATSAPP (Opcional o complementari)**
Vídeo de convidada als pares i mares: **La vida con Dios es una relación (Dan Stevers)**

2.- PRIMERA PART (TREBALL PARES I NINS CONJUNTAMENT)

Aquesta primera part de la trobada la feim tots junts, si és possible, a l'exterior.

►► 2.1.- SALUTACIÓ INICIAL

Els catequistes i acompanyants saluden, es presenten i donen la benvinguda a les famílies amb alegria tot recordant allò que ens aplega, que és avançar junts com a família pel camí de la fe i el gran privilegi que això comporta.

►► 2.2.- DINÀMICA EN FAMÍLIA

En aquest moment, **es pot optar per: explicar un conte** i convidar les famílies a fer un petit treball conjunt sobre l'ensenyament que se'n desprèn **o fer un senzill joc** catequètic.

A continuació desenvolupam les dues opcions per tal de poder **escollir aquella que es consideri més convenient** en funció de les circumstàncies i del temps disponible. Evidentment també és possible fer les dues coses o anar alternant-les a cada sessió.

►► 2.2.1.- JOC CATEQUÈTIC: JOC D'ENCALÇAR

Es fan tres grups o més i s'assigna un color a cada grup (es pot posar un adhesiu o un collar de paper). En terra es dibuixen uns cercles de guix que simbolitzaran les «cases» de cada color. Els tres grups s'encalquen entre ells. Quan una persona n'agafa una altra d'un color diferent, aquesta ha de quedar-se aturada i no pot moure's fins que algú del seu color la toqui, llavors estarà «salvada» i podrà seguir jugant. Si una persona es situa dins el cercle del seu color (la seva «casa») queda fora de perill i no se la pot agafar.

Ensenyament catequètic: Les «cases» del joc representen un refugi on podem anar si volem salvar-nos del perill i que els membres dels altres equips no ens atrapin. Allà ens hi trobem bé i podem recuperar forces per continuar amb el joc. Pels cristians, Déu és com aquest refugi al que ens és possible acudir en moments difícils de la nostra vida, però també en els bons. La forma de fer-ho és a través de la pregària. La pregària és la manera que tenim les persones de relacionar-nos de manera personal amb Déu, de demanar-li coses, d'agrair-li tantes coses bones com ens regala cada dia i, sobretot, de passar llargues estones amb Ell pel simple gust d'estar junts i fer-nos bons amics.

►► 2.2.2.- CONTE: L'ESSENCIA DE L'ORACIÓ

Un dels acompanyants de pares pot explicar el següent conte:

En un petit poble perdut a les muntanyes, un rector feia catequesi a un grupet de nins i cada dia dedicava una bona estona a repassar les oracions més bàsiques del cristià per tal que els infants poguessin aprendre-les de memòria. Al cap d'un temps se n'adonà que tots els horabaixes entrava un nin a la capella, s'asseia en un banc i es passava allà més d'una hora, molt quiet i amb els ulls ben oberts. Aleshores, el rector, molt intrigat i desitjós de saber què feia aquell nin tant de temps allà assegut, li va preguntar un dia: —«Què fas cada horabaixa a la capella durant tant de temps?» El nin va respondre amb gran senzillesa: —«Resar» —«I com reses?», va preguntar-li encuriós, el rector. I el nin, innocentment, li va dir: —«Idò li dic a Jesús: aquí hi ha en Joan. I després, escolto el que em diu». —«I tu què et diu?» —preguntà amb ànsia, el rector. —«Em diu que m'estima», contestà el nin. —«I tu què li dius?» —va seguir preguntant—, «Jo li dic que l'estimo». —«I res més?», —va insistir el rector. Llavors, el nin, mirant-lo als ulls amb gran sorpresa, li va contestar: —«Vos sembla poc, rector?» A partir d'aquell dia, el rector

va deixar que fos aquell infant el qui ensenyés a pregar als seus companys el dia de catequesi ja que no hi havia cap dubte que havia descobert l'essència de l'oració.

Treball conjunt pares i nins

Una vegada s'ha explicat el conte, es demana als participants que s'apleguin per famílies i el comentin breument a partir de la següent pregunta: **Quin ensenyament ens vol transmetre aquest conte?**

Una vegada fet això, totes les famílies es tornen a ajuntar entorn de l'acompanyant de pares i aquest amb l'ajuda dels infants explica quin és l'ensenyament que se'n pot extreure. Per fer-ho, pot fer servir aquestes paraules o unes altres de semblants:

*De la mateixa manera que l'essència del matrimoni és l'amor que es tenen mútuament els esposos, l'essència de l'oració és l'amor mutu que s'expressen Déu i la persona. Santa Teresa de Jesús deia que **l'oració no era altra cosa que "tractar d'amistat, estant moltes vegades a soles, amb Aquell que sabem ens estima"**. Perquè és precisament en aquesta relació d'amistat amb el Senyor que hi trobem la veritable essència de l'oració.*

La pregària, per tant, no consisteix en repetir fredament paraules apreses, esperant algun efecte màgic. Es tracta, en canvi, de posar-se en presència d'aquest Déu Pare que tant ens estima i vol el millor per a nosaltres i iniciar amb Ell un diàleg amistós i ple de confiança, sabent que -com s'expressa al Parenostre- vol regalar-nos el seu regne, donar-nos el pa de cada dia i perdonar les nostres culpes.

*Pregar no és difícil, no és pesat ni avorrit, i tampoc no és una teoria ni exigeix moltes tècniques, perquè **pregar és estimar**. Quan un està enamorat i es sent estimat, no li resulta gens difícil ni complicada la pregària ja que li neix naturalment del cor. En canvi, si veiem a Déu com a algú llunyà i inaccessible i no ens hem deixat enamorar per Ell, la pregària esdevé una cosa freda, mecànica i, fins i tot, bastant avorrida.*

►► **2.3.- FINAL 1ª PART**

Abans de separar-se pares i fills, podem finalitzar aquesta primera part amb una **pregària** o amb un **cant** breu.

A continuació desenvolupam les dues opcions per tal de poder **escollir aquella que es consideri més convenient** en funció de les circumstàncies i del temps disponible. Evidentment també és possible fer les dues coses o anar alternant-les a cada sessió.

►► **2.3.1.- PREGÀRIA**

El catequista demana a les famílies invocar l'Esperit Sant resant una senzilla pregària. Un catequista pot llegir l'oració i un altre situar-se al seu costat **assenyalant les distintes parts del cos que es mencionen a la pregària**:

Senyor, beneeix les nostres mans perquè siguin delicades i sàpiguen agafar sense mai empresonar, que sàpiguen donar sense calcular i tinguin la força de beneir i consolar.

Senyor, beneeix els nostres ulls perquè sàpiguen veure la necessitat; que siguin capaços de mirar amb profunditat perquè els altres es sentin feliços per la meva manera de mirar-los.

Senyor, beneeix les nostres orelles perquè sàpiguen sentir la teva veu i percebem molt clarament el crit dels necessitats; que sàpiguen quedar-se sords al renou inútil i la xafarderia, però no a les veus que criden i demanen que les sentin i compreguin encara que destorbin la meva comoditat.

Senyor, beneeix les nostres boques perquè donin testimoni de Tu i no diguin res que fereixi o destrueixi; que només pronuncii paraules alegres, que mai traeixin confidències i secrets, i que aconseguixin despertar somriures.

Senyor, beneeix els nostres cors perquè siguin temple viu del teu Esperit i sàpiguen donar calor i refugi; que siguin generosos a perdonar i comprendre i aprenguin a compartir dolor i alegria amb un gran amor.

Déu meu, que puguis disposar de nosaltres amb tot el que som, amb tot el que tenim.

Amén

►► 2.3.2.- CANT

Una altre manera de finalitzar aquesta primera part de la trobada és amb un cant, ja que, com diu Sant Agustí: «Qui prega cantant, prega dues vegades».

Suggerim a cada sessió un cant però els acompanyants de pares poden triar-ne un altre. El cant que proposam per aquest sessió és: **Lloat siau, oh Senyor nostre!**

En haver acabat, els pares es dirigeixen a la sala on es troben amb els seus acompanyants i els nins i nines fan el mateix amb els seus catequistes.

3.- SEGONA PART (TREBALL AMB ELS PARES)

L'objectiu d'aquesta segona part consisteix a treballar l'itinerari de fe amb els pares i mares, juntament amb els seus acompanyants. Per aquelles famílies que tinguin fills petits es podrà oferir un **servei de guarderia** mentre els pares participen a la sessió.

►► 3.1.- ACOLLIDA

Reunits a la sala i abans de començar la sessió s'ofereix als pares i mares **un cafè, té o sucs i es reparteixen algunes galetes o pastes ja preparades**. La finalitat d'aquest moment previ és crear un clima càlid i acollidor que disposi als participants a la confiança mútua i l'amistat. Cal vigilar que aquest moment no s'allargui excessivament i resti temps al desenvolupament de la sessió.

►► 3.2.- PRESENTACIÓ DEL TEMA

A continuació exposam algunes idees i claus interessants que poden ajudar als acompanyants a situar el tema. Per explicar-ho als pares i mares es poden fer servir aquestes paraules o unes altres de semblants:

- La pregària se situa en la vida de la parella i de la família cristianes com un moment fontal d'espiritualitat. És un espai per a descobrir el Déu que ens acompanya en la vida quotidiana.

- El més important **per a descobrir la presència de Déu és l'escolta**. I per poder escoltar cal crear silenci. Però per fer silenci no n'hi ha prou amb deixar de parlar. Podem no parlar però tenir la ment volant d'un lloc a un altre. Per crear silenci, cal començar per fer callar els sorolls que encorden el nostre interior, cal calmar les tempestes que vénen de fora i sentir-se amo d'un mateix, apaivagar les preocupacions i no deixar que les imatges del pensament apaguin el nostre esperit.

- Aquesta és l'habitació interior on cal introduir-se, perquè en ella, tenint ben tancada la porta, es pugui produir **aquesta trobada personal amb Aquell que hi habita**. L'oració no és altra cosa que viure, en la profunditat de el cor, aquesta trobada personal de tu a tu.

- Es tracta **d'eliminar totes les barreres que ens impedeixen tenir-lo contínuament present**, i permetre que la seva Presència inundi tots els racons del nostre ésser. Si així passa, aviat descobrirem que **tots els moments de la vida podran convertir-se en oració**, perquè en tot moment estarem en presència l'un l'altre.

- Normalment les famílies no preguen juntes i per això tenen necessitat de descobrir que aquesta és una possibilitat molt adequada per a elles. Reflexionant sobre la importància de la pregària intentarem concentrar-nos en la pregària domèstica fent-ne descobrir els valors i les dificultats.

- No podem oblidar que el que intentem a la catequesi, especialment a l'**Oratori**, **no és només donar-los doctrina, sinó sobretot iniciar-los en una experiència de vida cristiana** (en una pràctica), i la pregària n'és una dimensió fonamental. El que intentem és motivar i provocar que les famílies es **llancin a provar de pregar**.

- **Pregar vs Resar** (orar vs rezar) **Pregar**: Posar-se mental i anímicament davant la presència de Déu, d'una divinitat, d'un sant, etc., per donar gràcies o demanar algun favor, o simplement en actitud contemplativa per establir en ell una relació d'amistat. **Resar**: Pronunciar una oració dirigida a Déu, a una divinitat, a un sant, etc. resar el pàrenostre, Ave Maria, etc.

Això és el que bonament intentarem fer en aquesta sessió.

►► 3.3.- DINÀMICA EXPERIENCIAL

Per tal d'ajudar els pares i mares a entrar en el tema d'avui i promoure la reflexió i el diàleg, podem projectar un dels dos fragments de pel·lícula que s'esmenten a continuació i en els que, de maneres diferents, se'ns parla de la pregària:

- "Como Dios" (La pregària).

La pel·lícula explica la història de Bruce Nolan (Jim Carrey), reporter de televisió que, per diverses circumstàncies, acaba enfrontant-se amb Déu (Morgan Freeman) i li retreu lo malament que està fent la seva feina. Inclús ell ho faria millor, s'atreveix a dir-li. Aleshores, Déu accepta el repte i li confereix temporalment a Bruce tots els seus poders. Únicament hi ha dues limitacions: no pot dir a ningú que Déu li ha cedit el seu poder i tampoc pot utilitzar-lo per a forçar la llibertat de les persones. En distints moments de la pel·lícula es tracta el tema de la pregària, qüestió sobre la que Bruce haurà d'anar modificant les seves idees preconcebudes a mesura que vagi depurant també la seva visió sobre Déu. Un dels moments més significatius en aquest sentit és l'escena que pro-

posem, ja al final de la pel·lícula, en la que Bruce aprèn finalment què significa pregar. Quan Déu li demana que resi, Bruce fa el que sol fer molta gent: construeix una oració “prefabricada” demanant per la fi de les guerres, la fam al món, la pau, etc, etc... És a dir, una oració per quedar bé en la que un demana allò que se suposa que ha de demanar però que no surt realment del cor. Aleshores, Déu li recorda que pregar no té res a veure amb pronunciar belles paraules o amb formalismes per a sortir del pas, sinó en demanar allò que realment ens importa. Per això, quan Déu pregunta a Bruce: “**¿què t’importa de veritat?**”, aquest respon sense dubtar: Grace!. La seva ex-parella, a qui ha intentat recuperar amb tota casta d’ardits durant bona part de la pel·lícula, és el que més l’importa en la vida. Ara, però, alguna cosa ha canviat en l’actitud de Bruce i, fins i tot ell mateix sembla estranyar-se’n. En aquest moment ja no té cap interès en recuperar l’amor de Grace d’una manera egoista; l’únic que desitja el seu cor és que sigui feliç, encara que això signifiqui haver de renunciar a ella. Finalment, Bruce ha deixat de centrar-se en ell mateix i ja es troba preparat per a formular una veritable pregària: “**Desitjo que sigui feliç. No m’importa com. Que pugui trobar algú que la tracti amb tot l’amor que es mereix i que la vegi sempre com la veig jo ara, a través dels teus ulls**”. Aquesta és la pregària que més agrada a Déu perquè no cerca satisfer els propis interessos.

Déu és Amor. I **estimar és mirar a l’altre tal i com Déu el mira**. Aquest és el Déu en qui creiem els cristians. No és un Déu-amulet, ni un Déu individualista, ni un Déu legislador. **És el Déu-Amor que ho va entregar tot**, inclús a sí mateix, per amor als homes. I això és estimar: mirar l’altre “a través dels ulls de Déu”.

-“Gravity” (Nadie me ha enseñado a rezar) (00:55:00 – 01:02:00)

La doctora Ryan Stone **és** una enginyera mèdica en la seva primera missió a l’espai. El seu comandant **és** el veterà Matt Kowalsky, en el que havia de ser el darrer viatge abans de retirar-se. Una passejada espacial de rutina esdevé un desastre i la nau queda destrossada, deixant a Ryan i a Matt atrapats en l’espai, sense cap connexió amb la Terra i sense esperança de ser rescatats. Es tracta d’una pel·lícula molt reflexiva que toca temes tan profunds com la bellesa de la Creació, el valor de la maternitat, l’anhel i la necessitat de transcendència, la generositat fins a l’heroisme o la necessitat de renéixer humana i espiritualment. En la seqüència que ens interessa, la Dra. Stone es lamenta: «**Ni tan sols sé resar. Ningú em va ensenyar a fer-ho**», i la seva queixa sona com un avís vers una societat materialista, sovint massa des preocupada per la transcendència.

Sovint, aquelles situacions límit en que tot està perdut i ja no hi ha marxa enrere, aconseguen despertar en nosaltres la necessitat de connectar amb la nostra **interioritat**. Davant la imminència de la mort, la veritat **íntima de la persona emergeix i queda al descobert**. I potser ens passa com a la protagonista de la pel·lícula, que comença a pregar encara que no sigui gaire conscient que ho està fent: «*Sé que em moriré; tots ho sabem. Però jo moriré avui. El més curiós és saber-ho. El problema és que encara estic asustada. Estic molt asustada. Ningú plorarà per a mi. Ningú pregarà per la meva ànima*». Aleshores, dirigint-se suposadament a Déu, li diu: «*Vols plorar per mi?... Vols pregar per mi?... O és massa tard?... Voldria pregar jo mateixa, però mai ho he fet en tota la meua vida. Ningú em va ensenyar com pregar. Ningú em va ensenyar...*»

La Dra. Stone afirma que no sap pregar, però el que realment no sap és que **ja ho està fent**. Perquè en això consisteix la pregària: en un diàleg íntim amb Déu. Resulta molt significatiu que l’escena acabi amb la imatge d’una llàgrima surant en la immensitat de l’espai. Hi ha una oració més perfecta que una llàgrima? ¿És que potser una llàgrima no conté tot el nostre dolor, tot el nostre desig? ¿No és una llàgrima un gest comunicatiu? Potser no diu més una llàgrima que mil paraules?

Diu sant Pau a la carta als Filipencs: «No vos inquieteu per res. En tota ocasió acudiu a la pregària i a la súplica i presenteu a Déu les vostres peticions acompanyades d'acció de gràcies. I la pau de Déu, que sobrepassa tot el que podem entendre, guardarà els vostres cors i els vostres pensaments en Jesucrist» (Filipencs 4,6-7).

►► 3.3.1.- Treball petits grups

Reunits en grups petits, l'acompanyant formula unes preguntes per iniciar el diàleg sobre el significat de la pregària en relació al fragment de la pel·lícula que s'ha vist.

- **La seqüència que has vist, ¿ha canviat la idea que tenies sobre la pregària? ¿Com la definiries ara?**
- **Creus que la pregària serveix per qualque cosa? Et sembla una cosa important?**
- **Et costa trobar moments i espais de silenci dins la teva vida quotidiana?**
- **Pregues habitualment? Pregues en família?**
- **Hi ha moments o circumstàncies de la vida en que pregues més? Quins?**
- **Quin tipus de pregària sol ser la teva: de petició, d'acció de gràcies, d'alabança?**

►► 3.3.2.- Treball en gran grup

Una vegada acabat el temps prèviament assignat al diàleg, l'animador de pares convida els portaveus dels distints grups a compartir algunes de les respostes que considerin més significatives.

►► 3.3.3.- Reflexió conclusiva

A partir del que ha sortit al diàleg, l'acompanyant de pares pot fer una breu conclusió d'aquest moment remarcant alguns aspectes que consideri suggeridors. Vet aquí algunes pistes que ens poden ajudar a comprendre i a ajudar a descobrir la bellesa i la importància de la pregària:

*Si ho recordem, a la primera sessió d'aquest itinerari vam insistir en que allò que la Catequesi de Família volia oferir-nos no eren unes classes o conferències sinó una **proposta de relació amb els altres i, molt especialment, amb Déu**. Per això, ara que ja hem arribat al final del primer any de l'itinerari, volem dedicar un temps a parlar de **la pregària** ja que aquesta és **la via que ens permetrà establir un vincle i una relació, íntima i profunda, amb el Senyor**.*

*Com ja heu vist, el primer que hem hagut de fer ha estat depurar les idees i creences equivocades que teníem sobre la pregària ja que son precisament aquestes idees les que sovint dificulten que ens hi apropem amb naturalitat. Així, per tant, la primera **idea equivocada** que cal superar és aquella que entén la pregària exclusivament com la **repetició** mecànica d'una sèrie de fórmules convencionals (oracions) que ens hem hagut d'aprendre prèviament **de memòria**. Amb això no estem dient que no sigui important i necessari aprendre les oracions fonamentals del cristià, però la pregària no es pot reduir a això. En la pregària cristiana, més que saber recitar moltes oracions, el més important és **deixar actuar Jesús en l'interior del propi cor i de la pròpia vida** per tal que pugui transformar-los. Només així la pregària serà **autèntica** i podrà **il·luminar** tota la vida personal i familiar.*

*La pregària tampoc consisteix a **demanar egoïstament a Déu que es compleixin tots els meus desitjos** i necessitats. Cal tenir en compte que no sempre tot el que demanem ens convé realment i, per altra banda, hem d'evitar caure en la temptació de **confondre a Déu amb una***

espècie de “geni de la làmpada màgica” que està al nostre servei per a concedir-nos tot allò que li demanem. De fet, l’origen de moltes frustracions i desenganys respecte de la pregària provenen precisament de concepcions errònies com la que acabem d’esmentar.

En realitat la pregària, com la fe mateixa, no consisteix en altra cosa que en fiar-se de Déu, deixar que Ell actuï dins la nostra vida i demanar-li que ens concedeixi la gràcia d’estar en profunda sintonia amb la seva voluntat. Ell sap molt millor que ningú (fins i tot que nosaltres mateixos) el que ens convé a cada moment.

►► 3.4.- PARAULA DE DÉU

L’escolta atenta de la Paraula de Déu hauria de constituir un dels **moments centrals** i més significatius de tota la sessió. Per això, és important que la Bíblia estigui situada en un lloc preferent de la sala i que el text es llegeixi directament de la mateixa i no de la fitxa.

Per ajudar els pares a entrar millor dins la història, cal que **l’acompanyant hagi contemplat prèviament aquesta escena en el silenci interior de la seva pregària**, escoltant com ressona la Paraula dins el seu cor i demanant-li a l’Esperit Sant col·laboració per tal de transmetre amb encert les veritats de la fe als pares i mares.

Abans de proclamar la Paraula, l’acompanyant fa una **brevíssima introducció per tal de despertar l’interès dels oients i situar-los una mica.**

►► 3.4.1.- Introducció a la lectura

A continuació llegirem un breu fragment de l’Evangeli de sant Mateu, en el que Jesús explica quina és la pregària que agrada a Déu i ens ensenya el Pare Nostre. Si pensem per un instant com és la nostra pregària i quines son les coses que habitualment demanem a Déu, segurament entendrem molt millor què ens vol dir Jesús. I és que la nostra manera de pregar i el contingut de les oracions que adreçem a Déu diuen molt sobre la imatge que ens n’hem fet. Tan és així que inclús podríem afirmar: **«Digues-me com reses i et diré en quin Déu creus».**

En el passatge que escoltarem, Jesús ens dirà que no fa falta adreçar llargs discursos a Déu per a convèncer-lo de les nostres necessitats ja que Ell, com a Pare bo que **és, les** coneix perfectament. Com tampoc serveixen les formes de pietat ostentoses que només cerquen l’alabança i el reconeixement dels altres perquè Déu mira el cor de la persona i coneix les seves intencions. En canvi, el desig de Déu **és** que puguem mantenir amb Ell una relació de profunda amistat i confiança sincera. Per altra banda, quan escoltem el Parenostre serà bo que ens preguntem: en què canviaria la meva pregària si cregués realment que Déu és el nostre Pare?

Es pot complementar la lectura amb la projecció del vídeo: **El Sermón del Monte: El Padrenuestro** (www.lds.org)

►► 3.4.2.- Lectura de l’Evangeli segons sant Mateu (Mt 6,5-14)

I quan pregueu, no sigueu com els hipòcrites, que els agrada de posar-se drets i pregar a les sinagogues i a les cantonades de les places perquè tothom els vegi. Vos asseguro que ja tenen la seva recompensa. En canvi, tu, quan preguis, entra a la cambra més retirada, tanca-t’hi amb pany i clau i prega al teu Pare, present en els llocs més amagats, i el teu Pare, que veu el que és amagat, t’ho recompensarà. Quan pregueu, no parleu per parlar, com fan els pagans: es pensen que amb la seva xerrameca es faran escoltar. No sigueu, doncs, com ells, que bé sap el vostre Pare de què teniu necessitat abans que li ho demaneu. Vosaltres, pregueu així: Pare nostre del cel, santifica el teu nom, vingui el teu Regne, que es faci la teva voluntat aquí a la terra com es fa en el cel. Dóna’ns avui el nostre pa de cada dia; perdona les nostres ofenses, així com nosal-

tres perdonem els qui ens ofenen; no permetis que caiguem en la temptació, i allibera'ns del mal. Perquè, si perdoneu als altres les seves faltes, el vostre Pare celestial també vos perdonarà a vosaltres.

►► 3.5.- IL·LUMINACIÓ CRISTIANA (comentari catequètic de la Paraula de Déu)

Per fer aquest comentari, l'acompanyant es pot centrar en el text que segueix i anar-ho comentant o **donar-ho fotocopiats perquè els pares i mares ho puguin llegir tranquil·lament a casa.**

►► 3.5.1.- Exegesi del text evangèlic

En el context de l'evangeli de Mateu, aquest relat en el que Jesús ens ensenya el Parenostre constitueix el centre literari del sermó de la muntanya. I això no és fruit d'una casualitat sinó de l'interès de l'evangelista per fer entendre als lectors que, **per assolir l'estil de vida que Jesús proposa en el sermó de la muntanya, cal unir l'esforç personal amb la pregària.**

Abans del Parenostre, però, Jesús ens indica quin tipus de pregària és la que agrada a Déu:

«I quan pregueu, no sigueu com els hipòcrites, que els agrada de posar-se drets i pregar a les sinagogues i a les cantonades de les places perquè tothom els vegi».

Entre els fariseus del temps de Jesús, l'oració s'havia convertit en una manera d'exhibir-se davant dels seus conciutadans i aconseguir d'aquesta manera el seu respecte i admiració. Però convertir la pregària en un exercici d'exhibicionisme pietós per tal de cridar l'atenció és cosa d'hipòcrites i desvirtua per complet el seu sentit, tal i com adverteix Jesús als deixebles. És molt possible que, avui, aquesta actitud dels fariseus ens cridi molt l'atenció ja que en una societat com la nostra, profundament descristianitzada, en la que els poders fàctics insisteixen en recloure la fe a l'esfera privada i en la que tota manifestació pública de religiositat és mirada amb recel i resulta estranya fins i tot als propis creients, el que solem fer és més bé el contrari del que feien els fariseus: amagar-nos i ocultar la nostra condició de persones creients. Però, sigui com sigui, allò que Jesús ens està dient és: no facis les coses amb l'objectiu de ser admirat o venerat pels altres ni tampoc per evitar que et critiquin o es puguin fer una idea equivocada de tu, sinó per fidelitat a Déu i a la teva consciència. Sigues autèntic i sincer en tota cosa que facis.

«En canvi, tu, quan preguis, entra a la cambra més retirada, tanca-t'hi amb pany i clau i prega al teu Pare, present en els llocs més amagats, i el teu Pare, que veu el que és amagat, t'ho recompensarà»

Jesús ens convida a una relació d'intimitat amb Déu Pare. La pregària, ja ho hem dit abans, no és un exercici d'exhibicionisme, ni es fa per oferir una imatge de persona pietosa. La pregària és la manera que tenim les persones de relacionar-nos, com ho fan dos amics íntims, amb aquest Déu que tant ens estima. I per fer això, no cal que ens posem enmig de la plaça, sinó que un lloc tranquil i retirat serà suficient per a poder gaudir silenciosament de la presència amorosa de Déu.

Quan pregueu, no parreu per parlar, com fan els pagans: es pensen que amb la seva xerrameca es faran escoltar. No sigueu, doncs, com ells, que bé sap el vostre Pare de què teniu necessitat abans que li ho demaneu ». En clar contrast amb els pagans, que feien de l'oració pura xerrameca, Jesús recorda als seus la necessitat de l'abandonament i la confiança en Déu com a punt de partida per parlar amb Aquell que ja sap tot el que necessitem abans que li ho demanem. Cosa que també ens indica que pregar no consisteix en recitar moltes oracions de manera mecànica i poc conscient, (com a vegades fem) sinó en saber-nos sostinguts en les bones mans del Pare.

«**Vosaltres pregueu així: Pare nostre del cel**». En aquest moment, Jesús ens regala el Parenostre, una oració senzilla, d'estil sobri i directe, que és un exemple preciós de com era la seva pregària. Potser una de les primeres coses que ens crida l'atenció és la manera com Jesús es dirigeix a Déu: Pare. Un tractament que expressa un profund sentit d'intimitat i confiança i supera antigues imatges de Déu. Per Jesús, el Déu altíssim i totpoderós, de qui no es podia pronunciar ni tan sols el nom, és Algú amb un cor de Pare a qui podem adreçar-nos amb la confiança de saber-nos fills molt estimats.

«**Santifica el teu nom, vingui el teu Regne, que es faci la teva voluntat aquí a la terra com es fa en el cel**». Si ens hi fixem, el Parenostre té dues parts. A la primera, la mirada del qui prega es dirigeix a Déu per expressar-li el seu desig que actuï en la història de la humanitat. Així, per tant, els verbs que es fan servir: «santifica», «vingui», «que es faci» expressen precisament aquesta necessitat de Déu que té el món. Aturem-nos un instant en cada una de les peticions:

«**Santifica el teu nom**». El punt de partida és el desig que el nom de Déu sigui santificat, es a dir, que es proclami la seva glòria i es reconegui, a tot arreu, la seva majestat.

«**Vingui el teu Regne**». La segona petició expressa el desig que el Regne de Déu pugui obrir-se camí enmig dels regnats del món. El Regne, centre de la predicació de Jesús, ja ha començat a arribar, però encara és com una llavor que ha de desenvolupar-se en la seva totalitat. Per això, el gran desig del deixeble, del seguidor de Jesús, no serà altre que la implantació definitiva del Regne, motiu pel qual aquesta petició esdevindrà el centre de la seva pregària.

«**Que es faci la teva voluntat aquí a la terra com es fa en el cel**». La primera part del Parenostre finalitza amb la súplica que la voluntat de Déu, el seu projecte de salvació, es realitzi de forma tan manifesta en la terra com en el cel. A vegades, potser ens espanta una mica demanar-li a Déu que es faci la seva voluntat ja que sospitem que potser no coincideix gaire amb la nostra. Però això és tenir una visió molt equivocada i deformada de Déu. La voluntat de Déu és que la persona sigui feliç i porti una vida plena, tot i que això no significa que li estalviï els problemes i els contratemps. De fet, la veritable felicitat és aquella que resulta possible inclús enmig de les dificultats. En canvi, quan només ens interessa fer la “nostra voluntat” caiem amb molta freqüència en l'egoisme i l'individualisme i ens allunyem de la felicitat.

«**Dóna'ns avui el nostre pa de cada dia; perdona les nostres ofenses, així com nosaltres perdonem els qui ens ofenen; no permetis que caiguem en la temptació, i allibera'ns del mal**». A la segona part ja ens trobem amb peticions més directes: «dóna'ns», «perdona», «no permetis», «allibera'ns», per lo que la mirada, que abans es trobava situada sobre Déu, es dirigeix ara al qui prega i a les seves necessitats més quotidianes. Fem ara un breu comentari sobre cada petició.

«**Dóna'ns avui el nostre pa de cada dia**». Amb aquesta expressió, Jesús fa referència a allò que necessitem per viure dia a dia, sense intenció d'acumular. Cal viure confiats, sense ànsies excessives pel futur. Així ho fa el mateix Jesús, que no té res propi i depèn de l'assistència del Pare del cel per viure. I així cal que ho facin també els seus seguidors.

«**Perdona les nostres ofenses, així com nosaltres perdonem els qui ens ofenen**». A més de l'aliment quotidià, els deixebles de Jesús també necessiten el perdó. Són conscients que tenen un gran deute amb Déu ja que sovint han estat infidels al seu amor incondicional. Per això supliquen el perdó i es comprometen a perdonar també ells als altres.

«**No permetis que caiguem en la temptació, i allibera'ns del mal**». Les persones som temptades constantment. Fins i tot Jesús va ser temptat. Però la gran temptació a la que es refereix el text és abandonar el camí del seguiment, desconfiar del Pare i caure així en les xarxes del mal.

Com veiem, tant per la forma com pel seu contingut, el Parenostre és el model de pregària del cristià. Quan avui ens adrecem a Déu amb les mateixes paraules que Jesús ens va ensenyar, continuem manifestant la nostra confiança en Ell i el nostre compromís fidel amb el perdó del germà.

►► 3.6.- ORATORI PELS PARES

Gracies Senyor Jesús per la meva família

Acabades les dinàmiques i reflexions, ve el moment de l'oració. Els acompanyants i els pares i mares es desplacen a un lloc preparat per a l'ocasió, per compartir davant Déu tot allò viscut durant la sessió.

L'oració serà molt senzilla recordant el text bíblic preparat per a l'ocasió. **Es poden realitzar algunes tècniques senzilles d'interioritat o de respiració** per ajudar aquells pares que no estan acostumats a fer silenci, meditació, reflexió o pregària. Per exemple, si optem per fer un exercici de respiració, cal ensenyar en primer lloc a centrar l'atenció sobre la inspiració i l'expiració. De tal manera que convidem a fer tres inspiracions i expiracions seguint aquesta pauta: la primera per **donar gràcies a Déu, el Pare del cel**; la segona respiració **a Jesús, el seu fill i el nostre amic**; i la tercera respiració **a l'Esperit Sant que és la força que ens impulsa**. Tot això es fa en silenci i aclucant els ulls. És clau deixar uns segons entre respiració i respiració ja que son els segons de silenci més intens.

Una oració ben preparada ajudarà a les famílies en la seva vida ordinària. Tenir cura de l'ambientació, l'aroma de la sala, la música (s'aconsella CHRISTOPHER WALCOTT, *Dreams of angels*, o *The Angel of Love*; BILL DOUGLAS, *Deep Peace*), els lectors, i ajudar guiant l'oració a que visquin un moment intens de relació personal amb Déu. Abans de marxar al lloc de l'oració s'explicarà molt bé el que es farà i de quina manera.

Possible **esquema del oratori**:

1.- Música de fons per fer silenci interior.

2.- Tècnica per la relaxació i interiorització

- Breu moment de silenci per sentir-se al costat de Jesús.
- Mirar amb els ulls del cor les coses bones que ens han passat aquesta setmana: records i presències

3.- Memòria de les presències i els records de Jesús. En un moment de silenci, ens imaginem dins el cor de Déu. Ell ens coneix i ens estima gratuïtament. Ens sentim abraçats pel seu amor. Ens reconeixem com a fills i això ens obliga a aprofundir més la nostra relació amb el Pare. Ja no n'hi ha prou amb alguns encontres ocasionals amb el Senyor: cal que visquem en oració.

4.- Oració del cor. Se'ls convida a que totes aquestes presències experimentades les presentin en forma d'acció de gràcies, dient: «gràcies, Senyor, per ... ». Han de ser frases molt curtes i concretes.

5.- Lectura de la cita bíblica: Lectura de la carta de sant Pau als Filipencs (Flp 4,6-7)

«No us inquieteu per res. En tota ocasió acudiu a la pregària i a la súplica i presentau a Déu les vostres peticions acompanyades d'acció de gràcies. I la pau de Déu, que sobrepassa tot el que podem entendre, guardarà els vostres cors i els vostres pensaments en Jesucrist».

6.- Moment de silenci i pregària

Una vegada hem escoltat la Paraula, podem convidar els pares a fer un breu moment de silenci i a deixar que ressoni en el seu interior.

En aquesta ocasió es convida els pares a fer una pregària d'acció de gràcies per la seva família. Damunt la catifa de l'oratori situarem un parell de cossiols amb arena i al seu costat una capsa plena de petites espelmes. Aleshores, l'acompanyant convidarà els pares a aixecar-se, agafar una espelma, encendre-la del ciri Pasqual i clavar-la dins el cossioll amb arena, mentre diuen aquesta pregària o similar: «Senyor Jesús, **gràcies per la meva família, gràcies per en** <nom de la parella, fill, filla i padrins>».

7.- **Cançó:** En el mar

8.- **Oració:** Es pot concloure l'oratori elevant les mans al cel i resant junts el Pare Nostre.

9.- **Benedicció final**

4.- TERCERA PART (EUCARISTIA PARES I NINS CONJUNTAMENT)

►► 4.1.- ACCENT CATEQUÈTIC EN L'EUCARISTIA (*Opcional o complementari*)

Es dedica un **temps a preparar:** Els cants, les lectures, i aquelles coses en les quals ens fixarem de manera especial a la celebració: la Consagració.

L'accent catequètic per fer durant la celebració és **l'entrega de la pregària de la nit** amb un petit examen de consciència. Els infants la poden posar al seu raconet de pregària i resar-la cada nit abans d'anar a dormir. (Les targetes amb la pregària es poden adquirir a la llibreria de la Casa de l'Església).

PREGÀRIA DE LA NIT

Jesús, ara que el dia s'acaba i ja s'acosta la nit, et don gràcies per les alegries que he tingut avui i voldria demanar-te perdó per les vegades que he fet algun mal als altres.

(Ara, deixa que passin per la teva ment i pel teu cor tots i cada un dels moments del dia i dona gràcies a Déu per tots els moments bells i alegres que has viscut. Demana també perdó per aquelles coses que has fet malament.)

Vetlla per mi aquesta nit, vetlla per tots els de casa, i ensenya'ns a estimar-te més.

Resa un Parenostre i una Avemaria.

Les targetes amb l'oració es poden entregar a cada nin o a cada família després de l'homilia de la celebració. Mentre el celebrant, potser ajudat d'algun catequista o acompanyant de pares, entrega les targetes, va dient en veu alta:

Mai vos n'aneu a dormir sense dir-li "bona nit" al Senyor. Per això rebeu ara aquesta pregària de la nit. Així podreu acabar el dia donant gràcies a Déu i demanant-li perdó.
Tots: **Amén**

►► 4.2.- INDICACIONS PER TREBALLAR PARES I FILLS (*Opcional o complementari*)

Els acompanyants de pares proposen unes pautes per treballar a casa amb els fills:

1.- Es proposa a la família que a casa trobi **un moment sagrat durant la setmana per compartir amb tota la família** el que han viscut a la trobada d'iniciació cristiana.

2.- Es convida les famílies a **participar de l'Eucaristia** i a pregar els uns pels altres. Es tracta de dues accions bàsiques que ens ajuden a mantenir la relació personal amb el Senyor i constitueixen una font d'espiritualitat cristiana.

5.- DESPRÉS DE LA TROBADA (PELS PARES I MARES)

►► 5.1.- CONTINUITAT A LES XARXES SOCIALS (*Opcional o complementari*)

Durant les setmanes que van d'una reunió a l'altre, el responsable o coordinador dels catequistes pot enviar als pares algun vídeo o text (via whatsapp) perquè aquets puguin seguir reflexionant sobre el tema que s'ha tractat a la sessió. D'aquesta manera, la catequesi segueix viva i té **ressò a les xarxes socials**.

En aquest cas proposem:

- **Santo Padre enséñanos a rezar - Un minuto con Francisco**

El Papa Francesc ens dona alguns "tips" per aprendre a pregar i créixer així en la nostra amistat i confiança amb **Déu**.

6.- APÈNDIX (MATERIAL EXTRA PELS ACOMPANYANTS DE PARES)

En aquest apartat oferim als acompanyants i catequistes altres animacions, dinàmiques, contes i vídeos que es poden fer servir com alternatius o complementaris als que ja es proposen a la sessió.

Per altra banda, també es fa una proposta de textos i lectures que poden ser de molta utilitat als acompanyants a l'hora de preparar millor la sessió i aprofundir en aspectes teològics o bíblics.

Finalment, aquest apèndix es completa amb una bibliografia recomanada.

►► 6.1.- ANIMACIÓ (*Opcional o complementari*)

En cas que s'hagi escollit el conte com a dinàmica inicial en família es pot optar per realitzar algunes danses, cançons, o jocs senzills per rompre el gel i permetre que els pares i mares tinguin uns moments per jugar amb els seus fills. És important fer veure que divertir-se i jugar també forma part de l'alegria cristiana.

Seguidament suggerim alguns jocs que els acompanyants poden utilitzar. Cadascú pot escollir aquells que tingui més per mà. Es demana als pares, mares i nins que facin un cercle gros per jugar tots plegats.

- **DANSA: IVANOF:** Ivanov, el célebre cosaco paseaba por la estepa batiendo el taco. Es canta la cançó agafats de la cintura i fent un pas endavant i tornem al lloc, un lateral i tornem al lloc. La segona vegada tot amb l'esquerre i finalment amb els dos peus alhora saltant. Igual, però agafant-se per darrera els genolls, i finalment pels turmells.

- **CRIT: RENOÜ DEL PLOURE:** Fent el renou de la pluja, picant un dit i així amb tots els dits.

- **DANSA: PUGEM AL TREN:** Pugem al tren, (xuxua, xuxua) que ens anirem, (xuxua, xuxua) A córrer món, (xuxua, xuxua) qui sap per on, (xuxua, xuxua).

- **CANÇÓ: SALUDEM AMB LA MÀ:** Saludem amb la mà, saludem amb la mà, saludem amb la mà per coneixen's millor. Saludem i saludem, saludem i saludem, saludem i saludem, per coneixen's millor.

►► 6.2.- CONTES (Opcional o complementari)

►► 6.2.1.- El conte de l'essència de Déu

Un jove va acudir a un mestre d'oració perquè li ensenyés tots els seus secrets. Aquest va accedir amb la condició que havia de fer tot el que ell li digués sense protestar. I així ho va fer. El primer dia, el mestre li va dir que escollís una manera d'anomenar familiarment a Déu. Un cop escollida, li va manar que durant un mes la repetís cent vegades seguides al dia. Quan va passar el mes, li va manar que fossin tres-centes vegades al dia. Al tercer mes li va ordenar que fossin sis-centes vegades. I així, el nombre de repeticions anava creixent i creixent a mesura que passaven els mesos. Però un dia, el jove no va poder aguantar-ho més i va protestar. Allò no semblava tenir cap sentit, i queixant-se, va preguntar-li al mestre: —«Quan deixaré de repetir tantes vegades el nom de Déu?» I el mestre respongué: —«Deixaràs de repetir-lo quan el tinguis sempre tan present al teu cor i en la teva ment, que ja no et sigui necessari pronunciar-lo en veu alta. Quan sigui ell el que ompli tot el que tu ets i fas cada dia, sense que res que no sigui ell et distregui. Alguns, en tenen prou amb repetir-ho una sola vegada. D'altres ho aconsegueixen repetint-ho un parell de vegades al dia. I en canvi, n'hi ha d'altres que necessiten dir-ho milers de vegades. La resposta es troba en el teu interior. Un cop aprens a viure en la presència de Déu, descobreixes que Ell també es troba sempre present en la teva vida, desitjant viure amb tu en plena unitat».

►► 6.1.2.- El conte dels dos bessons

Hi havia una vegada dos germanets bessons que es trobaven en una església pregant. Quan varen haver acabat la seva pregària i ja sortien de l'església trobaren el rector assegut en el darrer banc i els demanà: —«Què fèieu?»; ells respongueren: —«Estàvem pregant...» —«Ah! —digué el capellà—, i què li demanàveu a Jesús?» Un d'ells respongué: —«Jo li he demanat poder aprovar l'examen de matemàtiques, que dissabte guanyem el partit, i que el meu padrí es posi bé...»; l'altre germà, en canvi, va dir: —«Jo simplement li he demanat que no deixi mai d'estimar-me i d'estar al meu costat perquè d'aquesta manera sigui capaç de fer bé els exàmens, jugar bé el partit, i pugui estar al costat del meu padrí transmetent-li tendresa i estimació.»

►► 6.1.3.- El conte dels dos nadons

En el ventre d'una mare hi havia dos nadons. Un va preguntar a l'altre: —«Tu creus en la vida després del part?» L'altre va respondre: —«És clar que sí!. Alguna cosa hi ha d'haver després del part. Potser estem aquí per a preparar-nos per al que vindrà més tard». —«Bogeries!», diu el primer, «no hi ha vida després de el part!. ¿Quin tipus de vida seria aquesta?». El segon respon: —«No ho sé, però segurament hi haurà més llum que la hi ha aquí. Tal vegada podrem caminar amb les nostres pròpies cames i menjar amb les nostres boques. O potser tindrem altres sentits que ara no podem ni imaginar». El primer va contestar: —«Això és un absurd!. Caminar és impossible. I, ¿menjar amb la boca? ¡Ridícul! El cordó umbilical ens

nodreix i ens dóna tot el que necessitem. Però és un cordó molt curt. ¿Com ens podria seguir alimentant en aquesta vida després del part?...És impossible!!». El segon va insistir: —«Bé, de totes formes jo segueixo pensant que hi ha d'haver-hi alguna cosa i potser sigui molt diferent del que coneixem. I si ja no necessitem més aquest tub per alimentar-nos?». El primer contesta: —«Bogeries!, a més, en el cas que realment hi hagués vida després del part, perquè ningú mai ha retornat d'allà? El part és el final de la vida i al post-part únicament hi ha fosca, silenci i oblit». —«Bé, jo no ho sé», diu el segon, «però intueixo que després del part ens trobem amb la Mare i ella ens cuidarà sempre». —«La Mare?», li respon el primer, «¿realment tu creus en la Mare? Això és ridícul!. Si la Mare realment existeix, on és? Perquè no la puc veure?». El segon diu: —«La Mare en envolta. La seva presència ho amara tot. Per a ella, nosaltres som. És en ella que vivim. Sense ella, aquest món no seria i no podria existir». Respon el primer: —«Bé, jo no puc veure-la, per tant és lògic que pensi que no existeix. I el segon li diu: —«Cert, no podem veure la Mare, però si sentir-la. Si un dia et quedes molt quiet en silenci, et concentres i realment escoltes, tu també seràs capaç de percebre la seva presència i escoltar el batec suau del seu cor que, com una veu amorosa, ens acarona des d'allà dalt.

►► 6.3.- VIDEOS DE SUPORT (fragments de pel·lícules)

A continuació proposam alguns vídeos que també es poden utilitzar a l'hora de fer les explicacions per part del acompanyant de pares i mares.

-«**Tierras de penumbra**» (Rezar no cambia a Dios me cambia a mi) (1,25,33 - 1,26,08)

Déu no necessita que li resem. Qui realment ho necessita som nosaltres. La pregària, a qui transforma veritablement, és a aquell que prega. Quan comprenem això és quan podem dir, amb el protagonista de la pel·lícula: «Prego perquè la necessitat de pregar flueix de mi constantment. Això no canvia a Déu. Em canvia a mi».

-«**El árbol de la vida**» (La oración a Dios)

Pel·lícula marcada per la tragèdia de la pèrdua d'un fill en el si d'una família profundament religiosa però amb problemes de convivència, provocats, sobretot, per la conducta d'un pare excessivament dur i autoritari. Duresa que es veurà suavitzada, però, per la tendresa i delicadesa del personatge de la mare. Podríem dir que tot en aquesta pel·lícula és una immensa pregària feta cinema. El seu to profundament contemplatiu i reflexiu i les llargues converses amb Déu dels protagonistes, constitueixen una mostra excel·lent del que és una vida en permanent contacte amb el transcendent, tant en els moments bons com en els dolents. En el fragment que proposem podem veure com Jack, el fill gran, dirigeix a Déu la següent pregària: —«Pare, fes que sigui bo, valent [...] Ajudem a no contestar malament al meu pare, ajudem a no provocar baralles... ajudem a estar sempre agraït per tot el que tinc... On vius?... Ajudem a no contar mentides. M'estàs vigilant. Vull saber qui ets. Vull veure lo que tu veus».

-«**Cartas a Dios**» (La oración) (00:56:20 – 01:03:55)

La pel·lícula tracta de l'amistat entre un nin (Oscar), malalt terminal de càncer que no vol relacionar-se amb ningú, i Rose, una senyora que viu amb la seva mare i es dedica a vendre uns pastissos que ella mateixa elabora. Entre els dos, i gairebé per casualitat, sorgirà una íntima amistat que animarà Rose a proposar-li a Oscar que escrigui cartes a Déu en les que li expliqui coses de la seva vida. D'aquesta manera, el nin, que no sabia res de Déu, posa la seva confiança en Ell i accepta la seva mort, encara que no la desitgi. A la seqüència que proposem, Oscar està preocupat per una amiga a la que han d'operar i li demana a Déu que la operació vagi bé. Quan es troba amb Rose li pregunta com és possible que Déu permeti el dolor i la malaltia i li confessa que també ell té por de morir. Aleshores, Rose, proposa fer-li una visita a Déu i el treu d'amagat de l'hospital per anar a una església. Un cop allà, Rose li mostra una figura de Jesús crucificat i li diu que aquell

és Déu. Oscar no pot creure que aquell home demacrat i clavat a una creu sigui Déu. I Rose li demana: «¿a qui sents més proper, a un Déu que pateix o a un que ho pot tot?» «A un que pateix», diu Oscar; però si ell fos Déu, evitaria el sofriment. Però la idea de morir no té perquè fer mal. Tenim por a la mort perquè és quelcom desconegut. Però, en front de lo desconegut, Rose li proposa a Oscar no tenir por, sinó confiança.

- Transmissió de la fe (pregar amb els nins)

Vídeo documental que mostra com les famílies pregunten amb els seus fills.

- La pregària (Entrevista a Cristina Kaufmann)

Religiosa contemplativa que parla sobre la pregària, l'anhel de transcendència i la relació amb Déu des de el seu Monestir. Per a ella, la pregària consisteix en una profunda comunió amb Déu i en l'alabança de les seves meravelles.

►► 6.4.- LECTURES COMPLEMENTARIES

A continuació proposam als acompanyants de pares un conjunt de lectures per aprofundir en el tema i que poden ser d'utilitat per a preparar millor la sessió i/o complementar el que apareix a la fitxa.

►► 6.4.1.- YOUCAT

Números: 469, 470, 474, 486, 487, 488, 507.

469. Què és la pregària?

Pregar significa adreçar el cor a Déu; quan una persona prega, instaura amb ell una relació viva.

La pregària és la gran porta que mena a la fe. Qui prega ja no viu de si mateix, per ell mateix i amb les pròpies forces, sinó que sap que existeix un Déu a qui pot parlar. Un home que prega té més confiança en sí mateix i en Déu; busca ja ara la unió amb el qui un dia trobarà cara a cara; el compromís de la pregària quotidiana és part integrant de la vida cristiana; i tanmateix un no aprèn pas a pregar com si assimilés una tècnica, i, per més paradoxal que pugui semblar, la pregària és un do que s'obté pregant.

470. Per què preguem?

Preguem perquè som plens d'una ànsia infinita, i perquè Déu ens ha creat a nosaltres els homes de cara a ell; «el nostre cor no descansa fins que no reposa en vós» (sant Agustí); preguem també perquè en sentim necessitat, com va dir la Mare Teresa de Calcuta: «Com que no puc fiar-me de mi mateixa, em confio a ell vint-i-quatre hores al dia».

Sovint ens oblidem de Déu, fugim d'Ell i ens amaguem. Però, tot i que evitem pensar en Déu, encara que el neguem, Ell està sempre al nostre costat, ens cerca, abans que nosaltres el cerquem, té set de nosaltres, ens crida. Un parla amb la seva consciència i es dóna compte, de sobte, què està parlant amb Déu. Un es troba sol, no té amb qui parlar i percep llavors que Déu sempre està disponible per parlar. Un està en perill i s'adona que Déu respon al crit d'auxili. Pregar és tan humà com respirar, menjar, estimar. Pregar purifica. Pregar fa possible la resistència a les temptacions. Pregar enforteix en la debilitat. Pregar treu la por, duplica les forces, capacita per aguantar. Pregar fa feliç.

474. Com va aprendre Jesús a pregar?

Jesús va aprendre a pregar en la seva família i a la sinagoga. Però Jesús va superar

els límits de l'oració tradicional. La seva pregària mostrava una unió tal amb el Pare del cel com només la pot tenir qui és el «Fill de Déu».

Jesús, que era alhora Déu i home, es va familiaritzar, com els altres nins jueus del seu temps, amb els ritus i formes d'oració del seu poble, Israel. Però, com es va manifestar en l'episodi de Jesús als dotze anys en el temple (Lc 2,41ss), hi havia alguna cosa en ell que no podia venir de l'aprenentatge: una unió original, profunda i única amb Déu, el seu Pare de cel. Jesús, com totes les persones, esperava el món nou i pregava a Déu. Però al mateix temps era també part d'aquest món futur. Ja aleshores va quedar clar que un dia es pregària en nom de Jesús, seria reconegut com a Déu i hom demanaria la seva gràcia.

486. Per què hem de pregar a Déu?

Déu, ens coneix a fons, sap bé de què tenim necessitat. Tanmateix ell desitja que nosaltres preguem, que ens adrecem a ell en les necessitats de la vida, que dirigim a ell els nostres crits, el nostre plany, les nostres invocacions i que fins i tot combatem amb ell en la pregària.

Certament Déu no té necessitat de les nostres pregàries per venir a ajudar-nos; que nosaltres preguem, depèn de la nostra voluntat; qui no prega i no vol pregar es tanca en si mateix. Solament el qui prega s'obre i s'adreça a aquell qui és la causa de tot bé; qui prega torna a la casa de Déu. D'aquesta manera la pregària posa l'home en una correcta relació envers Déu, el qual respecta la nostra llibertat.

487. Per què hem de pregar a Déu per altres persones?

Com Abraham va intercedir amb la seva pregària a favor dels habitants de Sòdoma, com Jesús pregava pels seus deixebles, com la comunitat cristiana primitiva prestava atenció no solament al propi bé, sinó també al dels altres (Fl 2,4), de la mateixa manera els cristians preguen per tothom: per les persones a qui estimen, per les que son llunyanes i fins i tot pels enemics.

Com més bé aprenem a pregar, més profundament ens sentim part d'una família espiritual per mitjà de la qual la força de la pregària esdevé eficaç; tot preocupant-me de les persones que estimo, em situa al centre de la família humana, puc rebre força de la pregària d'altres i invocar per a ells l'ajut diví.

488. Per què hem de donar gràcies a Déu?

Tot el que nosaltres som i tot el que tenim prové de Déu. Pau diu: «Què posseeixes tu que no hakis rebut?» (1 Cor 4,7). L'agraïment envers Déu, de qui prové tot bé, ens fa també feliços.

La major pregària d'acció de gràcies és la «EUCARISTIA» (En grec «acció de gràcies») de Jesús, amb la qual ell pren pa i vi per oferir a Déu tota la creació transformada. Cada acció de gràcies dels cristians s'uneix a l'acció de gràcies de Jesús. Per obra seva som veritablement transformats i redimits; per això podem estar-li agraïts des del fons del cor i expressar aquesta gratitud a Déu de moltes maneres.

507. Per què a vegades s'experimenta que la pregària no és útil?

La pregària no busca l'èxit superficial, sinó la voluntat i la proximitat de Déu; i precisament en un aparent silenci Déu ens invita a fer encara un pas endavant en la donació sense reserves, en la fe incondicional, en l'esperança que no coneix fi. Qui prega ha de deixar a Déu tota la llibertat de dir-nos el que ell desitja, de complir el que ell demana i de donar-se com ell vol.

Sovint diem: «he pregat però no he estat escoltat»: potser la nostra pregària no és prou intensa, com un dia el Rector d'Ars va demanar a un company que es queixava del propi fracàs: «Has pregat i has sospirat...has també dejunat i vetllat?». Pot donar-se el cas igualment que les nostres peticions a Déu no siguin justes. Per això

Teresa d'Àvila va dir un dia: «No demanis a Déu càrregues lleugeres; demana-li una esquena forta! ».

▶▷ 6.5.- BIBLIOGRAFIA

-VV.AA. **El Tesoro del Escriba**. *Guía para una lectura comunitaria del Evangelio de Mateo*. (Libro del animador). Ed. Verbo Divino, 2001.

- Torralba, Francesc. **Y, a pesar de todo, creer**. *Cap.21: La oración, el lenguaje del silencio*. PPC. Madrid, 2018.

- González-Carvajal, Luis. **Esta es nuestra fe. Teología para universitarios**. *Cap.13: Hablar con Dios*. Ed. Sal Terrae. Madrid, 1998.

- Juan Santos, José Fernando. **Pregunta sin miedo sobre Dios**. Ed.PPC. Madrid, 2018.

ANNEX

CELEBRACIÓ D'ENTREGA DE LA CREU

+ 1. ENTREGA DE LA CREU

Aquesta celebració de lliurament de la creu s'ha de fer al final del primer any del Procés de Fe. Es pot fer dins la celebració de l'Eucaristia de fi de curs o en una celebració de la Paraula assenyalada pel prevere.

Ambientació i materials

- Creu il·luminada en un lloc destacat.
- Recipient davant el crucifix perquè els nins col·loquin les seves flors.
- Safata amb les creus que han de rebre els nins.
- Ciri per encendre al final, en el moment que s'indica.
- Música de fons. Pot ser alguna de les cançons que cantaran.

+ 2. SALUTACIÓ

Déu Pare vos ha cridat i vos crida a ser amics de Jesús i a assembleu-nos a ell. La comunitat cristiana, que vos acompanya en la vostra catequesi, s'alegra de poder celebrar amb vosaltres aquest acte d'acollida de la creu, que l'Església vos entrega avui, perquè com a creients i els que aspireu a ser-ho, la valoreu i l'estimau, perquè hi veis un signe clar de l'amor que el Senyor ens té a tots.

Si el lliurament es té dins de la celebració de l'Eucaristia, s'inicia amb el ritu del perdó i la pregària. Si es realitza sense Eucaristia, es proclama la Paraula abans del lliurament de la creu.

+ 3. EVANGELI

Lectura de l'evangeli segons sant Lluc (Llc 23,33-34.44-47)

Quan van arribar al lloc anomenat «La Calavera», el varen crucificar, a ell i als malfactors, un a la dreta i un altre a l'esquerra. Jesús deia: —Pare, perdona'ls perquè no saben el que fan. Després es repartiren els seus vestits i se'ls jugaren als daus. Era ja cap a migdia, i van venir les tenebres sobre tota la terra fins a l'hora nona, perquè es va enfosquir el sol. El vel del temple s'esquixà pel mig. I Jesús, exclamant amb veu potent, va dir: —Pare, a les teves mans confii el meu esperit. I dit això va expirar. El centurió, en veure el que havia passat, donava glòria a Déu i deia: —Realment, aquest home era just. Paraula del Senyor

Cant aclamació cantada: Victòria, tu regnaràs Victòria!, tu regnaràs
Oh creu, tu ens salvaràs.

Un catequista va cridant els nins pel seu nom i aquests es van col·locant al voltant de l'altar, de cara a la Creu. Cada nin porta una flor a la mà.

+ 4. SENYAL DE LA CREU

Tots junts fem el senyal de la Creu:

En el nom del Pare (+), i del Fill (+), i de l'Esperit Sant (+).

+ 5. ENTREGA

A continuació, un catequista s'acosta al sacerdot amb la safata de les creus i aquest els va posant a cada nin, amb l'ajuda del o la catequista. Mentre es pot fer un cant.

+ 6. OFRENA DE FLORS A JESÚS

Tots desitja acompanyar Jesús i ser els seus millors amics. Com a signe que volem alegrar el seu cor, alegrant el dels altres, i com a afirmació que creiem que va ressuscitar i viu entre nosaltres, col·loquem la nostra flor als peus de Crist.

Els nins i nines es dirigeixen en fila a la Creu que presideix la celebració i col·loquen la seva flor sobre el recipient allà preparat.

+ 7. CANT

Al·leluia, lloem el Senyor, lloem el seu nom.
Beneïm el Senyor, ara i per sempre.
En tot moment et lloam, Senyor.

Si es fa el lliurament dins de l'Eucaristia, aquesta continua normalment amb la Pregària Eucarística; si es fa fora, es passa a l'oració final i el cant.

+ 8. ORACIÓ D'ACCIÓ DE GRÀCIES

Pot fer-la un catequista i diversos nins.

1. Et donam gràcies, Jesús, per l'amor que ens tens.
Tots: Gràcies, Jesús.
2. Gràcies, Pare, per haver-nos enviat el vostre Fill.
Tots: Gràcies, Jesús.
3. Gràcies, Jesús, perquè per la teva mort en creu i la teva resurrecció ens has salvat.
Tots: Gràcies, Jesús.
4. Gràcies, Esperit Sant, perquè ens ajudes a estimar Déu i els altres.
Tots: Gràcies, Jesús.

Es poden afegir altres oracions.

+ 9. L'ENCESA DEL CIRI I PROFESSIÓ DE FE

S'encén un ciri i es col·loca al costat de la Creu. Tots confessam la nostra fe amb el Credo, el qual es pot proclamar complet o només el corresponent a la passió, mort i resurrecció de Jesús, és a dir:

Crec en Jesucrist que va patir sota el poder de Ponç Pilat, fou crucificat, mort i sepultat, i ressuscità el tercer dia d'entre els morts.

▶ ME SIENTO PERDONADO

DO FA DO SOL7 Gracias, Señor, me siento perdonado.

DO FA DO Gracias, Señor, por tu perdón.

MI lam FA DO Has cambiado mi luto en danza.

Rem SOL7 Ha salido de nuevo el sol... (bis)

DO FA SOL7 DO Gracias, Señor.

▶ COM EL PARE M'ESTIMA

DO SOL lam Com el Pare m'ha estimat   Como el Padre me amo
FA SOL jo vos he estimat,   yo os he amado

DO SOL lam quedau en el meu amor,   permaneced en mi amor,

FA SOL DO quedau en el meu amor.   permaneced en mi amor.

▶ AL·LELUIA

DO mim FA SOL **AL·LELUIA, AL·LELUIA,**

DO mim FA SOL DO **AL·LELUIA, AL·LELUIA.** (bis)

DO SOL lam Prop de tu Jesús, vull pregar.

FA rem SOL Tot sentint que tu ets tan gran.

DO SOL lam Tu em fas senzill com un nin.

FA rem SOL A les teves mans som feliç.

▶ RES NO ENS PODRÀ SEPARAR

DO FA DO Res no ens podrà separar   Nada nos separará,

MI lam Res no ens podrà separar   nada nos separará

FA SOL DO de l'amor de Déu.   del Amor de Dios.

▶ JESÚS PENSAU EN MI

RE SOL Jesús pensau en mi

LA RE quan sigueu al vostre Regne

sim SOL   Jesus, remember me

LA RE Padre, por tu bondad,   when you come
puedo verme hijo tuyo.   into your kingdom.

▶ YENDO CONTIGO

RE LA Yendo contigo

sim fa#m nada me inquieta

SOL RE LA marchó con paz y fuerza

RE LA Yendo contigo

sim fa#m todo se espera

SOL LA RE cada mañana es nueva.

▶ SHEMA ISRAEL

rem Escolta, Israel

FA el Señor és el nostre Déu,   Adonai Elohenu,

DO rem un és el Señor.   Adonai Ehad.

FA

DO Escucha, Israel

FA DO FA el Señor es nuestro Dios,

(2a rem LA rem) uno es el Señor.

▶ HEM VIST EL SENYOR

Do Sol És aquí! ha tornat!!!

Fa Do - Sol Gloriós! Hem vist el Senyor!!!

▶ TE DOY MI CORAZÓN

DO SOL lam Te doy mi corazón te doy mi alma,

FA SOL DO SOL yo vivo para ti cada paso que doy,

lam FA SOL DO en cada momento, haz tu voluntad en mí.

▶ JESÚS ES SEÑOR

DO FA DO SOL Jesús es, Jesús es Señooooor,

FA SOL DO lam Jesús es, Jesús es Señooooor,

FA SOL DO SOL Jesús es, Jesús es Señooooor... (bis)

Aleluya, aleluya (3)

Gloria a Dios, gloria, gloria a Dios (3)

▶ TU ETS LA LLUM DEL MÓN

SOL DO Tu ets la llum del món,

lam RE7 SOL tu ets la llum del món.

▶ NO DORMIU

DO SOL FA No dormiu que vindrà un nin,

SOL DO SOL7 FA que vindrà Jesús, que vindrà Déu.

▶ VEN, VEN SEÑOR NO TARDES

RE Ven, ven Señor, no tardes.

LA RE Ven, ven que te esperamos.

RE Ven, ven Señor, no tardes.

Mim LA7 RE Ven pronto Señor.

El mundo muere de frío,
el alma perdió el calor,
los hombres no son hermanos,
el mundo no tiene amor.

▶ PIETAT, OH DÉU

DO SOL7 Pietat, oh Déu, vós que sou bo;

DO vós que estimau perquè sou l'Amor.

DO7 FA rentau-me bé del meu gran pecat,

DO SOL DO FA purificau el meu mancamment.

DO

Prou reconec el meu pecat,
i el mal que he fet, sempre el tenc present;
és contra vós, contra qui he pecat,
i en vós he ofès tots els meus germans.

▶ L'ESPERIT DE DÉU

RE RE7 SOL L'Esperit de Déu umpl l'univers:

RE Esperit d'Amor,

LA RE que ens guarda a tots en la unitat.

(2on) que ens dóna força d'estimar.

RE Oh Senyor! Oh Senyor!

LA Amb l'impuls del teu amor volem bastir

RE un món nou, on regni la Pau, l'Amor i el Bé.

Oh Déu meu!, Oh Déu meu!

L'Esperit que hi ha en nosaltres ens fa dir
a una veu: tot el que tenim és un do teu.

▶ ALMA MISIONERA

SOL RE Mim Señor, toma mi vida nueva
DO SOL antes de que la espera,
RE desgaste años en mi.
SOL RE Mim Estoy dispuesto a lo que quieras
DO SOL no importa lo que sea
RE SOL tú llámame a servir RE7

SOL RE **LLEVAME DONDE LOS HOMBRES**
Mim DO **NECESITEN TUS PALABRAS,**
SOL RE **NECESITEN MIS GANAS DE VIVIR**
SOL RE **DONDE FALTE LA ESPERANZA**
Mim DO **DONDE FALTE LA ALEGRÍA**
SOL RE SOL **SIMPLEMENTE POR NO SABER DE TI**

Te doy mi corazón sincero
para gritar sin miedo
Tu grandeza, Señor
Tendre mis manos sin cansancio
tu historia entre los labios
y fuerza en la oración

Y así en marcha ire cantando
por calles predicando
lo bello que es tu amor
Señor tengo alma misionera
conduceme a la tierra
que tenga sed de Dios

▶ MIL MILIONS D'ESTRELLES

RE sim Si al caminar, tu veus al germà que a les fosques va,
SOL LA estén la teva ma, viu prop d'ell i canta-li després...

RE SOL RE **I ÉS QUE HI HA MIL MILIONS D'ESTRELLES**
SOL LA RE **AQUESTA NIT QUE ARA FOSCA VEUS**
SOL LA sim **I EN EL DESERT UN OASIS T'ESPERA**
mim SOL LA **ENCARA QUE SOLS VEGIS ARENA.**

Potser que tu triïs un dia
demanar per què de guerres i odis,
de dolor i de set respon llavors així...

Mai trobaràs somriure sense plors
guerra sense pau, ni una esperança
si no hi ha dolor sense lluita no hi ha amor.

▶ PARE NOSTRE (KATROI)

DO FA DO-DO7 Pare nostre que esteu en el cel
FA SOL mi lam sigui santificat el vostre nom
rem SOL DO DO7 vingui a nosaltres el vostre regne,
FA SOL mi lam faci's la vostra voluntat
rem SOL DO-FA-DO aquí a la Terra com es fa en el cel.
lam mim FA El nostre pa de cada dia
SOL mim la doneu-nos Senyor el dia d'avui,
rem SOL DO lam i perdoneu les nostres culpes
FA SOL així com nosaltres perdonem.
lam mim No permeteu que nosaltres
SOL FA caiguem en temptació,
rem FA SOL ans deslliureu-nos de qualsevol mal.
DO-FA-DO Amén

▶ AVE MARIA

lam rem Quantes coses a la vida que semblen omplir-ho tot
SOL7 DO MI i no són més que mentides que s'amaguen dins el cor.
lam rem Tu has omplert la meva vida estimant-me de debò,
FA MI jo voldria, mare bona, ser com tu.
lam rem En silenci escoltaves la paraula de Jesús
SOL7 DO MI i la feies pa de vida amb l'amor teu tan profund.
lam rem Com llavor que cau a terra i germina sense por,
FA MI amb el cor ple d'alegria et vull cantar:

DO rem **AVE MARIA (4)**
FA DO SOL

Des del temps de la infantesa has estat al meu costat
prop de Déu jo em sentia de la teva mà agafat.
Pel camí de l'esperança amb la fe jo m'he trobat
i a la nit sempre has estat la meva llum.
No em deixis, mare meva, resta sempre així com cal,
perquè pugui cada dia compartir amb els germans
tot el que has fet per nosaltres: un somris d'eternitat.
La pregària més senzilla et vull cantar:

▶ EN EL MAR

SOL En el mar he oïdo hoy Señor tu voz que me llamó
mi y me pidió que me entregara a mis hermanos.
DO Esa voz me transformó mi vida entera ya cambió
RE7 y sólo pienso ahora, Señor, en repetirte:

PADRE NUESTRO (en ti creemos)
PADRE NUESTRO (te ofrecemos)
PADRE NUESTRO (nuestras manos, hermanos)

Cuando vaya a otro lugar tendré, Señor, que abandonar
a mi familia, a mis amigos por seguirte.
Pero sé que así algún día podré enseñar tu verdad
a mi hermano y junto a él yo repetirte:

▶ AMB LES MANS AGAFADES

SOL DO RE7 **AMB LES MANS AGAFADES AMB JESÚS JO VAIG**
SOL mim DO **AMB LES MANS AGAFADES AMB JESÚS JO VAIG**
RE7 SOL **AMB LES MANS AGAFADES AMB JESÚS JO VAIG**
ALLÀ ON ELL VA. (bis)

Si Jesús diu: "amic meu" deixa-ho tot i vine amb mi
on tot és més agradable i més feliç. (2)

I amb mi te duré, amic meu, i junts estarem
a un lloc on tot és bell i més feliç. (2)

▶ DIOS ESTÁ AQUÍ

DO SOL lam Dios está aquí
FA SOL DO tan cierto como el aire que respiro,
FASOLDOMimlam tan cierto como la mañana se levanta,
FA SOL DO tan cierto como que te canto y lo puedes oír.

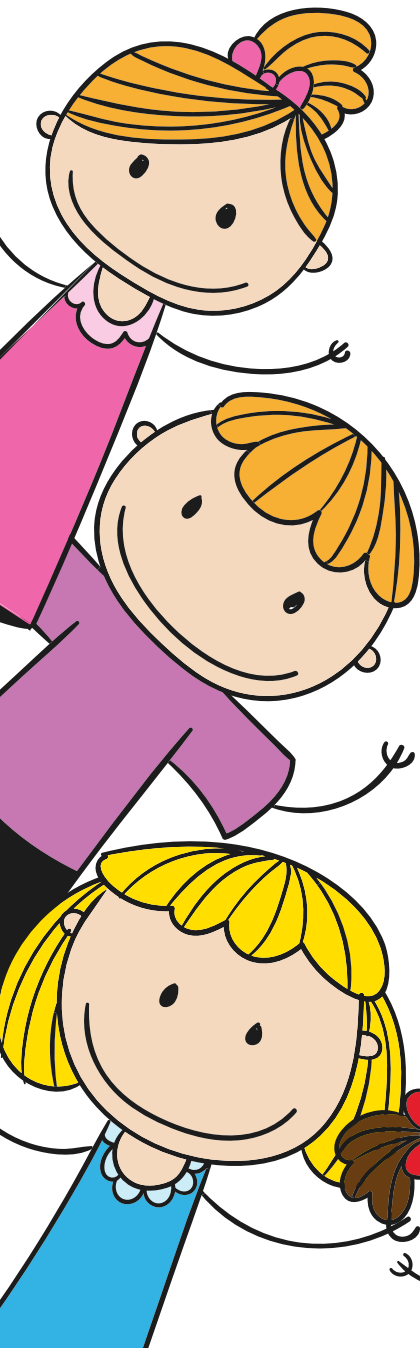
SOL FA DO Lo puedes oír moviéndose entre las butacas.
SOL FA DO Lo puedes oír cantando con nosotros aquí.
SOL FA DO Lo puedes llevar cuando por esa puerta salgas.
SOL FA DO Lo puedes sentir muy dentro de tu corazón.

WWW.ENELCEL.COM

WWW.BISBATDEMALLORCA.COM

WWW.CRISTIANSVALLDESOLLER.COM

MALLORCA 2020

Bisbat de Mallorca

